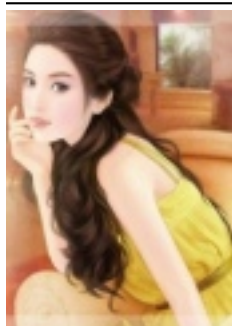

Trái Cầm

Contents

Trái Cầm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	39
9. Chương 9	41
10. Chương 10	44
11. Chương 11	51
12. Chương 12	57
13. Chương 13	62
14. Chương 14	67
15. Chương 15	74
16. Chương 16	79
17. Chương 17	85
18. Chương 18	87
19. Chương 19: Ngoại Truyện	91

Trái Cầm

Giới thiệu

Chuyện tình cảm nói đến là đến, đi là đi không ai có quyền biết trước được sự việc đang diễn ra. Yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trai-cam>

1. Chương 1

Bò!

Một giây trước, âm thanh to lớn vang vọng trên cánh đồng hoa Ba Tư. Horsens ngồi trên chiếc xe phân phối lớn, hưởng thụ không khí dọc theo con đường thẳng tắp. Ánh mặt trời tỏa sáng ấm áp, hai bên cánh đồng trải đầy hoa, khung cảnh đẹp không sao tả xiết. Tai nghe điện thoại trong mũ bảo hiểm truyền ra tiếng nhạc ầm ĩ, anh vừa đi vừa gật gù theo tiếng nhạc.

Giây tiếp theo—

Một con bò chạy ra khỏi cánh đồng hoa, canh luôn trước mặt anh.

Con bò lạc đường, thấy chiếc xe phân phối lớn phóng đến với tốc độ chóng mặt thì sợ hãi, con mắt vô tội mở to, thân hình cong kênh cứng đờ, đứng im không động đậy ở giữa đường.

Sự tình phát sinh quá nhanh, Horsens chỉ kịp chuyển tay lái, nhưng không thể làm chủ được tình hình, xe máy trượt dài, thân xe ma sát trên đường nhựa thành một vệt đen, cả người cả xe ngã vào mương máng bên đường đến rầm một tiếng, bọt nước bắn tung tóe.

“Đáng chết!” Anh mắng to tiếng.

Vì va chạm quá mãnh liệt, nên đầu anh vẫn còn choáng váng, thời gian như ngừng lại, chỉ có thể nằm nghe tiếng nước róc rách mà thở dốc, chiếc xe máy thì như con dã thú bị thương, động cơ gầm lên, từ từ nhỏ lại rồi tắt hẳn trong yên lặng. Một lúc lâu sau, anh uể oải đứng dậy, đau đớn làm anh mắng ra thành tiếng.

Áo da trên người đã hỏng đến hơn nửa, tay chân đều bị trầy xước, miệng còn nếm thấy vị máu. Nhìn lại, trên mặt hay trên trán cũng đều bị thương.

Khải Mạn mà biết nhất định sẽ chửi ầm lên.

Trong phim, khi thấy những loại “động tác nguy hiểm” này, Khải Mạn luôn khuyên bảo, tìm người đóng thế cho anh, chỉ lo ngộ nhỡ anh có bị thương, nhưng anh chẳng bao giờ chịu để tâm cả, không ngờ có một ngày nó lại xảy ra với mình ngoài đời thật.

Nghĩ đến bộ dáng giập dũ của Khải Mạn, tâm tình Horsens khá hơn nhiều. Anh cười tự giễu mình, rồi cúi đầu xuống, vốc nước lạnh kia rửa đi vết máu trên gương mặt.

Một con vật khổng lồ mon men tiến lại bên vệ đường. “—tiếng bò rống—”

Horsens ngẩng đầu lên, lau sạch nước trên mặt, trừng mắt hung tợn nhìn thủ phạm. “Mày chạy lên đường cái làm gì? Mày định tự sát hay muốn giết người đây?”

“—tiếng bò rống—”

“Cái này là giải thích sao? Khó nghe quá.”

“—tiếng bò rống—”

Không thèm chấp nhất với nó, anh bước vài bước ra ngoài, cẩn thận kiểm tra tình trạng của chiếc xe. Kết quả này so với dự tính của anh còn tồi tệ hơn, chỉ một sơ suất nhỏ mà cả chiếc xe đắt tiền thành ra mới thật bi thảm, theo tình hình trước mắt mà phán đoán, nếu không tiến hành đại tu toàn bộ, chỉ sợ nó sẽ chẳng còn thể lết nổi ra đường được nữa.

“—tiếng bò rống—”

Tiếng kêu của tên đầu sỏ nghe mới thật là vô tội.

Con người lạnh lùng màu lam liếc con bò một cái. “Còn ầm ĩ nữa thì tao mổ thịt mày.”

Nhưng nó đâu sợ uy hiếp, vẫn liên tục kêu không ngừng.

“—tiếng bò rống—”

Uy hiếp một đầu bò, cần bản là chuyện vô nghĩa. Vết thương toàn thân anh đau nhức nhối, vết máu trên mặt chưa được rửa sạch càng làm anh nhìn thật dữ tợn.

Thanh âm động cơ ô tô vang lên. Trái ngược hẳn với tiếng động cơ xe máy ù ù, tiếng kia rất nhỏ, hơn nữa lại còn có khá nhiều tạp âm, dựa theo tiếng động cơ này có thể thấy chiếc xe đó khá cũ rồi.

Sau đó, tiếng xe tắt hẳn khi đến gần cái mương, có người xuống xe.

“A Minh, làm thế nào mà mày chạy được đến tận đây?” Giọng nữ thánh thót kinh ngạc vang lên.

“—tiếng bò rống—” Con bò không nhúc nhích.

“Mày nhìn gì vậy?” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn vỗ vỗ lên đầu nó, khuôn mặt thanh nhã tú lệ nhìn theo hướng mắt của nó.

Bốn mắt hai người liếc chạm nhau.

Đó là một cô gái trẻ với đôi mắt hiền lành cùng làn môi phớt hồng. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ kia không hề trang điểm, nhưng lại mang theo nét đẹp mộc mạc, so với những cô gái mặt trát đầy phấn, vẽ thanh lịch của cô có thể coi như một bông cúc nhỏ.

Tuy thời tiết khá oi bức, nhưng cô vẫn mặc một chiếc áo dài tay mỏng, hiển nhiên là cô chịu nóng giỏi hơn người khác.

Vô tình nhìn thấy hiện trường vụ án, nhìn anh một thân bị thương, cô hoảng sợ, lập tức đoán ra nguyên nhân của nó, biết ngay là ngư nhi gây họa mà.

“A,” Cô khẽ hô một tiếng, vội vàng hỏi: “Anh thế nào rồi?”

“Không khỏe.” Anh thản nhiên nói.

Giọng nói tuy lạnh nhạt nhưng cô cũng không để ý. Cô tìm kỹ trong túi trước, lấy ra một chiếc khăn tay vuông vắn, bàn tay nhỏ bé đưa qua cho anh.

“Anh chảy máu rồi, lau mặt trước đi.” Mặt anh đầy máu thật sự khiến người khác hoảng sợ, nhưng lại càng làm bản tính thiện lương của cô trỗi dậy.

Anh cầm lấy khăn tay, thấm ướm bằng nước trong mương, sau đó dùng nó lau đi vết máu. Vết máu được lau sạch, khuôn mặt tuấn tú ngăm đen hiện ra, ánh mặt trời chiếu vào càng làm mọi thứ trở nên rõ ràng hơn, khi anh nhìn cô bằng cặp mắt màu lam, kẻ lấy cắp trái tim của phụ nữ trên toàn thế giới kia, đã nhận ra biểu tình kinh ngạc trong mắt cô.

Cô nhận ra anh.

Horsens đợi cô thét lên hay ngất đi, hoặc chỉ là nói những mỹ từ thường dùng để ca ngợi khi các cô gái nhận ra anh, tối thiểu cũng phản ứng tâm thường như vậy. Nhưng mà, mọi chuyện lại ngoài dự đoán, rất nhanh cô đã bình tĩnh lại, làm anh mất đi sự tự tôn của đàn ông, thậm chí còn cảm thấy bị thương.

“Anh cần đến bệnh viện khám.” Cô dùng tiếng Anh nhẹ giọng hỏi anh, nhận ra thương thế của anh, liền đề nghị. “Tôi có thể gọi điện thoại, thông báo cho bệnh viện đưa xe cứu thương đến đây.”

“Không cần, chỉ là vết thương ngoài da thôi.” Anh dùng tiếng Trung cự tuyệt, hai tay chống lên mặt đường, nhảy ra khỏi chiếc mương. Tuy rằng vết thương vẫn nhức nhối, nhưng vẫn trong khả năng chịu đựng của anh.

Anh cao lớn hơn trong trí tưởng tượng của cô nhiều, cảm giác bị đè ép khiến cô khó thở. Nhìn lại người đàn ông bên cạnh, cô hiểu vì sao anh ấy lại cự tuyệt, cũng có nguyên nhân của nó, đó là vì không muốn bại lộ thân phận.

“Như vậy đi, hay để tôi đưa anh đến bệnh viện?” Cô lại đề nghị một lần nữa, giọng nói thật nhẹ nhàng, ngay cả người có ý chí sắt đá nhất, cũng không nỡ nhẫn tâm cự tuyệt. “Bệnh viện đó rất vắng người.” Cô lo nghĩ thật chu toàn.

Biện pháp này có lẽ tốt nhất rồi, cũng không gây ra nhiều sự chú ý. Horsens nhìn cô, đối với tâm tư kín đáo, giọng nói nhẹ nhàng căn dặn của cô, có ấn tượng khá sâu đậm. Cô gái này tuy không hề có tí sức vóc nào, nhưng dường như lại có khả năng dự đoán mãnh thú hung bạo nhất, ở trước mặt cô chỉ biết ngoan ngoãn phục tùng.

“Về phần chiếc xe, tôi sẽ nhờ người đến xử lý, không thể để nó nằm trong nước như thế kia được.” Nửa điểm chỉ tiết cô cũng không quên, thay anh giải quyết vấn đề nan giải trước mắt.

“Được rồi! Chúng ta đến bệnh viện thôi.” Anh không cự tuyệt nữa, ngồi lên chiếc xe cũ xì kia. Không gian trong xe rất nhỏ, thân thể cao lớn của anh chỉ có thể miễn cưỡng ngồi bó buộc ở ghế sau.

Thân thể mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng ngồi vào chỗ điều khiển, động tác thuần thục khởi động động cơ. Trong không gian nhỏ hẹp đó, bọn họ thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Nhìn qua gương chiếu hậu, cô mới nhận ra sự ngượng ngùng của anh. Cô hơi quay đầu lại, hai má ửng hồng, nhẹ giọng tự giới thiệu.

“Xin chào,...” cô đỏ mặt nói. “Tôi là Dương Tố Hình.”

Đúng như lời Tố Hình nói, người trong bệnh viện không nhiều.

Nơi này tuy chỉ là một thị trấn nhỏ của Đài Loan, nhưng nhờ trường trấn tài năng Lâm Xuân Kiều, các phương tiện công cộng và cơ sở hạ tầng cũng không hề kém thành thị. Tường bệnh viện mang hoa văn vàng nhạt, vừa có mỹ quan vừa đem lại cảm giác ấm áp.

Tố Hình xuống xe, nhìn sang bốn phía, sau khi chắc chắn không có ai đang chú ý, mới dẫn người đàn ông đang bị thương đi thẳng đến phòng cấp cứu.

Hộ sĩ Đinh Linh đang trực ban ở phòng cấp cứu. Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt khá hoang mang.

“Tố Hình?” Cô nhìn lại màn hình máy tính, nhìn lại ô đăng ký. “Cô chưa đăng ký à?”

“Ấy, người muốn khám không phải tôi, mà là..... là.....” Tố Hình trộm nhìn người đàn ông bên cạnh một cái. “Là bạn của tôi, anh ấy không mang theo giấy tờ.” Cô đành phải nói dối. Kỳ thật đúng là anh không có giấy tờ.

Đinh Linh gạt đầu, đánh lại trên máy tính, không quên đánh giá người đàn ông xa lạ phía sau Tố Hình. “Anh ta làm sao vậy? Té thảm a, chắc chắc chắc, trên người toàn là vết thương!”

“Anh ấy vì tránh A Minh, cho nên bị ngã xuống đường nước.”

“Lại là A Minh?!” Lòng Đinh Linh đầy căm phẫn, kêu to lên. “Đây là lần thứ ba trong tháng rồi.” Đúng là con bò dốt nát, lúc nào cũng chạy lên quốc lộ làm loạn.

“Lại có bệnh nhân sao?” Bác sĩ Chu đi lấy cafe về. Ông đánh giá Horsens một lúc, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. “Vào đây đi, để tôi khám cho anh.”

Tố Hình nhìn chăm chú phía sau, Horsens đi theo bác sĩ Chu vào phòng khám, hai người đàn ông một hỏi một đáp, bác sĩ Chu hỏi một hồi rồi lấy đèn pin ra, kiểm tra đồng tử của anh, xem xét ảnh hưởng của vụ va chạm. Lại một lát sau, bác sĩ Chu dặn dò hộ sĩ bên ngoài chuẩn bị thuốc, sau đó đi vào phòng chẩn đoán.

Cửa phòng khám đóng lại, thân hình Tố Hình mới run lên.

Mặt cô nóng lên, toàn thân như nhũn ra, miễn cưỡng dựa vào trên tường, cho đến lúc này, vẫn còn nghi ngờ mình đang trong giấc mơ.

Để chứng thực, cô xoay người đối diện tường, đập trán vào đó mấy cái.

A, đau quá.

Cô không phải đang mơ, đúng là cô đã gặp Horsens bằng xương bằng thịt.

Mới đầu, khi phát hiện ra anh trong hồ nước, cô còn tưởng mắt mình xuất hiện ảo giác. Vì trong suốt tuần nay, anh đã bị các tạp chí lớn săn lùng gao gắt, với một minh tinh điện ảnh như anh, muốn tiếp cận được là việc cực kỳ khó.

Bộp.

Trán của cô đập nhẹ vào vách tường.

Nhưng,... đó không phải ảo giác, là hàng thật giá thật, đó đúng là Horsens-Hunt.

Thình thịch.

Anh là diễn viên chính trong bộ phim nóng nhất bây giờ, các phòng vé đều cháy vé, anh trở thành ngôi sao Hollywood mà chạm tay vào cũng có thể bỏng. Nhân vật anh ấy đóng, vừa dũng cảm vừa thâm tình, các cô gái chỉ cần xem qua bộ phim đó liền trở thành tù binh của anh, nhiều người lập nhóm fan điên cuồng bám đuổi theo đoàn làm phim đến các thành phố lớn, thậm chí còn chờ đợi và truy tìm chỉ vì mong anh liếc nhìn một cái.

Mà tuần này, Đài Loan là điểm đến trong hành trình tuyên truyền của đoàn phim, fan hâm mộ trên toàn thế giới mò đến khách sạn nơi anh ở, vây chặt như nê-mô.

Thùng thùng thùng.

Nằm mơ cô cũng không dám nghĩ, anh lại xuất hiện trong thị trấn chật phác nhỏ bé của cô.

Khi nhận ra anh, cô cố ý hỏi bằng tiếng Anh, nhưng anh lại dùng tiếng Trung để trả lời, trong lúc hoảng loạn cô mới nhớ ra, anh có một phần tư huyết thống Trung Hoa, tiếng Trung cũng là ngôn ngữ mà anh thông thạo.

Tổ Hình ôm ngực, cố gắng bình ổn nhịp tim, nhớ lại hành động của mình sau khi gặp anh từng giây một.

Biểu hiện của cô giống đứa ngốc lảm có phải không?

Bàn tay mềm mại nhỏ bé ôm lấy khuôn mặt đỏ hồng, liên tục vỗ nhẹ, cô tự nói với mình: Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, chỉ là gặp một siêu sao thần tượng bên mương nước, không có gì phải khẩn trương cả.....

Cửa phòng khám mở ra, Đinh Linh đi ra, dựa vào cửa mà thở, bộ dạng có vẻ kinh hãi. Thấy Tổ Hình bên tường, cô cũng đi tới, đập vào vách tường vài cái, miệng thì thảo luận lảm bảm.

“Không phải mơ, không phải mơ.....” Cô vỗ vỗ vào ngực, thở dài thỏa mãn. “Tôi đã chạm vào anh ấy, không phải mơ, tôi thật sự chạm vào Horsens. Khi nhận ra anh ấy, thiếu chút nữa là tôi ngất lịm luôn á.” Xử lý xong vết thương cho anh, hai tay cô đến bây giờ vẫn còn run.

“Chị Đinh, anh ấy bị thương có nặng không?” Tổ Hình truy hỏi, con ngươi đen chất chứa đầy sự quan tâm.

“Trên người hoàn hảo, chỉ trầy da thôi.” Đinh Linh nói xong, tay đã lấy ra di động, thuận thực bấm một dãy số. “Tôi phải nói cho Xuân Kiều biết, nhất định sẽ ghen tỵ cho xem—”

“Không được!” Tổ Hình không hề nghĩ ngợi, lập tức giạt lấy điện thoại, lui về sau vài bước.

Không ngờ Tổ Hình bình thường hiền lành dịu dàng, lại có thể giạt lấy điện thoại của cô, Đinh Linh ngây người đến ngẩn ngơ. “Làm sao vậy?”

Mặt Tổ Hình đỏ bừng, hai tay giấu sau lưng, ngập ngừng trong chốc lát, rồi nhỏ giọng nói: “Chị Đinh, anh ấy không muốn lộ thân phận, thậm chí lúc đầu còn không muốn đến bệnh viện kìa, tôi đoán đây chỉ là chuyện đi cá nhân, nên anh ấy không muốn ai biết.”

Đinh Linh tức ngực, cố nhịn lại tiếc nuối. Aizz, muốn cô không nói cái tin lớn này, so với việc nuốt lựu đạn còn khó hơn.

“Vậy chỉ chụp một bức ảnh lưu niệm chắc được?” Cô đành hạ thấp mức định, ý muốn giạt lại chiếc di động.

“Chị Đinh, anh ấy rất coi trọng việc bảo mật.” Giọng nói khẩn cầu nhẹ nhàng vang lên, làm người ta không đành lòng mà từ chối.

Đinh Linh thở dài một hơi.

“Nhìn em kìa, được rồi, không chụp ảnh thì không chụp ảnh.” Cô nhấc tay đầu hàng. “Quên đi, không sờ vào nữa, việc này không chụp ảnh cũng đáng để làm kỷ niệm rồi.”

“Cám ơn chị Đinh.” Cô đỏ mặt, hai tay chấp lại. “Thật sự không thể nói cho người khác nha!” Cô vẫn không yên tâm dặn dò.

“Về điểm này, chị—”

Còn chưa nói xong, gian phòng khám đã vọng ra tiếng nói.

“Hộ sĩ Đinh, Tổ Hình vẫn còn bên ngoài à?” Bác sĩ Chu hỏi, thanh âm theo cửa truyền ra. “Nếu Tổ Hình còn đó, mời cô ấy vào đây một lát.”

Đinh Linh cũng chưa kịp trả lời, Tổ Hình đã bước lên hai ba bước, vội vàng mở cửa vào phòng, thịch thịch chạy vào, biểu hiện lo lắng lộ rõ trên mặt.

“Tôi đây.” Cô vừa thở, vừa nói, hai mắt đen nhánh nhìn về phía người đang ngồi trên giường bệnh, Horsens. Các đường trầy xước trên người, đơn giản chỉ cần uống trà tiêu độc là ổn, vết thương trên trán kia cũng đã được băng bó.

Bác sĩ Chu liếc cô một cái, khóe miệng cố không cười, không muốn trêu chọc cô.

“Vết thương ngoài của bạn cô không nghiêm trọng lắm, phần lớn là trầy da, về phần vết cắt trên trán, tôi cũng xử lý tốt rồi, không để lại sẹo đâu.”

“Cám ơn bác sĩ Chu.” Cô nhẹ nhõm thở dài một hơi. Nếu để lại sẹo, anh ấy nhất định sẽ gặp phiền phức lớn!

“Không cần cảm ơn tôi, đây cũng do chúng ta giữ A Minh không tốt để nó gây họa, xem như mỗi người có một phần trách nhiệm.” Bác sĩ Chu tươi cười, ngón tay gõ gõ trên bàn. “Nhưng mà, đầu bạn cô bị va chạm khá mạnh, bây giờ tuy không thấy khác thường nhưng tốt nhất nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày.”

Thực ra Horsens vốn định tiếp tục im lặng, nhưng lúc này đành phải mở miệng.

“Tôi sẽ tiếp tục lên đường.” Vất vả lắm anh mới thoát khỏi sự canh giữ của Khải Mạn, nhờ Sophie che dấu mới có thể thoát khỏi cái khách sạn không khác gì nhà tù kia, bây giờ thời gian đã thuộc về mình, tai nạn bé nhỏ này cũng không thể ngăn cản được anh.

“Đầu va chạm mạnh tạo nên thương tổn, khả năng hai ba ngày sau mới biểu hiện ra, nếu anh tiếp tục lái xe sẽ có thể té ngã.” Bác sĩ Chu bình thản nói toạc luôn sự thật. “Huống hồ, tôi đoán xe máy của anh cũng bị đã hư hại nghiêm trọng.”

Nhớ lại lúc xe máy rơi vào mương nước, Horsens bắt giắc rửa thậm một tiếng. Chẳng nghi ngờ gì nữa, hành trình của anh phải gián đoạn rồi.

Giọng nói ảm áp vang lên, từ từ lọt vào tai.

“Có lẽ, anh nên thay đổi kế hoạch, ở lại đây tĩnh dưỡng vài ngày.” Cô gái bé nhỏ thanh lịch kia cũng đưa ra ý kiến, khuôn mặt xinh đẹp tỏa ra ánh sáng màu hồng. “Đây tuy là một thị trấn nhỏ nhưng rất thoải mái, mọi người sống hòa thuận, không khí tươi mát, đồ ăn cũng khá ngon.”

Bác sĩ Chu nhìn nhìn hai người, lịch sự đưa ra vấn đề trước mắt.

“Tổ Hình, tôi phải nhắc cô một tiếng, người bạn này của cô..... ừm, có vẻ khá được hoan nghênh.....” Trên thực tế, là rất được hoan nghênh, chỉ cần người đàn ông này xuất hiện, các cô gái sẽ phát cuồng.

Tuy biết nhiệm vụ thật gian nan, nhưng cô không còn chỗ để lùi, quyết tâm nói.

“Tôi sẽ bảo vệ anh ấy!” Giọng nói của cô vẫn nhu hòa như cũ, tuy vậy giọng điệu lại rất kiên quyết, không có nửa điểm chần chừ, cứ như thể là để bảo vệ anh, cô tình nguyện lên núi đao, xuống biển lửa.

Lời vừa ra khỏi miệng, cả phòng khám rơi vào yên tĩnh, ba người đều kinh ngạc, tầm mắt đồng thời dừng lại trên người cô. Khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết lúc này mới hơi hồng lên, bây giờ cô mới phát hiện,

mình đúng là không biết tự lượng sức, cô chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể bảo vệ cho một siêu sao quốc tế?

Ngay cả vành tai trắng nõn, dưới con mắt của mọi người cũng đỏ ửng lên.

Nhưng, chẳng những cô không rút lại lời nói, ngược lại còn nâng cằm lên, kiên quyết lặp lại một lần nữa. “Tôi sẽ bảo vệ anh ấy!”

Lòng kiên trì của cô, sự dịu dàng của cô, tấm lòng chân thật của cô, tất cả đều khiến Horsens có hứng thú. Đúng như cô nói, lữ trình của anh không cần gián đoạn, chỉ là thay đổi phương thức, từ động chuyển sang tĩnh, thà rằng chịu đựng vài ngày ở đây, còn hơn trở lại dưới ánh sáng đèn huỳnh quang, phải ứng phó với các buổi tuyên truyền phỏng vấn.

Mà điều quan trọng nhất, là anh rất tò mò, cô gái bé nhỏ này sẽ định dùng cách gì để bảo vệ anh.

“Như vậy thì mấy ngày tiếp theo phải cảm ơn cô rồi.” Anh nhìn khuôn mặt còn ngượng ngùng kia nói, quyết định nghe theo đề nghị đó, cùng lắm chỉ là đổi cách hưởng thụ mấy ngày nghỉ mà thôi.

“À?” Cô giật mình.

“Cám ơn cô sẽ bảo vệ tôi.” Anh nhắc nhở.

“À..... à, tôi, tôi.....” Mặt cô lại đỏ lên. Chỉ cần cặp mắt lam kia nhìn cô, cô liền không thể bình tĩnh nổi, cảm xúc ái mộ cũng không che dấu được.

Bác sĩ Chu gật gật đầu, khen ngợi quyết định sáng suốt của Horsens. Người đàn ông này thật thông minh, biết quyết định thế nào để có lợi cho mình nhất, giới truyền thông cũng không phải quá thoải phồng, anh không phải là thần tượng chỉ có cơ bắp mà không biết suy nghĩ.

“Như vậy, anh tính nghỉ ở đâu?”

“Còn chưa biết.”

“Mỗi ngày hãy đến đây kiểm tra một lần, nếu có gì khác thường còn kịp điều trị.”

Horsens gật đầu, đứng dậy, tay sờ đến ví tiền ở áo da, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống. Anh thăm rửa, tìm kỹ lại, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

“Sao rồi?”

“Ví của tôi không thấy.” Sắc mặt anh xanh mét.

“Liệu có phải rơi ở nơi phát sinh tai nạn không?” Tổ Hình hỏi.

“Có thể.”

“Đừng lo lắng, tôi cùng anh đến đó kiểm tra.” Giọng nói của cô thật nhẹ, như trấn an cảm xúc chán nản của anh bây giờ. “Bác sĩ Chu, chị Đinh, cảm ơn mọi người, chúng ta đi trước.” Cô hướng đến Đinh Linh, gật đầu.

Đinh Linh cũng gật đầu, tay ra dấu ok.

Nhưng bác sĩ Chu lại mở miệng.

“Chờ một chút.” Ông mở ngăn kéo, lấy tờ tạp chí bên trong ra. Trên trang bìa, rõ ràng chính là diễn viên điện ảnh sân khấu Horsens, đôi mắt lam mãnh liệt trong bức ảnh của anh có thể làm mọi người khiếp sợ.

Bác sĩ Chu mỉm cười, đưa tạp chí và chiếc bút đến trước mặt Horsens.

“Ký tên cho tôi được không?”

2. Chương 2

Tổ Hình.

Hai ký tự tiếng Trung được khắc không theo một quy tắc nào trên tấm ván gỗ.

Tấm ván cũng không lớn, nhưng lại được treo trên cánh cửa gỗ trơn nhẵn, tạo nên vẻ lịch sự và tao nhã. Phía sau cánh cửa là một vườn hoa nho nhỏ, giữa vườn là một ngôi nhà ba tầng, dù bên trong hay bên ngoài, bốn phía tường đều được sơn màu trắng thuần khiết, chỉ có cửa sổ là mang sắc màu của biển—màu xanh lam.

Đây là một nhà trọ, cũng chính là ngôi nhà cô đã nói đến.

Horsens đứng ngoài cửa, nhìn vào ngôi nhà đơn giản sạch sẽ, nhưng lại cảm thấy hơi tiếc nuối.

Khi cô đỏ mặt nói ra hai chữ “Nhà tôi”, anh đương nhiên mơ tưởng, cũng hơi kinh ngạc, thì ra cô gái này, cũng không cả thẹn như vẻ bề ngoài. Nhưng, khi anh bước vào phòng, mới biết thì ra nhà của cô đúng là nhà trọ.

Nơi này thật thích hợp để dừng chân.

Tổ Hình mở cửa gỗ, bước vào vườn hoa trên con đường mòn. Lại lấy ra một chìa khóa khác, mở cửa lớn tầng một. Cô ấn vào nút phía sau cửa, ngọn đèn âm áp vàng nhạt liền chiếu sáng đến cửa hiên nhợt nhạt.

“Mời vào.” Nói rồi cô mỉm cười, động tác linh hoạt mở tủ giày, bàn tay nhỏ bé như đang tìm kiếm gì đó, bỗng dừng lại. “Thật có lỗi, nhà tôi không có dép đi trong nhà của đàn ông.”

Cái này minh chứng cho việc nhà trọ này không hề nhận khách nam.

Thậm chí, còn không có đàn ông.

“Tôi đi chân không cũng được.” Anh bắt đầu đánh giá bốn phía.

Dù là trong phòng hay ngoài phòng, khắp nơi đều có thể có thể nhận ra bàn tay khéo léo của cô. “Nơi này chỉ cho các cô gái ở trọ?” Nhà trọ bố trí khá thoải mái, nhưng lại mang nét nữ tính.

“Hôm nay là ngoại lệ.” Cô nở nụ cười, biểu tình có vẻ hàm tiếu. “Rắc rối này do A Minh gây ra, tôi không thể mặc kệ anh được.”

Mày anh nhếch lên. “Mỗi lần gặp loại rắc rối này, đều có thể nhận được đãi ngộ như vậy?” Mặt Tổ Hình đỏ lên, ậm à ậm ừ, nhìn lên đồng hồ, lập tức chuyển đề tài khác.

“Sáu rưỡi rồi, anh đói bụng lắm đúng không, tôi đi nấu cơm đây.” Cô lui lui lui lui, trốn xuống phòng bếp, vội vàng chuẩn bị bữa tối.

Kỳ nghỉ lễ vừa hết, hôm qua là ngày đoàn khách cuối cùng rời đi, sau đó, trong hai tuần kế tiếp, sẽ không có khách nào đặt phòng trước. Cô lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, rửa rau xong, đang định thái hành, lại không ngờ anh cũng đi vào phòng bếp.

Thân hình cao lớn làm cho gian phòng trở nên nhỏ hẹp lại.

“Có cần giúp không?”

Tiếng nói trầm thấp đầy sức hút vang lên sau gáy cô, cô không hề phòng bị gì cả, toàn thân không khỏi run nhẹ.

“Không, không cần!” Cô bối rối đáp, lòng lại cực kỳ khẩn trương, nhìn xuống mọi thứ đều trở nên xanh nhạt, cứ như vậy mà thái xuống...

Máu tươi trào ra từ đầu ngón tay.

“A!” Cô kêu lên một tiếng, vội bịt lại vết thương.

Giây tiếp theo, Horsens cầm lấy bàn tay bị thương của cô, định cầm máu. “Thuốc để ở đâu?” Thái độ của anh vẫn bình tĩnh tự nhiên.

“Ồ dưới bàn trong phòng khách.”

Anh không buông tay, nhẹ nhàng đỡ cô đi đến cạnh bàn, một tay cầm thuốc, đợi đến khi vết thương không còn chảy máu nữa, mới bắt đầu băng lại.

Đôi mắt ngọc bích chăm chú, cẩn thận nhìn vết thương trên ngón tay của cô.

“Miệng vết thương không sâu.” Anh lấy thuốc ra, sát trùng trước, sau đó băng lại. “Cô đừng lo lắng như vậy, tôi không cần cô đây.” Anh không cười, thản nhiên nói.

Tâm tư trong lòng mình, chỉ bằng một lời anh đã nói toạc ra. Tổ Hình xấu hổ đứng bất động tại chỗ, hai gò má hồng lên, như đóa hoa thẹn thùng bên lên, làm cho người ta chỉ muốn tiến lên, đặt một nụ hôn lên chiếc má mềm mại này.

Vứt bỏ sự mơ màng, Horsens đứng dậy. “Cô ngồi đây, cơm tối tôi sẽ làm.”

“Không được, anh là khách mà.”

Anh vươn tay, ra dấu ngừng lại, ngăn cản cô đứng dậy. “Vết thương tuy không sâu, nhưng tốt nhất không nên chạm vào nước.” Anh đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh nhìn ngó. “Cơm rang trứng được không?” Anh hỏi.

“Cũng được.”

Cô lẳng lặng trả lời, trơ mắt nhìn anh từ khách thành chủ, đi vào phòng bếp. Anh thái hành, đập trứng, lấy cơm nguội trong tủ lạnh ra, động tác có thể so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp, rang cơm, trộn trứng, rắc gia vị, cuối cùng chia làm hai đĩa, chỉnh lại một chút rồi đặt lên bàn ăn, khoe miệng thành nửa vòng tròn hoàn mỹ.

Tổ Hình đi đến gần bàn ăn, không dám tin vào mắt mình. Trên bàn rõ ràng chỉ là đĩa cơm rang, nhưng hương thơm lại mê người.

Anh lấy thìa ra, xúc một thìa cơm, đưa lại gần chiếc miệng nhỏ nhắn.

“Nếm thử xem.”

Cô nghĩ không có người phụ nữ nào trên thế giới này có thể cự tuyệt lại. Cô ngoan ngoãn há mồm, sau đó từ từ nhắm nháp, lập tức nhận ra vị ngon trong đó, hai mắt kinh ngạc trợn lên, một tay ra dấu ok, một tay che lại chiếc miệng hồng, từ từ nuốt xuống.

“Ngon quá.” Đây không phải ca tụng, mà là lời thật lòng. “Tôi biết anh nấu theo kiểu Châu Âu, nhưng thật không ngờ, chỉ với món ăn đơn giản thế này, anh cũng có thể làm cho nó trở nên đặc biệt đến vậy.”

“Trước kia bà ngoại tôi có mở nhà hàng ăn, lúc đó tôi chưa nổi tiếng như bây giờ, đã từng đến đó làm công.” Môi anh khẽ cười, không muốn nhớ lại quãng thời gian thất bại đó, tò mò hỏi: “Sao cô nghĩ tôi biết nấu cơm?”

“Trong phim Provence, anh đã nấu không ít món ăn.” Cô còn nhớ rất rõ.

“Cô đã xem bộ phim đó?” Đó là bộ phim anh đóng nhiều năm trước, anh đã diễn vai một đầu bếp thất bại, phòng bán vé điều hiu, hội bình luận điện ảnh thậm chí còn nói bộ phim có thể đứng đầu trong top 100 bộ phim tồi nhất nhất của thế kỷ.

“Tôi có DVD.” Nó là báu vật của cô.

“Đa số mọi người đều nghĩ, những đoạn nấu ăn là có người đóng thế.” Trên thực tế, kinh phí của bộ phim đã không đủ để thuê người đóng thế.

“Không, tôi nhận ra, đó chính là tay của anh.” Cô mê mồi vươn tay ra, nhẹ nhàng lướt qua bàn tay trái của anh, trên đó có một vết sẹo nhạt hơn so với màu da bình thường. “Tôi nhận ra là do vết sẹo này—ái, thật xin lỗi!” Làn da nam tính ấm nồng đã làm cô tỉnh giấc, cứ như phải bỏng, cô vội rút tay về, chẳng khác nào đứa bé phạm lỗi, không dám nhìn lại anh.

“Không sao.” Anh nói thật khẽ, không muốn làm cô sợ. Không hiểu sao, cách nói của cô cùng động tác vô tình kia làm lòng anh thật ấm áp.

Chuyện này anh quên đã lâu, lâu đến nỗi vì nó mà lòng anh sớm đã đóng băng, chưa bao giờ cảm thấy ấm áp như lúc này.

Nhìn gương mặt e lệ kia, anh không thể kìm chế được mình, khẽ vuốt lên những sợi tóc mềm mại, thở nhẹ sau tai cô. Anh có thể cảm nhận được, cô đang run, dáng hình mảnh mai bất lực, chỉ lần này.....

Leng keng!

Bỗng dưng, một thanh âm vang tới.

Tiếng chuông cửa khiến Tổ Hình bừng tỉnh khỏi giấc mộng, giật mình đến nỗi muốn nhảy dựng lên, phá vỡ không gian trầm mặc trong phòng. Vừa nãy cô cảm thấy lạ lẫm, bối rối, lại có chút hi vọng. Quảng thời gian đó, cô như bị cặp mắt màu xanh kia thôi miên.

Muốn che dấu sự xấu hổ, cô vội lui ra, đi đến trước cửa. Chỉ tháo mấy sợi xích ngăn ngẽn, nhưng hai chân cô như nhũn ra, thiếu tý nữa thì ngã.

Tiếng chuông vẫn inh ỏi, cô giật cửa mở ra. Một người đàn ông cao lớn cường tráng xuất hiện, dựa người vào khung cửa, vẻ mặt cười cười nhìn cô, dưới chân anh là một túi to căng phồng, bên trong có khá nhiều đồ.

“Hi, buổi tối tốt lành.” Anh khoái trá chào hỏi, tầm mắt lướt qua đầu cô, dừng đúng trên người Horsens, ý cười trong mắt không hề che dấu. “Có nước không? Buổi trưa anh đi có việc, giờ khát quá.” Anh không khách khí hỏi.

“Có, em đi lấy nước cho anh.” Bởi vì người quen xuất hiện, sự lo lắng của cô biến mất hơn một nửa, xoay người đi vào phòng bếp, lấy bình nước, đổ vào một cái cốc lớn, trên chiếc cốc còn đề một chữ “Trần”.

Người đàn ông này, đi một mạch vào phòng, chờ đợi.

Mặt Horsens không hề thay đổi, nhưng không hiểu sao lòng lại thấy khó chịu.

Mà tên đàn ông cao lớn kia, cầm theo túi đồ đi vào phòng khách, tự tiện đặt lên bàn, thái độ thản nhiên như không.

“Hi, xin chào.” Anh chủ động giơ tay, khoe miệng nhếch lên, nụ cười mang theo vài phần khiêu khích.

Horsens chưa bao giờ trốn tránh việc bị người ta khiêu khích, anh cũng vươn tay ra. Hai người đàn ông cao lớn, lịch sự bắt tay nhau.

“Xin chào.”

Nhưng tên kia lại dùng toàn lực mà nắm chặt tay anh. Horsens đoán trước được hành động cảnh cáo của vị “khách quý” này, Horsens cũng đáp trả lại, bóp chặt lấy tay tên kia, nhưng sự thật lại khiến anh kinh hãi đến lắp bắp, đó là bàn tay lao động, rắn chắc mà khỏe mạnh, kinh lực không hề kém anh chút nào.

Tên đàn ông hưởng thụ sự chiến tanhg, lúc này mới mở miệng: “Tôi là Trần Chí Minh, là dân ở đây, hoan nghênh anh đến thị trấn này.”

“Tôi là Horsens – Hunt.” Anh thản nhiên nói, con mắt xanh lạnh như băng.

“Tôi biết, tôi đã xem bộ phim mới nhất của anh.” Trần Chí Minh nhếch miệng cười. “Màn truy đuổi trên quốc lộ kia thật phần khích.”

“Cám ơn.”

Vừa đối thoại, hai người vẫn bắt tay nhau, giằng co trên dưới, không ai chịu buông tay.

“Là đúng thể đúng không?” Chí Minh cố ý khiêu khích hỏi lại, ngoài cười nhưng trong lòng không hề cười.

“Không.” Horsens trả lời, khoe miệng cũng kéo lên.

“Không phải chứ?”

“Đúng vậy.”

Chỗ giao nhau giữa hai bàn tay đã trắng bệch, nhưng lại không ai muốn thành người yếu thế.

Trong lòng Horsens hiểu được, người này rõ ràng muốn thể hiện chủ quyền, thực ra anh chẳng cần phải để ý đến, anh cũng đâu phải muốn dính líu đến cô gái kia, không cần thiết phải biểu hiện như một con trâu đực thế này, dùng phương thức nguyên thủy nhất mà phân cao thấp với tên kia.

Nhưng mà, nghĩ đến việc ban nãy, anh lại không làm chủ được mình, bàn tay ngày càng tăng sức.

Tổ Hình bưng cốc nước ra khỏi phòng bếp, không nhận ra hai người đàn ông đang phân cao thấp, nhưng vẻ mặt vẫn lo lắng, vội tiến tới hỏi Trần Chí Minh.

“Anh Trần, trưởng trấn biết Horsens ở đây sao?” Nếu như trưởng trấn mà biết, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lợi dụng Horsens để quảng cáo cho thị trấn mình.

“Anh không biết.” Trần Chí Minh cười cười nói. “Nhưng anh không dám đảm bảo người khác có nói hay không?”

“Là chị Đình?” Tổ Hình nóng nảy. “Chị ấy đồng ý không nói mà!”

“Vì biết tin này, ngay cả cơm tối cũng không dám ăn, chỉ sợ lỡ miệng tiết lộ mất.” Trần Chí Minh lại bồi thêm một câu. “Cô ấy chỉ gọi điện thoại cho anh, nói đến đây xem.”

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, âm thầm quyết định, sau lát nữa sẽ bấm điện thoại cho Đình Linh, cần phải giữ tin này càng lâu càng tốt, tránh để Horsens bị quấy rầy.

“Đúng rồi, trên đường đến đây, anh đã mua vài thứ ở trung tâm thương mại.” Anh nhìn đến túi đồ lớn trên bàn, héch héch cầm. “Em xem có đủ dùng không?”

Cô mở túi ra, vui mừng hô nhỏ một tiếng. Chỉ thấy trong túi đều là quần áo đàn ông, từ quần áo đến đồng hồ, mọi thứ đủ cả.

“Cám ơn anh Trần.” Hai mắt cô long lanh, cực kỳ cao hứng. “Em còn đang định sau bữa tối sẽ dẫn Horsens đi mua đồ!”

Nhìn vẻ mặt không giấu được niềm vui của Tổ Hình, hai mắt Trần Chí Minh híp lại, thông thả quay đầu, nhìn Horsens đầy thâm ý.

“Trấn chúng tôi là vậy, dù việc lớn hay việc nhỏ, mọi người đều quan tâm.” Vẻ mặt tươi cười không đổi, lại còn cố ý cường điệu hóa. “Giống như Tổ Hình, tuy chỉ là một người kinh doanh nhà trọ, nhưng mọi người trên trấn đều giúp đỡ cô ấy.”

Những lời này nhìn thì như bình thường, nhưng lại tràn ngập ý cảnh cáo ý. Khóe môi Horsens nhếch lên, cố ý tăng thêm lực, còn bồi một câu như đổ thêm dầu vào lửa.

“Không cần làm phiền mọi người, có Tổ Hình lo cho tôi là tốt rồi.” Anh cười như sói đói nhay vào đàn cừ, lộ ra hàng răng trắng tinh.

“Y da, không không không, tôi cũng rất thích giúp đỡ anh.” Trần Chí Minh tươi cười, nhưng vẻ mặt lại dữ tợn có thể dọa đứa trẻ khóc. “Đừng khách khí như vậy, có gì thì báo một tiếng, tôi sẽ đến ngay.”

Tổ Hình bất giác nhận ra không khí có mùi thuốc súng, khi này còn cảm động vì hai người đàn ông lần đầu gặp mặt lại có thể thân mật như thế. Nhưng giờ nhìn lại, đến tay bọn họ cũng chưa buông, vẫn nắm chặt!

“Anh Trần, anh đừng lo lắng, không có việc gì.” Cô không nghĩ nhiều, thật lòng cam đoan.

“Tốt nhất nên như vậy.” Trần Chí Minh cảnh cáo trừng mắt liếc anh một cái, rốt cục cũng buông tay, vuốt những sợi tóc mềm của Tổ Hình. “Nhớ rõ, khi ngủ phải đóng cửa sổ lại.”

Nhìn động tác của anh, Horsens nhăn mày, câu cuối cùng của tên kia, càng làm Horsens giận dữ, lên đến cao trào, thậm chí còn hồi hận khi đã không dùng hết lực mà bóp tay Trần Chí Minh.

Tuy hoang mang, nhưng Tổ Hình vẫn gặt đầu.

“Tốt.”

Trần Chí Minh quay đầu, lại liếc nhìn Horsens một cái.

“Em cũng thật là. Khó khăn lắm mới có vị khách quý thể này đến chơi, anh chỉ lo tiếp đón không chu đáo thôi.” Anh cười hề hề đến khùng bố, cũng chẳng che dấu sự uy hiếp. “Nói không chừng, anh sẽ lo đến không ngủ nổi, nửa đêm lại đây, xác nhận xem em có ngủ yên ổn hay không?”

Bỏ lại lời cảnh cáo phía sau, anh mới đi đến cửa lớn.

“Trần đại ca, anh còn chưa uống nước.” Tổ Hình bưng cốc đuổi theo đến cửa.

“Không uống nữa, Xuân Kiều đang chờ anh về ăn cơm, anh phải mau về thôi.” Anh cũng không quay đầu lại, một bước ra khỏi cửa, bàn tay phải của anh đỏ ửng lên, một mặt thì thào mắng.

Cô nhìn theo Chí Minh ngồi vào xe Hummer(1), thành thạo quay đầu xe, trở lại đầu đường, gia tăng tốc độ. Khi đèn xe biến mất trong bóng đêm, cô mới đóng cửa lại, chú ý đến cửa sổ, ngoan ngoãn nghe lời anh khóa kỹ từng cái.

“Để anh đợi lâu, chúng ta đi ăn cơm thôi! Không thì cơm nguội hết.” Cô xoay người, đang định bố trí lại bàn ăn, nhưng nhìn tình hình trước mắt, hoang mang đến khó hiểu bèn dừng bước.

Động tác của Horsens, cô cũng vừa thấy ở một người đàn ông khác.

Bàn tay của anh ửng đỏ, miệng thầm rửa không ngừng.

Điều bất đồng duy nhất là Horsens dùng tiếng Anh.

Cơm rang trứng mặc dù hơi lạnh, nhưng vẫn ngon miệng như cũ, mà bàn tay phải đỏ lên của Horsens, cũng không ảnh hưởng đến năng lực sử dụng thìa của anh.

“Tay anh làm sao vậy?” Cô tò mò hỏi.

Anh trầm mặc trong chốc lát, rồi thản nhiên trả lời. “Bị chó trông cửa cắn.”

Chó?

Làm sao có chó?

Tổ Hình rất muốn hỏi rõ, nhưng nhìn sắc mặt khó coi không muốn trả lời của anh, cô đành phải để vấn đề ở đầu lưỡi trộn với cơm rang trứng ngon miệng, cùng nuốt xuống bụng.

Ăn cơm xong anh còn chủ động dọn bàn, thậm chí còn đi rửa bát. Cô tuy là chủ, nhưng lại để khách phục vụ, cô bần khoan, định làm vài việc thì anh lại nói tay cô bị thương không nên dính nước, từ chối thành ý của cô.

Cô ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, thật sự nhàn hạ, cô đành đi chuẩn bị đồ để anh qua đêm. Cô lấy khăn mặt và bàn chải mới cùng một số đồ vệ sinh của đàn ông để lên bồn rửa tay lầu ba, lại lấy ga trải cùng gối chữ nhật đặt lên giường.

Nhưng khi trải ga xong, chỉnh lại cho ngay ngắn thì mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Horsens dọn dẹp xong, đi đến cửa phòng trên lầu ba, liền bắt gặp cô vẽ mặt ảo não, người đứng bất động gần giường.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

“Giường quá ngắn.” Cô ngẩng đầu lên, vẽ mặt đáng thương nói.

Lúc trước, khi cô mở nhà trọ này, chỉ toàn tiếp khách nữ, căn bản không tính đến sẽ có khách nam đến ở, lại còn là người cao lớn như anh nữa chứ, nếu anh ngủ trên chiếc giường phần hông kia, chắc chắn sẽ thừa ra một phần chân mà lắc lư bên ngoài giường.

“Tôi ngủ được.” Anh đề nghị.

“Không được.” Cô lo nghĩ. “Anh ngủ dưới gác xép nhé?” Cô tràn ngập hi vọng đề nghị.

“Gác xép?”

“Gọi là gác xếp nhưng nó là một căn phòng ở tầng một, thời điểm đông khách, đều phải ngủ ở đó.” Cô nói xong, xoay người ôm lấy chân. “Nhưng cũng có người thích ngủ ở đó, cảm thấy rộng lớn thoải mái hơn hẳn.”

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé vừa ôm lấy chân đã bị Horsens đoạt lại. Tuy anh không nói nhiều, nhưng chỉ cần là việc nặng nhọc, anh sẽ chủ động làm thay cô.

Tổ Hình không có dũng khí tranh đoạt việc ôm chân với anh. Nói cho rõ là cô không tin mình có thể tanh g anh, cô đành tiếp tục để người khách này cướp đi công việc vốn có của mình.

“Xin đi theo tôi.” Cô đi xuống tầng một, mở cửa phòng khách rồi bật đèn lên, chiếc giường lớn hiện lên sau cánh cửa. “Phòng này được không?” Cõi lòng hi vọng, cô hỏi.

“Nơi này tốt lắm.” Anh buông chân, thản nhiên nói. “Khi tôi đi quảng bá ở Nhật Bản, ngủ ở phòng thế này cũng thoải mái rồi.”

Xác định anh là thật sự vừa lòng, không chỉ là lời nói ngoài miệng, cô mới khôi phục vẻ tươi cười, linh hoạt cởi dép lê ra, bàn chân trắng nõn đi trên mặt sàn, đi đến thẳng mép giường.

Anh rơi vào cơn mê, khi cô nghiêng người lộ ra bờ eo thon nhỏ, cùng với đường cong hấp dẫn của chiếc mông xinh xắn, đến khi tỉnh lại, thì cô đã nhanh nhẹn thu xếp xong chân đệm rồi.

“A, còn đồ rửa mặt của anh, để tôi lên tầng ba lấy.” Cô đi ra khỏi phòng, chân trắng nõn xỏ vào đôi dép hồng phấn. “Tôi đi lấy giúp anh.”

Đúng lúc này, anh vừa kịp nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

“Không cần.”

“A?” Cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra một nửa.

“Tôi có thể tự lấy.”

“Vậy, còn gối đầu.....”

“Không cần.”

Anh cự tuyệt, không thể để cho cô lúc nào cũng nào lo cũng nghĩ cho anh.

“Tôi..... Tôi giới thiệu căn phòng cho anh.” Vừa định bước đi, lại bị anh giữ chặt lại.

“Không cần.” Anh lại nói.

Nhìn bàn tay đàn ông to lớn trên cánh tay mình, mặt cô nóng lên, một nửa tế bào não đã bãi công. “Á, vậy,.....” Về mặt cô bất lực.

“Cô không cần phải lo nhiều việc như vậy, tôi có thể tự lo cho mình.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên tia thất vọng. “À, thật đáng tiếc..... A, không không, ý tôi là, như vậy thật tốt quá.....” A a a, có phải vừa nãy cô không cần thận nói ra lòng mình không?

Tổ Hình ngược mắt lên, vụng trộm nhìn Horsens, quả nhiên thấy miệng anh khẽ nhếch, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy ý cười. Thẹn thùng, thiếu chút nữa cô muốn cắn lưỡi tự tử.

Không thể tìm ra lý do tiếp tục ở bên anh, tuy cô lưu luyến không nỡ rời, nhưng chỉ có thể đi ra. “Tôi không quấy rầy anh nữa.” Cô xoay người, nhìn túi đồ trong phòng khách, còn dặn dò một tiếng. “Đúng rồi, trong túi kia còn có quần áo.”

3. Chương 3

Thời gian ăn sáng, không khí trên bàn ăn có chút ngưng ngừng.

Bữa sáng đơn giản lại đẹp mắt, Horsens ăn khá ngon miệng, Anh đã thay quần áo mới, một đêm ngon giấc, bây giờ cả người tràn đầy sức sống.

Tổ Hình thì ngược lại, hai vòng đen xung quanh mắt như gấu mèo, rõ ràng ngủ không đủ giấc.

“Trứng gà thật mới.” Anh tán thưởng, chưa bao giờ anh ăn món trứng trần nước sôi lại nồng đậm, ngon miệng đến thế, chỉ cần rắc thêm một ít muối, còn ngọt hơn sơn hào hải vị.

“Đó là gà mái nhà bác Vương sáng nay mới đẻ.” Cô nhỏ giọng giải thích, đầu cúi xuống, cầm đĩa ăn trên tay, chần chừ nhìn món trứng trên bàn.

Vết thương ở đầu ngón tay không còn đáng lo nữa, cho nên cô đã làm bữa sáng cho anh.

“Sáng nay cô đi mua?” Anh tò mò nhướn mày.

“Không phải.” Cô vẫn không ngẩng đầu. “Tôi đã ký hợp đồng với nông trường trên trấn, mỗi sáng bọn họ sẽ mang nguyên liệu nấu ăn mới bỏ vào rương gỗ trước cửa nhà.”

Khó trách, rõ ràng đêm qua anh không nhìn thấy những nguyên liệu này.

“Chân giò hun khói cũng vậy sao?”

“Đó là má Trần tự làm, dùng thịt lợn đen, hun bằng cối gỗ.”

Anh nhíu mày rậm, cảm thấy rất hứng thú.

“Vậy những thứ còn lại?”

“Hạt tiêu và dưa chuột, cà chua, sắn dây, đều do nông trường họ Đỗ trồng được. Về phần hoa bách hợp, đó là do tôi đi dạo trên vùng núi với chị Trúc mua được.”

Anh đã xem qua trăm loại bách hợp, nhưng chưa bao giờ ăn nó cả. Màu hoa ngà ngà, bị bóc thành từng cánh một, một cánh đều có rất nhiều nước,ứa vào vị ngọt tuôn ra, so với lê còn ngon hơn nhiều.

“Những năm gần đây, trưởng trấn khuyến khích việc làm nông, định hướng phát triển nông nghiệp, cho nên nếu là nông phẩm, dù trồng hay là thu hoạch, việc chăm sóc đều rất nghiêm khắc, toàn bộ quá trình không được phép sử dụng thuốc hóa học.” Giọng cô nhẹ giải thích, như là học sinh tiểu học thẹn thùng đang ngâm nga bài học đã thuộc lòng.

Horsens nhìn cô gái bé nhỏ đang cố ngồi xa mình, khóe miệng thần nhiên cười.

“Tôi còn một vấn đề.”

Chiếc đầu nhỏ vẫn cúi xuống.

“Vâng?”

“Vì sao cô không nhìn tôi?” Anh hỏi thẳng.

Tổ Hình như bị trợn tay, không bám chắc được vào tay cầm, thiếu chút nữa rớt khỏi ghế tựa. “Đâu, tôi..... Tôi.....” Mắt của cô lướt đi, nhìn trái lại nhìn phải, nhưng lại không dám nhìn anh.

“Cô nhìn đi.” Anh hào phóng cổ vũ, cười nói với cô. “Đừng ngại, bây giờ tôi có mặc quần áo mà.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, trong nháy mắt, so với màu cà chua kia còn đỏ hơn.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý.” Cô co rúm lại, nhớ lại đêm qua không cẩn thận đã nhìn thấy toàn thân trần trụi của anh, Cô liền cảm thấy thật may mắn — a, không đúng không đúng, là thật có lỗi. “Tôi chỉ xuống xem anh có cần giúp hay không.....”

“Cho nên, cô quyết định làm con thần lùn, bò xuống cầu thang xem?”

A!

Anh ấy biết!

Anh ấy biết cô nhìn lên!

Hai tay Tổ Hình ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, không thể đối mặt với anh.

“Thực xin lỗi, tôi đã nói dối. Thực ra tôi chỉ muốn xác nhận lại một lần, xem anh có phải ảo giác do tôi tưởng tượng ra hay không?” A, anh ấy nhất định sẽ thấy cô thật ngu xuẩn. “Tôi lại không ngờ anh.... , anh cũng nói cho tôi anh có thói quen ngủ không mặc đồ, nhưng chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại quên mất.....”

Bỗng dưng, tiếng nói vang lên sau gáy cô, anh đã ngồi xuống ngay cạnh cô.

“Cô nhìn thấy?” Hơi thở nóng bỏng phả vào những sợi tóc của cô. Tuy anh không chạm vào cô, nhưng nhiệt độ cơ thể của anh, đã vây chặt quanh cô.

A a a a, không cần ngồi gần như vậy mà. Trong lòng cô không ngừng gào thét, đầu vẫn cúi gằm, vừa áy náy vừa thẹn thùng, giống sóng biển, từng đợt từng đợt bao phủ lấy cô. Anh ngồi gần quá, gần đến mức cô có thể nghe thấy, ngửi thấy hơi thở nam tính thơm mát dễ chịu trên người anh, làm chuyện tối hôm qua lại hiện ra trong đầu cô.

Giọng Horsens làm chấn động màng tai cô.

“Cô thấy tất cả?”

Hô hấp nóng rực mà vô hình, len lút lướt qua cổ cô.

“Thật xin lỗi!” Tổ Hình nhắm mắt nói to, dùng toàn lực chống lại ma lực cường đại tấn ra trên người anh. Ngoài áy náy, cô còn khiếp sợ, không dám tưởng tượng anh lại có thể càng gần.. càng gần....

Giọng nói của anh sát bên tai cô.

“Nhưng giải thích cũng không đủ, tôi yêu cầu cô phải bồi thường.”

“Tôi, tôi sẽ bồi thường cho anh...” Cô quá sợ sệt và khiếp đảm, cũng không dám đảo mắt nhìn anh, sự thật là, ô ô ô a, nếu anh yêu cầu con số bồi thường trên trời. Dù cho cô bán nhà trọ, bán cả bản thân, cũng không được bao nhiêu tiền a!

Hay là, cô cũng cởi hết đồ cho anh nhìn!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, suy nghĩ trong đầu cô đang hỗn loạn. Nội tâm thì hoảng loạn, cô không biết nên làm thế nào cho phải, cây đu đưa thô ráp thông thả chạm vào chiếc cằm trắng nõn của cô.

Bỗng nhiên, hơi thở Tổ Hình ngừng lại, không dám hô hấp tiếp.

Sau đó, anh cúi người, thấy cô nhắm chặt hai mắt, liền thổi một hơi.

Gặp hơi thở ấm áp kia, cô quên hết mọi chuyện, như là mà thuật, hoạt động trong đầu đều dừng lại. Cô bất lực mở hàng lông mi dài, hai mắt mờ mịt đầy hoang mang, thấy khuôn mặt tuần tú của anh gần trong gang tấc.

Horsens mỉm cười, chậm chạp đổi tư thế nói nội dung bồi thường.

“Tôi muốn, ” Anh nhìn khuôn mặt đang cực kỳ khấn trương không biết nên làm sao kia, từ từ nói: “Hôm nay, cô đưa tôi đi tản bộ.”

Sáng sớm mùa hạ, thời tiết sáng sủa, đúng là thời tiết thích hợp để đi tản bộ.

Gió mang theo hương thơm của hoa.

Đây là một trấn nhỏ nổi tiếng về hoa tươi, hơn nữa đã hoàn thiện quy hoạch, khi đến dịp nghỉ lễ, trấn sẽ đón một lượng khách khá lớn đến xem những điền hoa xinh đẹp, ăn những bữa cơm ngon miệng.

Sau khi hết ngày nghỉ, khách về hết, trấn nhỏ lại trở về vẻ thanh bình vốn có của nó.

Để che dấu thân phận của Horsens, không muốn người ở đây phát hiện, lại cũng muốn đáp ứng yêu cầu tản bộ quanh đây của anh, Tổ Hình nhọc lòng suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới chọn ra được con đường cảnh sắc hợp lòng người này.

Con đường này, ngày nghỉ du khách đi nê, nhưng ngày thường lại rất thưa người.

Đường rộng lớn bằng phẳng, cảnh đẹp hai bên đường, khiến tâm tình Horsens rất tốt. Anh mặc một chiếc áo tơ tằm màu đen không tay, cùng với khí lực của anh, vẻ ngoài càng rõ ràng hơn, càng cao lớn đến khiến người.

Dù ăn mặc mát mẻ, nhưng bây giờ đang là giữa hè, nên anh vẫn đổ mồ hôi.

Ngược lại, Tổ Hình vẫn như hôm qua, mặc một chiếc áo khoác dài mỏng manh, nút thắt nằm gần cổ. Cô cũng chảy một ít mồ hôi, cầm chiếc khăn tay thêu hoa nhỏ bé, nhẹ nhàng lau trên trán.

“Cô không nóng sau?” Anh tò mò hỏi.

Thân hình nhỏ nhắn đột nhiên cứng đờ.

“Không nóng.” Cô nắm chặt vạt áo, che được càng nhiều da thịt càng tốt. “Tôi thích mặc áo khoác, mới không bị đen da.” Cô bổ sung thêm một câu, thái độ rất kiên định.

Cô gái nhỏ này, cũng không biết nói dối.

Horsens không hỏi nhiều, nhìn lại phong cảnh tươi đẹp bốn phía.

Một lát sau, dấu xong cảm xúc, cô mới trầm tĩnh trở lại. Cô phải bước nhanh hơn, mới có thể bắt kịp anh, đồng thời không quên nhiệm vụ của mình, hết nhìn đông lại ngó tây, chú ý động tĩnh ở xa.

Bỗng, Horsens dừng lại.

Cô vượt lên anh hai ba bước, nửa nhịp sau mới phát hiện anh đang đứng im bất động, kinh ngạc quay đầu hỏi. “Làm sao vậy?” Biểu tình trên mặt anh có chút cổ quái.

Con mắt xanh sắc sảo nhìn thẳng về phía trước.

“Đó là con bò hôm trước?” Anh dường như không thể tin nổi.

Tổ Hình quay đầu lại nhìn, thấy một chú bò đang thông dong gặm cỏ, bộ pháp như đang khiêu vũ, đi thẳng đến chỗ hai người. Con bò khổng lồ đi đến trước mặt hai người, mới giật mình dừng bước, cao hứng kêu lên.

“A Minh, chào buổi sáng.” Cô sờ sờ vào chú bò lão đại.

Nhìn con bò như đang làm nũng với bàn tay trắng ngần, mày rậm của anh càng nhú lên. “Đúng là nó!” Anh vẫn nhớ rõ tên này.

Phát hiện ra người đàn ông bên cạnh, con bò kêu lên, chủ động lại gần, nhu thuận cọ đầu vào người anh.

“A Minh rất thích anh đấy!”

Anh di chuyển người, tránh sự công kích của con bò. “Đúng vậy, vì muốn tôi ở lại, nó không tiếc thân mình làm tôi xảy ra tai nạn.” Anh thù dai nên vẫn nhớ rõ. “Chủ của nó đâu? Sao lại để nó chạy loạn khắp nơi thế này?”

“Ách, anh Phùng cũng hao tổn tâm trí rất nhiều, mỗi ngày đều trông A Minh rất chặt, nhưng A Minh rất thông minh, có thể đẩy khóa ra ngoài.” Nghe nói, có lúc còn phá cả khóa.

“Nó muốn đi ăn cỏ?” Trời ơi, đừng có liếm anh chứ!

“Không, nó muốn đi đến chỗ đối diện.” Cô nói thật êm tai, lại nhẹ vỗ vỗ lên đầu chú bò. “Anh Phùng đang ly hôn, A Minh bị tách khỏi Tú Tú, cho nên A Minh mới có thể mạo hiểm sinh mệnh của mình, mỗi ngày đều đi ngang qua đường đến thăm Tú Tú.”

Hành động dũng cảm đầy thâm tình của chú bò cũng không làm Horsens cảm động, dù sao vết thương trong tai nạn xe, đến bây giờ vẫn còn đau âm ỉ.

“Không ai có thể nghĩ ra biện pháp xử lý sao?” Anh không kiên nhẫn né tránh đầu lưỡi của con bò có ý tốt muốn rửa mặt cho anh. “Trưởng trấn đang xử lý.”

“Trưởng trấn?” Anh khó tin. “Trưởng trấn các cô, ngay cả việc này cũng phải lo?”

Tổ Hình dùng sức gật đầu.

“Vâng, chỉ cần là việc của trần, trưởng trần đều –” Đột nhiên, cô cảnh giác quay đầu, từ con đường ở rất xa, xuất hiện một màu đỏ chói mắt.

Con người đen láy lập tức mở to.

“Mau, trốn đi!” Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, không nghĩ ngợi lập tức bước lên vài bước, dùng hết sức mình, dùng cả cơ thể mảnh mai, đẩy Horsens về phía sau, hai người song song ngã nhào lên thảm cỏ bên đường.

Hương hoa nồng đậm, trong nháy mắt đã bao phủ bóng dáng của hai người.

Horsens không hiểu có chuyện nghiêm trọng gì, còn định động thân nhìn trộm một chút, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, lại khiến một cô gái yếu đuối như cô, giống như lửa đốt mông thỏ, đột nhiên mạnh bạo hẳn lên.

Tiếng xe ù ù rõ dần, chiếc xe thể thao Porsche đỏ thẫm (1) lao đến với tốc độ cực nhanh, định chặn trước mặt A Minh, tốc độ không giảm bớt, rất nhanh đã lướt qua bụi hoa chỗ hai người bọn họ, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục chạy.

Horsens chỉ kịp nhìn thoáng qua người lái, kỹ thuật có thể sánh ngang với tuyển thủ đua xe, đó là một cô gái đeo kính râm rất xinh đẹp.

Giây tiếp theo, Tổ Hình liền vội kéo mạnh cổ anh xuống.

“Đừng đứng lên, là trưởng trần!” Cô nhỏ giọng nói, hương thơm ngát hương, lướt qua da thịt ẩm ướt của anh, còn làm người ta say mê hơn cả mùi hoa.

Ánh mắt màu xanh bồng mở to, anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng.

Khi chiếc xe tiến lại gần bụi hoa, anh liền hành động, một tay ôm chặt cô, tay kia chống lên cỏ, tránh để trọng lượng thân thể ép lên người cô.

Tình huống khẩn cấp đột nhiên phát sinh, cô nhất thời quên cả e lệ, cũng không duy trì khoảng cách nữa, trong nháy mắt thân thể hai người bọn họ áp sát nhau giữa bụi hoa.

Đôi môi mềm đỏ của cô, cùng với da thịt của anh, chỉ cách nhau một hơi thở, khi anh cúi đầu, cánh môi hồng hào kia liền tiếp xúc với nước da đen bóng của anh.

Trên da thịt ẩm nóng mang theo hương vị của mồ hôi.

“A!!” Cô hô nhỏ một tiếng, vội vàng giữ khoảng cách, xấu hổ đến muốn chạy trốn. Nhưng cánh tay cường tráng phía sau lại dùng thêm lực, ôm chặt cô trong lòng, không để cô thoát ra ngoài.

Mặt cô đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé che cánh môi lại, không biết rằng phản ứng và biểu tình của mình thật giống với tối hôm qua.

Ánh mặt trời rơi sau lưng anh làm cô cảm thấy hoa mắt.

Cô có thể cảm nhận được anh đang kề sát bên cô, bộ ngực cường tráng cách qua mấy lớp vải đè lên bầu ngực tròn trịa mềm mại của cô. Nụ hoa mềm mại của cô ma sát vào người anh, cùng với hơi thở giao thoa, nụ hoa kia nhẹ nhàng đứng thẳng lên.

Tổ Hình run rẩy, âm thầm khẩn cầu ông trời, đừng để anh phát hiện thân thể cô đang có phản ứng.

Nhưng không như mong muốn, ánh mắt xanh của anh trở nên u ám, cánh tay rắn chắc càng ôm cô chặt hơn. Hiển nhiên anh cũng nhận ra, cô không thể kiềm chế phản ứng thân thể, thậm chí cách qua lớp vải, vẫn cảm nhận được sự ma sát rõ rệt này, cô không biết làm thế nào để né tránh.

Thân hình bọn họ dán chặt lấy nhau. Cô tuy ngây thơ, nhưng không phải cái gì cũng không biết, bản năng của người phụ nữ nhạy cảm, dục vọng của anh đã trỗi dậy.

Tối hôm qua, hai mắt này đã nhìn thấy thân thể trần trụi của anh; Giờ phút này, toàn thân cô lại cảm nhận được hơi thở và nhịp tim của anh. Tư thế này so với việc nhìn thấy anh trần truồng còn thân mật hơn gấp vạn lần.

Cặp mắt xanh kia giờ chứa đầy dục vọng mãnh liệt, làm cô không dám nhìn thẳng. Cô chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, run run, chờ mong, chờ đợi nụ hôn sắp đặt xuống. Horsens không thể kìm lòng, hôn lên cánh môi mềm mại của cô, nhắm nháp vị ngọt ngào trong miệng.

Cô nhẹ nhàng thở dốc, hàng mi dài run rẩy, vừa e lệ vừa chờ mong, đối diện với sự trù mến của anh vẫn có chút phòng bị. Sự ngây ngô của cô, lòng ái mộ của cô, đã làm tan chảy nội tâm lạnh như băng của anh, chưa bao giờ cảm giác thương yêu này xuất hiện trong anh.

Đáng chết!

Đây là anh chiếm tiện nghi của cô mà.

Bỗng dưng, giống như bị phỏng, đột nhiên rời khỏi thân thể mềm mại thơm tho kia, xoay người đứng lên. Vì dục vọng cùng với cảm giác tội lỗi, giọng nói của anh trở nên cứng ngắt.

“Tôi tản bộ đủ rồi, về thôi!”

Như bình tĩnh khỏi giấc mộng, Tổ Hình ngồi trong bụi hoa, lặng lẽ nhìn bóng dáng cao lớn kia, đưa lưng về phía cô rồi bước đi, thậm chí còn không quay đầu nhìn cô một lần.

Vài cánh cúc Ba Tư (1), theo sợi tóc mềm nhẹ rơi xuống, bị bỏ lại một lát sau, tinh thần cô mới hồi phục lại, dung nhan trắng hồng nhất thời đỏ ửng, so với đoá cúc Ba Tư còn kiều diễm hơn.

Trời ạ a a a a a a a, mất mặt quá!

Tổ Hình che khuôn mặt nhỏ nhắn lại, xấu hổ cùng quẫn bách, cô không thể đối mặt với sự thật, cô ngồi phịch xuống, nằm úp xuống cánh đồng hoa, tim đập thình thịch, xấu hổ không thể ngẩng đầu.

Ô ô, cô có thể hiểu lầm là anh muốn hôn cô sao, lòng tràn đầy chờ mong, đôi môi mọng đỏ dâng lên, chờ đợi anh giống như vương tử trong các bản tình ca, nhẹ nhàng hôn cô.

Sự thật chứng minh, cô xem phim quá nhiều rồi, lại còn tự mình tưởng tượng, hiểu sai thiện ý của anh, cứ như hai người dính lấy nhau là có thể thân mật, cũng bởi vì ánh mắt nóng rực của anh mà ý loạn tình mê, tưởng rằng anh cũng có cảm xúc như cô.

Nhưng mà, hình như anh có hôn cô.

Tổ Hình xoay người lại, nhìn lên bầu trời bao la, hai tay ôm ngực, nhớ lại ánh mắt của anh, tìm lại đập nhanh hơn.

Vậy..... Đó có phải là hiểu lầm? Hay do cô phản ứng thái quá?

Ánh mắt xanh thâm thúy rõ ràng như lửa cháy. Trí nhớ của cô rất tốt, chỉ sợ cả đời cũng không thể quên được.

Đúng là hiểu lầm rồi?

Cô nằm giữa cánh đồng hoa, tự hỏi mình, bởi vì hồi tưởng lại giây phút ngắn ngủi kia, khuôn mặt nhỏ nhắn lại ánh lên biểu tình say mê giống đang trong mộng.

Thật sự, là hiểu lầm sao?!

Từ lúc về nhà trọ đến giờ, cô và anh đều giữ khoảng cách với nhau, chỉ khi ăn cơm mới ngồi chung bàn.

Sợ Horsens ăn không quen, bữa trưa cô còn làm thêm bánh kẹp và nước trái cây, sức ăn của anh kinh người, nguyên liệu trong tủ lạnh cũng không đủ.

Không thể ra ngoài dùng cơm, cũng không chờ được đến sáng mai nguyên liệu mới được mang đến thêm, Tổ Hình chắc chắn lượng thức ăn mà Horsens có thể dùng trước, sau đó nhân buổi chiều gọi điện cầu cứu Trần Chí Minh, nhờ anh thu xếp hộ bữa tối, tránh để chậm trễ thời gian của khách.

Tuy rằng công việc rất bận rộn, nhưng anh Trần hôm qua cũng đã hứa sẽ “chiêu đãi” Horsens, Tổ Hình nghĩ anh Trần nhất định sẽ đến giúp.

Đúng như cô đoán, anh lập tức đáp ứng. đến bữa tối mang đến rất nhiều thức ăn.

Hôm đó trời đã chập tối, bên ngoài liên tục đến tiếng xe ô tô.

Không may là khi tiếng ô tô xuất hiện, Tổ Hình đang ở tầng cao nhất phơi quần áo. Biết người đưa thức ăn đến, cô vội bỏ lại quần áo, thình thình chạy xuống nhà dưới.

Vừa chạy đến tầng hai, một giọng nói nam tính chợt vang lên.

“Đừng chạy, té bị thương thì làm sao?” Horsens cảnh cáo.

Tiếng bước chân vội vàng dừng ở bậc cầu thang, bàn chân trắng nõn đi dép lê không dám động dấy dù chỉ một chút. “A, nhưng mà..... anh Trần mang đồ ăn tối đến đây.....” Thanh âm dưới lầu lại truyền lên.

“Tôi đi lấy cũng được.” Anh không thèm thương lượng nói, xoay người tự đi đến cửa.

Chắc chắn anh đã mở cửa, đi ra khỏi phòng, Tổ Hình mới bước từng bước một, còn chậm hơn tốc độ của con rùa, chậm rãi đi xuống tầng.

Thấy Horsens mở cửa trở lại phòng, cô vội vàng xoay người, giống như phạm lỗi gì lập tức thanh minh. “Tôi đi rất chậm xuống!” Chỉ thiếu mỗi không gơ tay, hô to thưa thầy.

Mây rậm nhú lại, gập đầu khen ngợi, hai tay cầm nồi đặt lên bàn cơm. Bàn tay to xóc một cái, giò lợn liền ánh vào mắt.

Cúi đầu nhìn vào nồi tìm một hồi, chỉ thấy toàn rau xanh, cô kinh ngạc hỏi: “Anh Trần chỉ mang chỗ này đến thôi sao?” Ánh mắt xanh lóe lên, thản nhiên trả lời: “Người đưa đồ ăn đến không phải Trần Chí Minh.”

Tin tức bị lộ?!

“A, vậy là ai đem đến?” Cô vội vàng truy vấn.

“Một người đàn ông tự xưng là Hướng Vinh.” Trên thực tế, ngoài đưa đồ ăn, Hướng Vinh còn rất lịch sự, tặng thêm vài câu cảnh cáo, rồi mới lái xe rời đi. “Anh ta nói còn có người khác đưa đồ ăn đến nữa.”

Thì ra là thế.

Tổ Hình hiểu ra, vẫn coi anh ta là người lạc quan và thiện lương. “Đại khái là vì, bạn của anh Trần cũng rất mê phim, chắc định nhân cơ hội này, để mọi người có thể tận mắt nhìn thấy anh.”

Không muốn phá vỡ ảo tưởng tốt đẹp của cô, Horsens chỉ gập đầu, khéo môi cười nhạt. “Đúng vậy, đây là cơ hội tốt.” Là cơ hội tốt để cảnh cáo anh 2.

4. Chương 4

Tổ Hình chưa từng nghĩ đến những thứ mà mình lưu giữ lại có thể làm anh chú ý đến vậy.

Anh luôn miệng khen không ngớt phong cảnh xinh đẹp, đồ ăn ngon miệng trên thị trấn nhỏ bé này, nhưng thứ chiếm đến phân nửa sự chú ý của anh lại là những bộ phim anh từng đóng, chung quy vẫn là những thứ thuộc về điện ảnh.

Anh ngồi trong phòng khách, lẳng lặng nhìn nhân vật của mình, giống như hồi tưởng lại cơn ác mộng không thấy đáy ngày nào.

Tổ Hình âm thầm pha trà, đặt một ly trước mặt anh, còn cô cầm một chiếc chén khác, ngồi bên cạnh anh, cũng bắt đầu xem phim.

Có đôi khi, anh lại hỏi, trong mỗi bộ phim bằng cách nào cô có thể nhận ra anh. Cô—trả lời, tiếng nói mềm mại, ảm áp, nhẹ nhàng quanh quẩn trong gian phòng.

Một hồi một đáp, cảnh tượng này thật quen thuộc, bầu không khí tốt đẹp giữa hai người họ, giống như một đôi nam nữ ở chung đã lâu, như là người thân, như là... như là... vợ chồng...

Đối với kiếp này của cô, đây là thứ ảo tưởng xa xỉ nhất.

Nhưng, ảo tưởng vẫn chỉ là ảo tưởng.

Đến tối ngày thứ năm, sau khi Horsens dùng xong bữa tối, anh bình thản nói. “Đã đến lúc tôi phải về.”

Bàn tay trắng nõn nhất thời dừng lại trên không trung. Ảo tưởng tốt đẹp của cô trong nháy mắt đã bị vỡ nát chỉ vì một lời nói đơn giản này. Cô ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng lại cười đến giả tạo.

“Khi nào anh đi?”

“Ngày mai.” Giọng nói của anh như từ một nơi xa xôi truyền đến. “Kỳ hạn tôi có thể tự do đi lại chỉ kéo dài đến ngày mai. Ngày kia đoàn làm phim sẽ đến một thành phố khác, vì thế tôi phải về đơn vị.” Những ngày tươi đẹp rồi cũng có lúc phải kết thúc.

Trong chốc lát, cảm xúc của cô dâng trào, muốn xin anh ở lại. Nhưng, lời nói này chỉ đến đầu lưỡi, lại không thể nói thành lời.

Cô biết, mình không có tư cách để độc chiếm anh.

Nhưng mà nói trắng ra, cô chỉ là một fan hâm mộ nhỏ bé, có thể ở bên anh vài ngày đã thật may mắn biết bao nhiêu rồi.

Vì thế, Tổ Hình chỉ có thể ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt xanh thẳm kia.

“Vâng.” Cô nhẹ giọng nói.

“Tôi sẽ ký tên để lại trong phòng, gọi là báo đáp một chút sự chăm sóc của cô những ngày qua.” Anh đề nghị, biết rằng nếu mình để lại tên ở nhà trọ này, khách đến đảm bảo cuộn cuộn không dứt.

“Cám ơn, nhưng không cần đâu.” Cô lại từ chối.

Cô không cần anh phải ký tên.

Bởi vì, những ngày ngắn ngủi này, anh đã để lại cho cô một quãng thời gian trân quý nhất.

Và lẽ ra, bọn họ chỉ từ biệt đơn giản như vậy.

Nhưng, thần vận mệnh đã có sự an bài khác.

Đêm hôm đó, trong không gian yên tĩnh, đột nhiên, một trận địa chấn nổi lên, ngọn đèn tắt phụt, trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng đồ thủy tinh hoặc đồ sứ đập vào nhau. Đồ đạc trong phòng cũng rung động mãnh liệt, giống như một cơn bão giận dữ đang muốn cuốn trôi ngôi nhà trọ nhỏ bé này đi.

Tổ Hình lập tức bừng tỉnh.

Động đất!

Cô nhảy xuống giường, nhưng vì rung động quá mạnh, cô lại ngã xuống đất.

Không xong rồi, trận động đất này ít nhất phải cấp năm!

Lớn lên ở đảo nhỏ trên Thái Bình Dương hàng năm xảy ra rất nhiều trận động đất lớn nhỏ, mỗi lần xuất hiện đều không báo trước, mà ngay khi động đất, đến cô là dân địa phương cũng còn phải khẩn trương, huống hồ chỉ là người ngoài như Horsens.

Bốn phía là một màu đen, trong lòng cô chỉ lo đến sự an nguy của Horsens, đợi cho đợt chấn động này tạm ngừng, liền cuống quýt mò mẫm trong bóng đêm, mon men xuống tầng dưới.

“Horsens!” Cô gọi to, trên đường đi gặp vài mảnh thủy tinh vỡ cũng không dừng lại.

Chấn động đã dừng hẳn, các tạp âm leng keng thùng thùng trong ngoài phòng cũng ngừng vang. Giọng nam tính trầm thấp truyền ra từ gác xép.

“Tôi ở trong này.” Giọng anh có điểm miễn cưỡng.

Tổ Hình thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi xuống bậc cuối cùng của cầu thang, dựa vào trí nhớ, cô lục tìm được mấy chiếc đèn pin trong ngăn kéo dự phòng cho những khi mất điện.

“Đừng lo lắng, cơn động đất đi qua rồi.” Cô mở đèn ra, điều chỉnh độ sáng, chiếu đến người đang ngồi trong phòng.

Tổ Hình nhanh chóng lại gần, ngồi xuống cạnh anh, khuôn mặt trắng trong thuần khiết tràn đầy vẻ có lỗi.

“Thật xin lỗi, đã làm anh sợ.” Cô thấp giọng nói, như là chuyện phát sinh động đất cũng là lỗi sai của cô. “Có thể cơn động đất đã làm hỏng hệ thống cung cấp điện rồi, bên công ty điện lực sẽ sửa suốt đêm, sẽ có lại ngay thôi.”

Anh gật đầu cứng ngắc, cầm lấy đèn pin, thân hình cao lớn vẫn không nhúc nhích.

Con người đen nhìn khuôn mặt đang co rúm lại kia, hỏi không hề mang ý trêu cười, “Anh sợ động đất à?”

Anh trả lời rất nhanh, quá nhanh. “Tôi rất ghét.” Anh cường điệu.

“Ừ.” Cô nhìn anh, người không thông minh cũng có thể nhận ra anh đang sợ đến mức mặt trắng bệch, không cần hóa trang cũng có thể đóng vai ma cà rồng.

Trái ngược với sự khoan dung của cô, ông trời lại càng muốn kéo lớp mặt nạ nguy trang của anh xuống.

Bỗng dưng, lại một cơn địa chấn nổi lên, độ rung tuy không bằng lần trước, nhưng cũng đủ để khiến lòng người hốt hoảng.

“Đáng chết!” Mặt Horsens ngày càng trắng, ngay cả giọng nói cũng run run. Trên màn ảnh nhỏ con người sắt đá không bao giờ sợ hãi này lại bị một cơn động đất dọa đến mức chân nhũn ra, ngay cả muốn trốn cũng không có sức mà chạy, chỉ có thể ngồi tại chỗ mà run.

Một bàn tay nhỏ bé ấm áp khẽ vuốt lên bàn tay to của anh.

“Đây chỉ là dư chấn.” Cô nửa quỳ nửa đứng, vì quá lo lắng, mà quên cả e lệ. Hai tay nhỏ bé giữ lấy khuôn mặt anh, nhìn sâu vào đôi mắt xanh tràn ngập sợ hãi kia. “Chấn động càng lúc càng yếu rồi.”

“Nó kéo dài bao lâu?” Anh cắn răng hỏi, hơi lạnh từ bàn tay nhỏ bé kia, dịu dàng che lấp kinh hoàng trong lòng anh.

“Dư chấn sao? Một lúc thôi, sẽ không lâu đâu.” Cô cắn cánh môi, kỳ thật cũng không dám khẳng định. Cô chỉ có thể cam đoan một điều. “Hãy nhìn tôi, đừng sợ, tôi sẽ ở cạnh anh,” cô kiên định nói.

Anh vẫn nhớ cách nói này.

Lúc trước, cô cũng dùng cách nói này tuyên bố trong bệnh viện.

Tôi sẽ bảo vệ anh ấy!

Cô gái bé nhỏ này có thể nói chắc nịch như vậy. Mà cô cũng thực hiện lời hứa hẹn đó, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, bảo vệ anh, chăm sóc anh, thật cẩn thận, luôn làm anh hài lòng.

Cô rõ ràng yếu đuối như vậy, làm cho người ta chỉ muốn vươn hai tay giữ chặt trong lòng bàn tay, thật cẩn thận che chở, nhưng cô lại trở thành người bảo hộ cho anh—một con người sắt đá trên màn ảnh, dùng hết tâm huyết và khí lực, chỉ vì bảo vệ anh.

Thân hình nhỏ bé dựa vào người anh, hương thơm của con gái thoang thoảng truyền đến.

Hơi thở của cô, độ ẩm của cô, quanh quẩn bên cạnh Horsens, làm cho anh dần tỉnh táo lại. Sợ hãi cũng dần đi, cuối cùng anh cũng lấy lại sức lực, có thể tự mình xem xét tình hình bốn phía.

Đèn pin đặt bên cạnh, ngoại trừ chùm sáng chiếu rọi bên ngoài, còn có một vầng sáng vàng tuy mỏng manh, nhưng cũng đủ để anh nhìn rõ cô gái mảnh mai bên cạnh, trên mặt đầy vẻ quan tâm, hai chân thì để trần.

“Cô không đi dép sao?” Anh kinh ngạc hỏi, vừa nói xong, bàn tay to đã định sờ vào đôi chân nhỏ bé.

“Á? Tôi quên mất.....” Cô chột dạ nói nhỏ, vừa thẹn vừa muốn rút hai chân về, nhưng lại không thể thoát khỏi bàn tay anh.

Đôi mắt xanh lợi hại quét qua cô một cái.

“Cô bị thương!” Lòng bàn chân trắng hồng bị thủy tinh đâm vào. Tuy rằng những vết thương không sâu, nhưng đều chảy máu.

Horsens thăm rủa, ngón tay thô ráp cẩn thận sờ qua vết thương, lấy ra những mảnh thủy tinh nhỏ, sau đó dùng vải quần quanh hai chân cô. Máu thấm qua lớp vải, tạo ra những điểm đỏ tươi, như đóa hoa kiêu diễm.

Nhìn thần sắc nghiêm trọng của anh, Tổ Hình dù bị thương nhưng cũng cảm thấy không đành lòng. “Kỳ thật, cũng không đau.”

Đây là lời nói thật.

Khi bàn tay to của anh nắm lấy chân cô, ngón tay nam tính lướt qua lòng bàn chân, mang đến một cảm xúc thật dị thường. Cô xấu hổ muốn chạy trốn, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, sao còn có thể để ý đến vết thương có đau hay không nữa?

“Làm sao có thể không đau?” Anh nhíu mày, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô. “Sao ngay cả giày cũng có thể quên không đi vậy?” Người cẩn thận như cô cũng có lúc sơ ý thế này sao?

“Xin lỗi.” Bị chỉ trích, Tổ Hình không thể nói lên lời, ấp a ấp úng trả lời. “Tôi, tôi..... Tôi lo cho anh, nên.....”

Trong phút chốc, dường như có vật gì đó nhéo vào lòng anh.

Cô gái nhỏ này chỉ lo lắng cho anh, ngay cả giày cũng quên không đi. Vừa cảm động vừa giận dữ, anh ngẩng đầu, vẻ mặt hung ác, che dấu sự chấn động trong lòng.

“Gì kia vậy?” Mảng hồng khê lướt qua, vết thương trên vai trái của cô làm anh thật kinh ngạc.

Cô không thể trả lời, hai vai khê rung, giống như chú nai con rơi vào cạm bẫy, ở dưới bàn tay của anh, dưới ánh mắt của anh. Cảm giác thẹn thùng, tự ti dâng lên trong lòng.

Cô không muốn để người khác biết cái bí mật này, lại càng không muốn người đó lại là anh. Cô đợi anh nói lời chán ghét, hay buông tay để cô có thể mang theo vết thương xấu xí kia trốn vào trong bóng tối.

Nhưng anh không hề buông tay.

“Tổ Hình, xoay người lại.” Giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng dụ dỗ. “Đừng sợ.”

Thật không công bằng, cô không thể kháng cự yêu cầu của anh.

Mặc kệ thẹn thùng, Tổ Hình vẫn lấy dũng khí, để cho bàn tay rộng của anh nhẹ nhàng tiến lại gần cô, cởi bỏ lớp vải trên bờ vai trái, để anh nhìn rõ mọi thứ.

Cô biết anh đã nhìn thấy gì, cánh tay trái của cô, trên vai trái, còn có hơn nửa lưng, đó là nhiều năm trước, trong một cơn hỏa hoạn, đã để lại vết sẹo xấu xí này.

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng mơn trớn trên vết sẹo, vết sẹo này không dọa người, cũng không xấu xí....

Hai mắt cô nhắm chặt, cố gắng giữ nước mắt không chảy xuống, thân hình nhỏ bé theo hành động của anh, không tự chủ được mà run liên hồi.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Anh biết không nên hỏi, nhưng lại không nhịn được, muốn hỏi cho rõ. Nhìn vết thương này, anh không thể tưởng tượng ra cô đã chịu nhiều thương tổn đến thế nào.

“Hoả hoạn.” Cô nói nhỏ, chỉ cần nhớ lại cũng cảm thấy đau lòng.

Không khí xung quanh nhất thời u ám.

“Khi nào?” Cô không trả lời, bàn tay ấm áp của anh khê run. Hai tay của cô ôm sát lấy người, ngay cả các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Nhiệt độ cơ thể này vỗ về vết thương của cô, cũng như an ủi lòng cô.

“Chuyện khi nào?” Anh lại hỏi, không cho cô che giấu vết thương cũ. Anh nhận ra cô rất để ý chuyện này, ép buộc cô nói ra, vì nếu để trong lòng sẽ chỉ càng vết thương nặng thêm.

Cô chưa bao giờ nói ra.

Cô rất khiếp đảm, cô đã quen trốn tránh rồi. Nhưng không hiểu vì sao cô chưa từng kể với ai, nhưng trước mặt anh, cô lại có thể giải bày.

“Năm tôi mười lăm tuổi.” Cô khó khăn nói ra từng chữ một. “Trong nhà xảy ra hỏa hoạn, lửa lan rất nhanh, mẹ ôm em trai, bị chặn giữa cầu thang, còn cha toàn thân bốc cháy, đã ném tôi từ cửa sổ lầu trên xuống.” Hình ảnh ngày đó lại hiện rõ ràng trước mắt.

Giọng nói nhẹ nhàng và bình tĩnh, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa nỗi đau không dứt.

Bàn tay to của anh nắm lấy tay cô, không nói gì mà chỉ im lặng khích lệ.

“Khi tôi tỉnh lại ở bệnh viện, trên người ngoài vết bỏng, còn bị gãy xương.” Hai tròng mắt của cô ươn ướt, giọng nói lý nhí giống như vừa trải qua một giấc mộng. “Bọn họ không dám nói cho tôi biết người thân của tôi đều đã mất trong trận hỏa hoạn, bởi vì khi tỉnh lại tôi không hề nói chuyện, cũng không có phản ứng gì.”

Horsens không nói gì, vươn tay ôm cô vào lồng ngực rộng lớn, nhớ lại sự ấm áp của cô mà người lạnh run.

Người con gái bé nhỏ này không ngờ lại chịu nhiều đau đớn như thế.

“Bọn họ dùng hết biện pháp, thậm chí còn mang ti vi vào phòng bệnh, cho tôi xem bộ phim hoạt hình yêu thích nhất.” Thanh âm cười đùa, màn kịch vui nhộn diễn ra ngay trước mắt nhưng cô lại coi như không thấy.

“Sau đó, có một ngày, không biết người nào đã mang đến một bộ phim điện ảnh cũ.” Cô vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó. “Trong bộ phim kia có một đứa bé trai tóc đen mắt xanh, nói ra phía màn ảnh ‘Cố lên, đừng bỏ cuộc!’, sau khi nghe được câu nói đó, tôi đã khóc, khóc rất nhiều.” Mọi người trong bệnh viện lúc đó cũng vì tiếng khóc của cô, vừa mừng lại vừa sợ, túm tụm lại thành một đoàn.

“Never give up.” Cô khẽ nói câu tiếng Anh này. “Đó cũng là câu cuối cùng của mẹ, trong trận hỏa hoạn. Thực ra lúc đấy tôi đã định buông xuôi tất cả, nhưng khi nhìn anh trên màn hình ti vi, lại nói với tôi câu nói đó... Đừng bỏ cuộc!” Nước mắt lăn dài trên má.

Horsens nhớ rất rõ, đó là bộ phim đầu tiên của anh.

Lúc ấy, theo chỉ thị của đạo diễn, diễn một nhân vật có cuộc sống vô tư, đứng phía sau máy quay, bên cạnh đạo diễn, lúc đó cha mẹ chưa vì tiền mà phản bội anh, đã nói ra lời thoại kia.

Có ai ngờ, chỉ một câu thoại đơn giản, lại có thể cứu được một cô bé ở nơi đại dương mênh mông.

“Từ đó về sau, tôi rất thích xem phim của anh.” Cô nói nhẹ nhàng băng quơ, thoáng giây giữa trong lòng anh, như là bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhớ ra bản thân xấu xí. “Anh có thể buông tôi ra, tôi muốn mặc áo khoác, vết sẹo này, rất xấu.”

Đôi môi nam tính ấm nóng, dịu dàng vô hạn, hôn lên vai trái của cô.

“Không, chúng không xấu.”

Cô thở mạnh một hơi, cảm nhận được anh, nhẹ nhàng, tha thiết, kiên định, hôn lên vết thương ngay cả cô cũng không dám nhìn thẳng.

“Horsens.....” Cô run rẩy, khó có thể tin, hoảng loạn muốn chạy trốn.

Anh cũng không buông tay.

“Hử?” Nụ hôn ấm áp rơi trên lưng cô.

“Đừng như vậy.”

“Muốn.” Bằng phương thức nguyên thủy nhất, anh muốn chữa lành vết thương cho cô. “Còn đau không?” Ngón tay thô ráp mơn trớn lên cánh tay cô.

“Không, vốn đã không.” Cô co rúm lại, trong mắt có lệ, không biết nên làm thế nào cho phải. “Nhưng bây giờ lại rất đau.” Nơi nào bị anh hôn qua là nơi đó như lửa đốt.

Horsens từ từ ôm cô vào lồng ngực.

“Tôi sẽ để em quên nỗi đau này.” Anh cam đoan, ôm lấy khuôn mặt thuần khiết của cô, cúi đầu nuốt lấy cánh môi mỏng manh, đôi môi hồng phấn khẽ run.

Đó là một nụ hôn vô cùng dịu dàng.

Cô không hề có kinh nghiệm, để tùy ý anh điều khiển, tùy ý anh nhắm nháp thật sâu trong chiếc miệng ngọt ngào và mềm mại của cô. Bàn tay nhỏ bé run run, bắt lực giữ chặt bờ vai rộng lớn của anh, ngẩng đầu lên, sợ hãi nhìn vào đôi mắt xanh u ám kia.

Con người màu xanh, sâu như biển, lại hùng hực liệt hỏa.

Thực ra, anh không muốn chạm vào cô. Cô quá đẹp, quá hồn nhiên, anh là lãng tử tình trường, căn bản không xứng chạm vào cô, lẽ ra nên sớm rời đi, để cô có thể tìm được một người đàn ông tốt, có thể dùng cả đời để bảo vệ, che chở cho cô.

Vì thế cho dù cô làm anh rung động, anh lại tự kìm chế lòng mình, không dám vượt qua ranh giới.

Bởi vì quá dễ ý, cho nên càng thật cẩn thận.

Thế nhưng, những chuyện xảy ra đêm nay như cổ tình, làm cảm xúc yêu thương của anh nhất thời không kiềm chế nổi, bức tường thành trong lòng bị phá vỡ, dục vọng cùng đau khổ bị giam giữ, thoát ra như con ngựa hoang. Anh không thể khống chế chính mình, bèn dùng cách nguyên thủy nhất để an ủi vết thương trong lòng cô, nhìn tưởng như đã quên, nhưng thực ra vẫn âm thầm gặm nhấm.

Bàn tay ấm áp thoát quần áo của cô.

“Tổ Hinh,” Giọng nói khàn khàn của anh thì thầm bên tai mẫn cảm của cô. “Em rất đẹp.” Đây không phải lời nói dối, cô xinh đẹp đến mức làm cho anh ý loạn tình mê.

“Không, em rất xấu...” Cô muốn đứng dậy, né tránh ánh mắt sáng quắc của anh.

“Hãy tin anh, em thực sự rất đẹp.” Một tắc lại một tắc nữa, anh lại hôn lên vết thương của cô, hôn lên toàn thân cô. “Anh có thể dùng nhiều cách giúp em nhận ra sự thật này.” Tay anh, môi anh, không thể rời khỏi thân hình xinh đẹp mê người của cô.

Phản ứng của cô, là một tiếng kêu yêu kiều. Anh lại hôn lên... của cô... của cô.

Đêm đó, Horsens dịu dàng yêu cô, lấy hành động thay cho ngôn ngữ nói cho cô biết cô xinh đẹp đến thế nào, đôi mắt xanh thâm thúy kia cả đêm đều chăm chú nhìn cô, mỗi khi anh hôn cô, âu yếm cô, ôm cô thật chặt, tiến vào nơi sâu kín của cô, cô kêu khóc nhưng đồng thời lại mê say.

Bởi vì họ biết đây là một đêm cuối cùng, cho nên, bọn họ càng dùng sức ôm chặt lẫn nhau, ôn nhu mà triền miên.

Hừng đông ngày mai, anh sẽ đi, trở lại thế giới hoa lệ kia, không bao giờ quay lại nữa.

Nhưng mà, chỉ có đêm nay, Horsens thuộc về cô, một mình cô. Cô lưu luyến từng khắc một tối nay, nhớ kỹ những phút giây đẹp đẽ này, mới có thể an ủi cho ngày tháng tịch mịch sau này.

Đêm đó, tuy rằng dư chấn rất nhỏ thỉnh thoảng lại xuất hiện, nhưng hai người bọn họ đắm chìm trong bể tình, không rảnh để ý đến những chuyện khác.

5. Chương 5

Thế giới của Horsens tràn ngập ngũ quang thập sắc, tia sáng huyền quang đảo qua đảo lại liên tục cùng với hành trình được lên lịch dày đặc kỹ càng thật khiến người ta khó thở.

Trong lúc Horsens “nghỉ ngơi”, người thì lo lắng đến hàng đêm mất ngủ, một số khác tinh thần vẫn vững vàng, làm như không có chuyện gì, nói với giới truyền thông rằng thân thể Horsens không khỏe, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, không tiếp nhận được phỏng vấn. Người đại diện Khải Mạn khi thấy Horsens về đơn vị, cực kỳ kích động, vòng tay ôm lấy cổ Horsens, động tác như chức muốn quỳ xuống hôn lên mũi giày của anh.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Tổ Hình, Khải Mạn có quan tâm nhưng lại không hỏi nhiều.

Sự kiên trì của Horsens, sự thần thông quảng đại của Khải Mạn, không biết bằng cách gì, với tốc độ nhanh nhất đã làm xong hộ chiếu cho Tổ Hình, để cô có thể đi theo đoàn làm phim quảng bá, ngay ngày hôm sau rời khỏi Đài Loan, bay đến thành phố tiếp theo trong hành trình—Ankara, Thổ Nhĩ Kỳ.

Máy bay công ty điện ảnh Hollywood sẽ cất cánh vào ban đêm, Tổ Hình ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh sáng đèn đuốc phía dưới dần bị tầng mây che lấp, cuối cùng thì không nhìn rõ được gì nữa.

Cô, đã rời xa quê hương.

Tất cả là vì Horsens, vì người đàn ông cô vô cùng ái mộ...

Bỗng dưng, một người đàn ông cao lớn mắt vàng xuất hiện, ngồi vào chỗ đối diện cô. “Hi. Xin chào.” Anh cười hớn hở, nhìn cô nói. “Em khỏe không?”

“Tôi vẫn tốt.” Nụ cười của đối phương có sức cuốn hút mãnh liệt, cô mỉm cười.

Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Vây là tốt rồi.” Anh nghiêng người về phía trước, mắt vàng sáng lên. “Anh thấy em vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ đang buồn. Anh ghét nhất là nhìn thấy những cô gái xinh đẹp phải buồn.” Anh khoanh tay trước ngực.

“Cám ơn anh, chỉ là tôi không quen đi xa.” Hai tay Tổ Hình nắm chặt lấy nhau, khi cất cánh, nhân viên phục vụ đã phải lấy khăn bông cho cô. “Thật ra, khi bắt đầu cất cánh, tôi cũng rất lo.”

“Anh cũng vậy, cái loại lo lắng này, đã thành thói quen vĩnh viễn không bỏ được.” Người đàn ông như gặp tri âm, liên tục gật đầu. “À, anh quên chưa giới thiệu, anh là Dennis Brown.” Anh còn đứng dậy, khoa trương thực hiện nghi lễ hiệp sĩ, nắm lấy tay cô, thận trọng đặt lên một nụ hôn.

Tổ Hình xấu hổ không dám nhìn, ngượng ngùng rút bàn tay nhỏ bé về, giấu dưới khăn bông. “Rất vui khi được gặp anh.”

“Em biết tôi?”

“Đương nhiên.” Cô nhận ra anh. Sau bộ phim điện ảnh vừa rồi, Dennis không còn nổi tiếng như Horsens nữa.

“A, thật cảm động!” Dennis nâng tay, làm bộ lau nước mắt. “Sau khi bộ phim đó chiếu, anh tựa hồ đã trở thành người bình thường rồi, trong mắt mọi người chỉ có Horsens, anh ghen tỵ lắm a.”

Âm điệu khoa trương và động tác kia, làm cô cảm thấy buồn cười, khóe môi liền cong lên.

Giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên.

“Chỗ của anh không phải ở đây.” Không biết từ khi nào, Horsens đã nói chuyện xong với Khải Mạn, đi đến phía sau chỗ ngồi của Tổ Hình. Giờ phút này, mặt anh xanh lại, đôi mắt xanh đầy lửa giận, như là báu vật trân quý mất của thần giữ cửa bị người khác cướp đi.

Dennis thức thời, lập tức gờ cao hai tay, lùi về phía sau ba bước.

“Thật có lỗi, tôi chỉ đi ngang qua thôi, ngang qua thôi mà.” Từ khi Tổ Hình xuất hiện, mọi người có thể thấy, Horsens coi trọng cô đến thế nào. “Đừng lườm tôi, tôi chỉ chào hỏi cô ấy thôi, giờ về chỗ cũ liền đây mà.” Anh phất tay, trước khi đi, còn nhìn Tổ Hình một cái.

Mắt Horsens thật lợi hại, cô hoài nghi, có phải anh định dùng ánh mắt để đâm thủng gáy Dennis hay không. Anh nhếch môi, ngồi xuống bên cạnh cô, mày vẫn chưa giãn ra.

“Anh làm sao vậy?” Cô nhỏ giọng hỏi, không hiểu nguyên nhân vì sao anh lại khó chịu.

Horsens trầm mặc trong chốc lát.

Sau một lúc lâu, anh mới nói từng chữ một.

“Anh đã thấy.” Anh tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. “Em cười với anh ta.” Chỉ cần nhớ lại, dưới ánh đèn, cô nở nụ cười với Dennis, đầu óc anh lại cảm thấy sôi trào.

Nụ cười xinh đẹp đó, chỉ được thuộc về một mình anh. Nhìn cô mỉm cười với Dennis, làm anh ghen tuông mãnh liệt, thiếu chút nữa cả lý trí cũng biến mất, chỉ muốn một cước đá Dennis văng ra mấy bay.

Loại cảm xúc này, chưa bao giờ xuất hiện khi anh ở cùng cô gái khác.

Có lẽ, nguyên nhân của sự phẫn nộ và ghen tỵ này, anh cũng rõ, từ trước đến nay, trong danh sách của Dennis, chỉ cần là phụ nữ anh ta muốn, ai cũng có thể đoạt dễ như trở bàn tay.

Cũng có lẽ, là anh để ý đến cô, so với nguyên nhân xa xôi mà anh vừa nghĩ ra, còn quan trọng hơn nhiều lần.

Dưới ngọn đèn dung nhan cô càng sáng rõ, một nụ cười tươi, dịu dàng mà ngượng ngùng, môi cô cong lên, gắt gao dẫn dắt cảm xúc của anh.

“Cám ơn anh.” Cô nhỏ giọng nói.

Thần sắc anh hơi trì hoãn, khó hiểu hỏi: “Cảm tạ gì kia?”

“Cám ơn anh đã quan tâm em như vậy.”

Giọng nói nhẹ nhàng, như dòng nước mát làm tan nhiệt hỏa trong lòng anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ kia dịu dàng nhìn anh, con ngươi đen trong suốt như dòng suối, hơn nữa, nụ cười của cô, cho dù anh có tức giận đến đâu, tất cả cũng tan thành mây khói.

Thế nhưng, cho dù tức giận đã vơi dần, nhưng anh vẫn bá đạo cầm lấy bàn tay nhỏ bé ở dưới chiếc khăn bông.

“Em phải đề phòng tên kia.” Horsens dặn dò.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, cũng không rút tay khỏi bàn tay ấm áp của anh. Lòng cô đã ngầm đồng ý đặc quyền này của anh.

Nguy hiểm thật, may mà anh không thấy Dennis hôn tay cô, nếu không nhất định sẽ còn tức giận hơn nữa.

Sự bá đạo kia chính là ghen tỵ, nhưng cũng khiến lòng cô có điểm cao hứng. Bởi vì anh quan tâm đến cô, nên mới ghen với Dennis, đúng không?

Tư vị ngọt ngào lan tỏa trong lòng cô.

Bởi vì chuyến bay khởi hành ban đêm, cho nên khoang hành khách rất im lặng, ngay cả đèn cũng tắt hơn một nửa. Tuy có bóng tối che giấu, nhưng cô vẫn thấy xấu hổ khi tưởng tượng có thể dựa vào anh, cổ lấy dùng khí, chiếc đầu nhỏ khẽ tựa vào cánh tay anh.

Động tác nho nhỏ này cũng làm cô đỏ bừng mặt.

Trái ngược với sự rụt rè của Tổ Hình, Horsens căn bản chẳng để ý đến những cô tiếp viên đang đi lại gần đó, kéo thân hình nhỏ xinh của cô đến cạnh chỗ anh, ôm cô vào trong lòng.

Mới đầu cô muốn giãy giụa, nhưng lại sợ như vậy ngược lại còn gây thêm nhiều sự chú ý. Hướng hồ sự bá đạo của anh, nhiệt độ ấm áp của cơ thể, nhịp tim đập nhanh lại khiến cô không muốn rời xa, sự chống cự yếu ớt rất nhanh biến thành đầu hàng hoàn toàn.

Horsens tắt đèn, kéo chăn bông, đem hai người sát lại gần nhau.

Trong bóng đêm, bọn họ có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau, cùng chia sẻ nhiệt độ cơ thể, dần đi vào giấc ngủ. Thời khắc yên tĩnh này, bầu không khí hạnh phúc vây quanh họ, chỉ thuộc về thế giới của riêng hai người.

Quê hương của cô, giờ phút này đã không còn nhìn thấy nữa.

Cúi thấp người, anh thì thầm bên tai cô, thấp giọng hỏi: “Em hối hận sao?”

Giọng nói của cô tuy rất nhỏ nhưng lại cực kỳ kiên quyết.

“Không bao giờ.”

Trong bóng tối, cô nắm lấy bàn tay to của anh, cả đêm cũng không buông ra.

Hành trình tuyên truyền bận rộn của đoàn phim, vượt xa cả sự tưởng tượng của Tổ Hình.

Vừa mới đến Ankara, giới truyền thông đã đứng đợi ở sân bay, các phóng viên đều chạy lên vây lấy Horsens, liên tục đặt câu hỏi, tất cả đều như súng liên thanh, tạo thành chuỗi dài quang quác quang quác, vừa vội lại vừa nhanh.

Sự nhiệt tình của giới truyền thông, thật khác biệt so với sự yên bình ở Ankara.

Mặc dù có bảo vệ đi theo, nhưng đám người vẫn chen lấn xô đẩy, tình hình gần như không thể kiểm soát nổi, mỹ nhân tóc vàng mặc lễ phục đỏ đi bên cạnh Horsens, mấy lần suýt bị ngã, yếu ớt lên tiếng cầu cứu, cuối cùng chỉ có thể trốn trong lòng Horsens.

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ này, đúng là một bức họa tuyệt đẹp.

Ánh sáng chói mắt lại chiếu rọi, cô gái tóc vàng xinh đẹp đang rúc trong lòng anh lộ ra nụ cười ngọt ngào, ngay cả Dennis đứng cạnh cũng trở nên mờ nhạt.

“Sophie, nhìn vào đây!”

“Có lời đồn, hai người đã đính hôn, có đúng không?”

“Thân là con gái rượu của nhà sản xuất, có phải cô đối xử với Horsens rất đặc biệt đúng không?”

Sophie thản nhiên cười. “Horsens là một diễn viên vĩ đại, cha tôi đã nói, phải dùng mọi cách để khiến anh ấy đồng ý tham gia vào bộ phim tiếp theo của công ty.”

“Là bạn gái của anh ấy, có phải cũng vĩ đại như vậy hay không?” Phóng viên hỏi.

Sophie cười mà không đáp, khuôn mặt xinh đẹp trốn vào trong ngực Horsens. Ánh mặt trời Ankara chói mắt chiếu lên làn da trắng nõn của cô, nhìn không hề thấy một tỳ vết nào.

Tầm mắt mọi người đổ dồn lên người bọn họ, không có Tổ Hình.

Vì bảo vệ Tổ Hình, tránh để cô lộ mặt, trở thành mục tiêu truy đuổi của đội chó săn, người đại diện Khải Mạn đã thu xếp cho cô đi theo nhà tạo hình, và nhân viên hóa trang, duy trì khoảng cách giữa hai người bọn họ. Vì thế cô chỉ có thể tro mắt nhìn Sophie xinh đẹp chiếm lấy vị trí bên cạnh Horsens, cười nói nghe phóng viên hỏi về chuyện giữa cô ấy và Horsens, nhưng lại không hề lên tiếng phủ nhận.

Là con gái rượu của ông chủ, cô ấy là một cô công chúa được chiều chuộng, luôn luôn xinh đẹp động lòng người.

Nhưng tính cách của Sophie cũng rất hòa đồng, thiện lương mà không có dã tâm, đối đãi với Tổ Hình rất hòa thuận, nhưng cô ấy chưa bao giờ che dấu tình cảm với Horsens.

Khải Mạn biết thời biết thế, nếu phóng viên có hỏi, cũng cố ý nói thật ám muội, đem chuyện này “thật thà” kể lại.

Vì mọi người chú ý đến tình cảm của đôi trai tài gái sắc này, nên tin tức về Horsens lại được giới truyền thông săn đón, hiệu quả quảng cáo và lợi ích cũng từ đó mà gia tăng.

Đám đông tụ tập ngày càng nhiều, đẩy Tổ Hình ra xa, cảm giác bị ngăn cách ra bên ngoài làm cô không thể không để ý. Thì ra thế giới của hai người lại khác nhau đến vậy!

Cô không có tư cách, cũng không có dũng khí đứng bên cạnh anh, cùng đối mặt với ánh đèn sân khấu chói mắt.

Vị trí kia, thuộc về Sophie.

Vị chua dâng lên trong lòng. Cô khẽ ôm ngực, không biết tại sao, lại cảm thấy từng cơn đau truyền đến, như là những tia sáng kia một chút lại một chút, chầm vào nội tâm yếu ớt của cô.

Em hối hận sao?

Cô nhớ câu nói Horsens đã hỏi trên máy bay.

Không bao giờ.

Cô không hối hận, bây giờ cũng vậy.

Nhưng cô bắt đầu nghi ngờ, sự xuất hiện của mình có nên hay không, dù sao cô cũng rõ, căn bản nơi này không có chỗ dung thân của cô. Đứng trong đám đông, cô hoảng hốt mà bất lực, chỉ có thể từ xa nhìn Horsens đang bị giới nhà báo vây quanh.

Anh ngẩng đầu lên, con mắt xanh tìm kiếm trong đám người, tuy tầm mắt có lướt qua nơi cô đứng, nhưng cô biết, ánh đèn chói mắt như vậy, liệu anh có thể nhìn thấy cô, khóe miệng miễn cưỡng cong lên, tạo thành một nụ cười.

“Nhanh lên, chúng ta lên xe thôi,” nhà tạo hình ở bên cạnh chỉ vào chiếc xe ngoài sân bay, giục Tổ Hình mau đến đó.

“Vâng.” Cô như tỉnh khỏi giấc mộng, sợ làm phiền người khác, cô vội chạy theo nhân viên công tác, đi ra ngoài sân bay. Là ảo giác sao? Sao hai chân của cô lại cảm thấy nặng như vậy?

Nhóm nhân viên thuận lợi ra khỏi sân bay, còn Horsens và những người kia, vẫn bị giới truyền thông vây kín.

ô ngồi phía sau xe, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ. Cửa kính xe bằng thủy tinh, cửa sân bay cũng bằng thủy tinh, làm Horsens trở nên mờ ảo, bàn tay khẽ chạm vào khung cửa, bóng dáng anh đã cách rất xa rồi, giống như lúc trước, cách lớp màn hình tivi, ngũ quan và hành động của anh đều khắc sâu trong tâm trí cô.

Xe lăn bánh, rời khỏi sân bay, đi đến địa điểm tuyên truyền tiếp theo. Thân ảnh Horsens càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng thì không thể nhìn thấy gì nữa.

Nỗi đau trong lòng thủy chung không thể vơi đi.

Mấy ngày ở quê, những đêm ôm nhau trên máy bay, cô từng nghĩ, bọn họ thật gần nhau, đến nửa đêm khoảng cách cũng không có.

Nhưng mà, giờ khắc này, cô mới nhận ra, khoảng cách giữa hai người họ, thực sự xa rất xa.

Vị trí chuyển giao giữa châu Âu và châu Á, Thổ Nhĩ Kỳ từng là một đế quốc huy hoàng, vinh quang ngày xưa tuy đã đi vào dĩ vãng, nhưng trong thành phố có rất nhiều di tích, mỗi năm vẫn thu hút rất nhiều khách du lịch.

Bây giờ là mùa hè, vừa oi bức vừa khô nóng, trái cây ngon lành bên đường chồng chất như núi trên các xe đẩy.

Trong hành trình đến Ankara, buổi sáng là buổi phỏng vấn ở đài truyền hình lớn nhất, buổi chiều lại đến thăm một cô nhi viện, trước sự chứng kiến của giới truyền thông tổ chức quyên góp, sau đó trở về khách sạn nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau lại đi, so với chuồn chuồn lướt nước còn vội vàng hơn.

Cô nhi viện cách khu phố phồn hoa không xa, khu nhà cũ tương đối yên ắng, là cung điện của quý tộc thời xưa. Tuy nay đã sửa thành cô nhi viện, nhưng đó chỉ là hình thức bên ngoài, cách trang trí tinh xảo cùng với bức tường đã phai màu, những bức tranh vẽ Mosaic (1), tất cả vẫn lưu lại không khí hiển hách trước đây.

Lần đón tiếp này rất long trọng.

Dọc theo con đường đến cô nhi viện, ngã tư được quét tước sạch sẽ, được tin Horsens đến, viện trưởng dẫn theo các cháu nhỏ đứng chỉnh tề, im lặng ngoan ngoãn chờ đợi đã lâu.

Tất cả mọi việc hình như đã được thu xếp từ trước, khi Horsens và Sophie xuống xe, một trai một gái, hai đứa bé đáng yêu liền bước đến tặng hoa, tiếng vỗ tay của dân chúng xung quanh vang lên đến đỉnh tai nhức óc, các cán bộ cao cấp thay phiên nhau bước lên bắt tay chụp ảnh với Horsens.

Tiếng vỗ tay và nói cười vang lên từng đợt, sau khi viên quan chức đọc xong bài diễn văn dông dài, mọi người vây quanh Horsens đi lên xe đến thăm cô nhi viện, ánh đèn flash cùng máy chụp ảnh, cẩn thận bắt giữ từng cử động nhỏ của anh và bọn họ.

Tổ Hình đứng ngoài, không bước vào trong. Đây là công việc của Horsens, cô không muốn anh vì cô mà phân tâm.

Trên thực tế, cho dù cô đến gần, kết quả sẽ cũng chỉ là chìm vào biển người.

Buổi trưa ở Ankara, nhiệt độ không khí trên ba mươi lăm độ, so với tiết trời ở Đài Loan còn oi bức hơn. Cô đi dọc theo hành lang gấp khúc mát mẻ, từng bước đi đến hoa viên trung tâm.

Bể phun nước giữa hoa viên đã có từ xưa, nước ngầm lạnh lẽo phun ra từ những đóa hoa, bọt nước dưới sự khúc xạ của tia nắng tạo ra nhiều sắc màu, đem lại hơi mát trong thời tiết nóng bức này.

Bốn phía trồng đủ các loại hoa, trong đó hoa lựu đỏ tươi là rực rỡ nhất. Phía sau hoa viên là nhà cao tầng, thật yên tĩnh, tiếng ồn ào náo nhiệt bên ngoài đã không còn nghe thấy.

Trái ngược với lộ tuyến viếng thăm của khách quý đều được quét không còn một hạt bụi, hiên cửa ở đây được phủ một lớp vải mỏng manh. Hiển nhiên người ta không cho phép khách đến thăm nơi này.

Loáng thoáng, Tổ Hình nghe thấy tiếng nói của bọn trẻ nói với nhau.

Đi theo tiếng nói, đến gần một căn phòng có cửa bằng gỗ, Cô bước đến cạnh cửa, gõ cửa trước, tiếng cười đùa âm ỉ lập tức biến mất.

“Merhaba!” Cô dùng tiếng bản ngữ, cũng là lời chào hỏi duy nhất bằng tiếng Thổ Nhĩ Kỳ mà cô học được, nhìn vào trong phòng, thấy tám ba, bốn mươi đứa trẻ, ánh mắt hồn nhiên mở to, hoang mang, kinh ngạc nhìn cô.

Từng đứa bé, cơ hồ như không thích hợp để hòa nhập vào các mối quan hệ xã hội.

Phần lớn bọn chúng đều tàn tật, trên người có thể thấy rõ vết sẹo, bóng, hoặc là những loại không rõ tên, mất đi vài bộ phận trên cơ thể. Đám nhỏ này làm cô đau lòng, bởi vì, cô giống chúng, từng bị thương.

Mỉm cười dịu dàng, cô bước vào phòng.

Trong phòng rất ấm, tuy bố trí khá đơn giản, nhưng rất thoải mái, trên vách tường còn vẽ rất nhiều nhân vật hoạt họa đáng yêu, giá sách ở góc phòng là thú nhồi bông đủ kiểu dáng, những cuốn sách trên giá tất thấy đều là truyện cổ tích.

Lũ trẻ đứa ngồi đứa đứng, tất cả đều nhìn cô đầy tò mò.

Cô cầm lấy một cuốn sách cũ, xoay người đi đến giữa phòng, mỉm cười thân mật hỏi bọn trẻ.

“Các em muốn nghe kể chuyện không?” Cô dùng tiếng Anh hỏi. Ở Ankara, tiếng Thổ Nhĩ Kỳ và tiếng Anh đều là ngôn ngữ thông dụng.

Mỗi đôi mắt đều sáng lên, còn có mấy đứa mạnh dạn gật đầu.

Nhận ra sự chờ mong của chúng, Tổ Hình mỉm cười, ngồi trên chiếu giữa phòng, mở cuốn sách cổ tích trên tay ra. “Vậy thì chị bắt đầu nhé?” Cô hỏi một cô bé hốc mắt lõm xuống, đang ôm chặt món đồ chơi.

Cô bé cười ngượng, vội trốn sau một bé trai lớn hơn, chỉ lộ ra con mắt vùng trộm chờ mong.

Tổ Hình hít sâu một hơi, cố nén đau lòng, tầm mắt thả lại vào cuốn sách. Giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, vang lên trong không gian yên tĩnh, quanh quẩn trong phòng, hấp dẫn bọn trẻ lắng nghe.

“Ngày xưa ngày xưa, có ba anh em nhà heo,” cô cố ý bắt chước tiếng kêu của heo, tạo lên một trận cười vang, vài đứa còn gan dạ lại gần cô thêm một chút. ‘Bọn chúng lần lượt là anh cả, anh hai và em út, có một ngày bọn chúng quyết định.....’

Giọng nói dịu dàng, không hiểu có ma lực gì, từ câu nói đầu tiên đã hấp dẫn sự chú ý của lũ trẻ.

Vì ngượng ngùng và cảm giác xa lạ, lũ trẻ mới đầu không dám đến gần cô, nhưng không biết tự lúc nào, bọn chúng đã ngồi xuống cạnh cô, từng vòng từng vòng xúm quanh cô.

(1) Nghĩa gốc của từ “mosaic” là để chỉ công nghệ cấn khảm, là một nghệ thuật trang trí mà người thực hiện cần phải tĩnh tâm tập trung để nghiên cứu tìm tòi và sáng tạo, vì thế nếu vận dụng vào nhà ở hiện đại sẽ có thể sáng tạo ra rất nhiều phương pháp ghép dán rất có cá tính. Ngoài việc sử dụng những hạt mosaic cùng tông màu để tạo nên dải chuyển màu đậm nhạt, người ta còn có thể thực hiện những phương án màu trộn, màu đối, và các gam màu tươi sáng rực rỡ đều được vận dụng một cách táo bạo, tạo nên một không gian nhà ở thời thượng, lung linh và huyền ảo.

6. Chương 6

“Con người thật của Horsens.”

Tựa đề này cùng với bức ảnh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã chiếm mọi trang bìa của giới truyền thông. Nội dung chính là ca ngợi Horsens, nói rằng sau khi hành trình viếng thăm kết thúc, anh lại thăm quay trở lại cô nhi viện, giữa các em nhỏ tàn tật, diễn lại một câu chuyện cổ tích vô cùng hay, khiến các em vô cùng thích thú.

Bức ảnh, Horsens đóng vai chú sói, đang há to miệng, ra vẻ đang muốn cắn một cô bé con, cô bé rất sợ, cắn môi dưới, vai co rúm lại.

Ảnh chụp và bài báo được khắp nơi đón đọc, đưa danh vọng của Horsens lên đỉnh cao. Tác dụng của nó thật lớn, các diễn viên khác liền trở nên mờ nhạt hơn rất nhiều.

Nhưng mà, trong khi Khải Mạn cực kỳ hưng phấn cho đăng các tin này lên các tạp chí lớn, khi Horsens biết được thì anh lại nổi trận lôi đình.

“Đáng chết, anh làm gì vậy?!” Anh gầm rú, sắc mặt xanh mét.

Khải Mạn rút cổ, sợ hãi lui về phía sau hai bước, cố ý giả vờ hoang mang. “Horsens, đây là tôi giúp anh mà.” Anh chẳng đã thấy rồi còn gì nữa. “Anh nhìn đi, cũng vì bức ảnh này, bài báo này, giới truyền thông, người mê điện ảnh tất cả đều cảm động bởi tấm lòng lương thiện của anh.”

“Đó là Tổ Hình, không phải tôi.” Anh lạnh lùng nhìn Khải Mạn, còn muốn hét lên, nhưng một bàn tay mềm mại đã giữ lại quyền của anh.

Chỉ là một cái chạm nhẹ, nhưng đã khống chế được sự tức giận của anh. Anh nhìn cô, hít sâu một hơi, cố giữ vững lý trí.

“Nhưng mà, lúc đó anh cũng tham gia mà.” Khải Mạn vẫn thuyết phục anh.

“VẬY Tổ Hình đâu? Trên cả bài, một chữ cũng không nhắc đến cô ấy.” Đó là thiện ý của cô, sự dịu dàng của cô, anh chỉ là do cô mời đến, cuối cùng mới miễn cưỡng tham gia, nhưng đám phóng viên lại thổi phồng lên, biết anh thành thánh nhân của bọn trẻ.

Khuôn mặt Khải Mạn vô tội.

“Tại anh không muốn để cô ấy lộ mặt mà.”

Thấy Horsens vẫn chưa hết tức giận, cô nhẹ nhàng vỗ bờ ngực cường tráng của anh, dịu dàng khuyên. “Khải Mạn nói rất đúng, em cũng không muốn vậy mà.”

Anh quay đầu, đôi mắt xanh có lửa giận, nhưng cũng có nét dịu dàng.

“Nhưng như vậy không công bằng.” Anh hận cảm giác này, giống như anh ăn cắp sự thiện lương của cô, nhận tất cả về mình.

“Đúng là không công bằng.” Cô cười cười nói, lộ lúm đồng tiền xinh đẹp. “Nhưng mà, để người ngoài nghĩ, việc này do anh làm, hiểu quả và lợi ích khác xa em làm, nhờ thế sẽ có nhiều người quan tâm đến bọn trẻ hơn.” Cô lạc quan lại tốt bụng, luôn nghĩ theo hướng tích cực.

Thấy có đồng minh, Khải Mạn lại đắc ý, đứng bên cạnh ra sức gật đầu.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Anh thật sự phục bản thân mình sát đất.

Horsens đã lãng phí thời gian đến cái nơi dơ bẩn kia, lại còn phí phạm lòng tốt, diễn cái câu chuyện cổ nhảm chán đó, chỉ có anh mới có thể nghĩ ra cái chủ ý tuyệt diệu đến thế, chụp lại bức ảnh, giao cho một phóng viên hiểu biết, cộng thêm một sấp tiền dày, mới có thể đổi lấy bài báo trên.

Đôi mắt xanh uất hận nhìn thẳng Khải Mạn.

“Anh còn lợi dụng những đứa trẻ này.” Việc này anh không thể không thừa nhận.

Những đứa bé này vừa tàn tật vừa đau yếu, có thể khơi gợi sự đồng cảm của mọi người, nhưng lợi dụng chúng để gây danh tiếng là không thể chấp nhận được.

“Nhờ thế mà bây giờ tụi nó có thể nhận được sự giúp đỡ của mọi người.” Khải Mạn cãi lại. “Tôi đã khuyên anh, cứ theo sự sắp xếp của tôi, nếu sớm đưa ra cái loại tin tức này, danh tiếng của anh chắc chắn đã khác rồi.”

“Tôi không cần thứ này.” Giọng nói của anh lạnh như băng, nếu không phải Tổ Hình còn nắm tay anh, anh đã đâm vỡ hàm anh ta.

“A, đương nhiên anh phải cần.” Khải Mạn cao giọng, lấy ra một tập giấy tờ và bức vẽ chân dung. “Vì bài báo này, những tạp chí lúc trước cao giá, không chịu phỏng vấn anh, giờ toàn đến xin tôi, mời anh phỏng vấn. Hiện tại, tình thế đối với chúng ta càng lúc càng có lợi.”

“Lợi dụng bọn trẻ này để đổi lấy ưu thế?” Anh cười lạnh.

“Có gì không thể?” Khải Mạn khoanh tay, không hề biết hối cải. “Giới truyền thông thích nhất là cái loại này, bọn họ có thể biến anh thành đại anh hùng, thành người lương thiện, nhưng cũng có thể đánh anh hiện nguyên hình, đưa anh trở lại xóm nghèo, sống trong cảnh đói khát.”

Nhớ tới giai đoạn thất bại kia, những năm tháng đen tối xa rời điện ảnh, thân hình cao lớn của Horsens bỗng nhiên cứng đờ, chỉ im lặng cắn chặt răng.

Tổ Hình có thể nhận ra đau đớn trong mắt anh.

Anh đam mê điện ảnh như vậy, không thể tiếp tục diễn, đối với anh mà nói, là khổ hình tàn nhẫn nhất.

Bất đắc dĩ, anh lại quá ngay thẳng, không muốn lợi dụng người khác để gây danh tiếng cho mình, rửa sạch những tháng năm để lại cho người khác ấn tượng xấu kia.

Theo dõi thoại giữa bọn họ, có lẽ trước đây, Khải Mạn cũng từng có ý làm việc tương tự với Horsens nhưng bị Horsens từ chối.

Mà cô thì vô tình lại thành có để Khải Mạn làm chuyện này với Horsens.

Lòng Tổ Hình hoang mang, không biết nên làm thế nào. Cô quá đơn giản, không thể đoán ra, chuyện này đối với Horsens, cuối cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Khải Mạn cao hứng tiếp tục giảng giải.

“Hình tượng đối với anh mà nói, cũng là sinh mệnh thứ hai. Có hình tượng tốt, mới có kịch bản hay, đạo diễn giỏi tìm tới cửa. Tôi làm như vậy, cũng là vì lợi ích của anh.” Anh quay đầu nhìn Tổ Hình, lộ ra nụ cười tươi. “Tổ Hình, em làm ơn, thay tôi khuyên bảo cái người đầu đá ngoan cổ này với.”

Cũng vì chuyện này, thái độ của anh với cô gái phương Đông này hoàn toàn thay đổi. Đã lâu như vậy anh cũng không thể thuyết phục được Horsens, nhưng cô ấy lại có thể làm được dễ dàng.

Chỉ bằng điểm đó, cô gái rất chững mốt này, giờ đã thành nữ thần trong lòng Khải Mạn. Cô là nhược điểm của Horsens, chỉ có cô mới có thể tác động đến Horsens.

Khải Mạn rút lui trước, cúi đầu xuống giả vờ mân mê chiếc đồng hồ quý giá trên cổ tay. “À, tôi còn có việc phải đi, bữa tối gặp lại sau.” Anh để lại một đồng tap chí, ba bước, không, chỉ hai bước đã ra khỏi phòng khách sạn.

Một lúc lâu sau, Horsens mới đi đến cạnh bàn, cúi đầu nhìn những tờ báo này.

Ánh mặt trời dần ngả về phía tây, chiếu sáng trang giấy, khắc sâu hình dáng của anh, một vòng vàng thân nhiên hiện lên, làm ánh mắt xanh trở nên sâu đến khó dò.

Cô đi đến bên cạnh anh, nâng bàn tay, chần chừ một chút, sau đó mới đặt lên lưng anh, khe vuốt, muốn an ủi anh.

“Anh rất xấu xa đúng không?”

Giọng nói nặng nề, xuyên qua thân thể anh truyền đến, làm chấn động nội tâm của cô.

Tổ Hình dùng sức lắc đầu. “Không, anh không hề xấu.”

Anh xoay người lại, kéo cô vào trong lòng, dùng hai tay nâng gương mặt của cô, đôi mắt xanh vừa đau thương vừa chua xót. “Nhưng anh đã lợi dụng lũ trẻ.”

Cổ họng cô khô lại, cô biết anh tự trách mình, thực ra anh không muốn làm vậy.

Hình tượng đối với anh mà nói, cũng là sinh mệnh thứ hai.

Lời nói của Khải Mạn lại vang lên bên tai.

Giới truyền thông thích nhất là cái loại này, bọn họ có thể biến anh thành đại anh hùng, thành người lương thiện, nhưng cũng có thể đánh anh hiện nguyên hình, đưa anh trở lại xóm nghèo, sống trong cảnh đói khát.

Không có cơ hội diễn xuất làm Horsens đau đớn bằng chết. Cô không đành lòng để anh lại một lần nữa rơi vào cái địa ngục tàn khốc kia.

Những chuyện Khải Mạn làm đúng là trái với lương tâm, nhưng, không thể chối cãi, chính chuyện này sẽ có thể giúp Horsens rất nhiều.

Không muốn anh tiếp tục tự dày vò mình. Cô nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ, lũ trẻ cũng không để ý đâu.”

“Thật vậy không?” Anh hỏi.

Kỳ thật, cô cũng không chắc chắn. Nhưng không muốn anh tự trách mình, cô chỉ có thể dùng lời nói làm anh tin, nhưng cái miệng nhỏ nhắn kia, nửa chữ cũng không thể nói nổi.

Cuối cùng, cô sà vào lòng anh, ôm chặt lấy anh, anh cũng ôm chặt lấy cô.

Một chuyện đơn giản, vì lòng tham của kẻ khác, lại trở nên phức tạp như vậy. Ranh giới giữa thiện và ác, thật mơ hồ.

Đây là thế giới của anh.

Những thứ tốt đẹp cũng đều bị lợi ích bôi bẩn.

Tổ Hình đau lòng thay lũ trẻ này.

Cô càng đau lòng, cô lại càng ôm anh chặt hơn.

Luân Đôn, thành phố dày đặc sương mù.

“Annie, rọi đèn lên mặt Horsens, tôi muốn tạo hình một bóng ma.”

Ánh đèn từ trên cao, phản chiếu trên tấm kính bạc, một gã chụp ảnh tóc dài chuyên nghiệp, cẩn thận ra chỉ thị, muốn trợ lý điều khiển ánh sáng, tạo ra góc độ thích hợp nhất.

Horsens ngồi trên ghế sofa, nhà hóa trang thừa dịp này, vào trang điểm lại cho anh, một nhà tạo mẫu tóc cũng vội chỉnh lại tóc cho anh.

Nơi này là một studio.

Lịch trình của anh sáng nay, chính là chụp một loạt ảnh cho tạp chí nổi tiếng.

Những người ở đây, tất cả đều như chuẩn bị đánh địch, ai cũng bận rộn không thôi, ngoại trừ vị trí của Horsens và bối cảnh bên ngoài, còn khắp nơi đều là dây điện và thiết bị chụp ảnh.

Vì sợ vướng đường, Tổ Hình chỉ có thể đứng trong góc, đứng cạnh các giá quần áo, lảng lảng nhìn anh làm việc.

Cô rất hâm mộ sự chuyên nghiệp của anh.

Một giờ trôi qua, anh đã thay vô số bộ quần áo, làm mọi động tác, nhưng không hề biểu hiện ra sự mất kiên nhẫn, thậm chí còn có thể nói chuyện vui đùa cùng nhân viên.

“Chết tiệt, màu cà vạt này không hợp, Lysa, lấy cái màu xanh lại đây!” Nhà nhiếp ảnh trách mắng, khiến cô gái phụ trách trang phục, lập tức chạy đến giá áo, tìm kiếm cà vạt màu xanh.

Nhưng cà vạt màu xanh vẫn không tạo hiệu quả như nhà nhiếp ảnh mong muốn, Lysa lại chạy sang tìm màu khác, hiệu quả càng lúc càng kém, cô càng lúc càng uể oải.

Tuy không quen biết, nhưng Tổ Hình tốt bụng vẫn ra tay giúp, liền rút một chiếc cà vạt màu xanh lam pha đen, lại có một chút kim tuyến đưa cho cô ấy.

“Thử cái này đi.” Cô nói.

Sắc mặt Lysa trắng bệch, bắt lực nhìn cô một cái.

“Màu này rất giống màu mắt của Horsens, có lẽ sẽ hợp với anh ấy.” Tổ Hình giải thích.

“Từ đầu tôi đã lấy màu này rồi, nhưng ông Cát không muốn.” Lysa thấp giọng nói.

“Màu trước hơi nhạt, chiếc này sẫm màu hơn, mới có thể làm nổi bật màu mắt.” Lysa tưởng cô gái Phương Đông trước mắt là nhà tạo hình của đoàn phim, vội cầm lấy cà vạt, chạy nhanh đến thay cho Horsens.

Lúc này đây, hiệu quả thật tốt, nhà nhiếp ảnh kia cũng rất hài lòng, bắt đầu tiến hành chụp ảnh.

“Horsens, quay mặt lại, đầu hơi thấp một chút, ánh mắt thật hung ác cho tôi.”

Động tác của anh phối hợp yêu cầu, một kiểu ngồi, một kiểu đứng.

Tách tách tách tách, ánh đèn flash không ngừng nháy.

Lysa rốt cục cũng thở phào, trở lại chỗ giá áo, hướng Tổ Hình nói lời cảm ơn.

“Cảm ơn cô.”

“Đừng khách sáo,” cô mỉm cười, nhỏ giọng đáp. “Thật ra, màu cô chọn ban đầu cũng không tồi.”

“Nhưng dưới ánh đèn lại chẳng có hiệu quả gì.” Lysa cười khổ, một bên chuẩn bị trang phục cho cảnh tiếp.

“Tôi thật không ngờ, ánh mắt màu lam của anh ấy lại mê người đến vậy.”

“Mắt anh ấy đúng là mê người.” cô gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, thật sự là làm người khác không dám nhìn thẳng.” Lysa vỗ ngực, thở dài, mặt hơi hơi hồng. “Anh ấy làm người ta có cảm giác không thể với tới.”

“Thật thế.” Giống như chính mình được khen, Tổ Hình rất cao hứng, còn liên tiếp gật đầu. “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Lysa tươi cười, lấy ra một chiếc thắt lưng màu đồng lớn, một chiếc khăn choàng trắng.

“Người đàn ông này, đúng là món quà thượng đế tạo ra cho phụ nữ.”

“Nói cũng phải.” Nhìn người đàn ông đang nằm trên ghế sofa, cô thầm nghĩ rất nhiều người bên ngoài không ngờ chính cô lại sở hữu “món quà” này, nghĩ vậy, mặt cô liền đỏ lên, tim đập nhanh hơn.

Lysa lại hỏi ý kiến của cô.

“Xin hỏi một chút, theo cô, anh ấy mặc áo khoác màu nào thì hợp?”

Suy nghĩ trong đầu nhất thời gián đoạn, Tổ Hình như là kẻ trộm bị lộ tẩy, xoay người lại, nhìn chiếc áo choàng len trong tay Lysa.

“Cái gì?”

“Tôi nói, cô thấy áo màu nào hợp với anh ấy?” Lysa lặp lại một lần. “Màu đen? Màu đỏ? Hay cô thích nhìn anh ấy nửa trên không mặc gì?”

Gương mặt e thẹn ửng hồng.

“Màu đỏ.”, Cô e lệ nói. “Có vẻ cuồng dã.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Lysa cười thành tiếng, cầm chiếc áo như báu vật đến trước mặt cô. “Đây là áo lông dê của Mir, cô sờ thử xem, vừa mềm lại vừa nhẹ, hơn nữa lại rất giữ ấm, thoải mái, anh ấy mà mặc nhất định sẽ tạo hiệu quả tốt.”

Tổ Hình vuốt thử, lông dê mềm mại kia, thật sự thật thoải mái, không giống lông dê bình thường, hoàn toàn mịn màng, trước đây chưa từng có cảm giác này, khiến cô không khỏi mê mẩn, cô không hề nhận ra, ánh mắt xanh ngoài kia, nhất cử nhất động của cô, đều lưu lại trong mắt.

Người phụ nữ này không thèm nhìn anh.

Horsens vốn đang lo lắng công việc chụp ảnh sẽ làm cô cảm thấy nhàm chán. Nhưng mà, với bản tính tốt đẹp của cô, lại thu hút mọi người bốn phía, không được bao lâu, anh đã thấy cô và nhà tạo hình đang đứng hàn huyên.

Ngược lại, Horsens bị điều khiển từ sáng sớm, tâm tình đã không còn kiên nhẫn nổi.

Anh muốn nhìn cô, anh muốn gặp cô.

Cho nên, khi nhà nhiếp ảnh yêu cầu anh thả người trên ghế sofa, tầm mắt anh bắt đầu tìm kiếm cô, trực tiếp nhìn thẳng về hướng cô đang đứng.

Nhà tạo hình kia cầm chiếc áo đưa cho cô xem.

Cô khẽ vuốt lên chiếc áo mềm mại, rồi nói gì đó với nhà tạo hình.

Nơi này rất âm ỉ, anh không thể nghe thấy tiếng nói của cô, chỉ có thể nhìn, anh khẽ giật mình, quan sát ngón tay trắng mảnh khảnh, lưu luyến vuốt chiếc áo đỏ mềm mại kia.

“Tháo lông chiếc cà vạt của cậu ra, giống như đang chuẩn bị lên người với người tình, tựa như vậy.....”

Ánh sáng mạnh chiếu vào mặt anh, nhà nhiếp ảnh bên cạnh nói lan man, anh nghe theo, nhưng tầm mắt lại không rời khỏi cô, từ từ, từ từ, vừa si mê, vừa dụi dằm.

Một khắc kia, anh đã muốn mình trở thành tấm vải được bàn tay cô khẽ vuốt.

“Đúng rồi, đúng rồi, giữ nguyên nét mặt này.”

Tiếng flash không ngừng vang lên.

Cô vẫn muốn vuốt, vuốt nữa.

Anh nín thở.

Đêm hôm đó, cô cũng ngưng ngưng như thế, chần chừ, mê hoặc anh, khơi gợi dục vọng của anh. Chỉ nhớ lại, những khoái cảm kia lại làm toàn thân anh run rẩy không thôi...

Sau đó, cô lưu luyến rút tay về.

Horsens ngừng thở, chỉ nghe tiếng tim đập như sấm bên tai.

“Lysa!” Nhà nhiếp ảnh hô to. “Bộ tiếp theo!”

Một tiếng kêu này đã làm Tổ Hình bừng tỉnh, nhìn sang hướng anh. Trong nháy mắt, hai người nhìn nhau, trong mắt cô có sương mù, trong mắt anh có dục vọng.

Nhà tạo hình vội vàng chạy tới, cởi bỏ cà vạt, thay chiếc áo sơ mi cho Horsens, nhà tạo mẫu tóc đến chỉnh tóc, nhà hóa trang đến trang điểm lại.

Tuy rằng nhiều người vây quanh anh như vậy, lại cách cô một khoảng xa, nhưng anh không thể tự ngăn mình nhìn cô.

Cũng như anh, cô đang nhớ lại đêm hoan ái đó.

Thân hình nhỏ bé hô hấp khó khăn, khuôn mặt ửng hồng, tầm mắt không thể di chuyển, đêm đó, thân thể trắng nõn nằm trên giường, tóc dài xòa tung, bất lực nhìn đáng vẻ mê người của anh.

Trong nháy mắt, Horsens chỉ muốn bỏ hết tất cả, đi đến bên cô, như bao người đàn ông bình thường khác, nhắc cô lên vai, trực tiếp mang cô vào phòng, nhiệt liệt ân ái cùng cô.

Cảm giác mãnh liệt kia...

“Ok, Annie, mở quạt điện đi, Horsens, nhìn bên này, cho tôi thấy má phải của cậu.”

Giọng nói nhà nhiếp ảnh lại vang lên, cuồng phong rét lạnh tập kích thân thể anh, nửa người trên chỉ còn có chiếc áo choàng Mir.

Horsens đột nhiên phục hồi tinh thần, thiếu chút nữa thốt ra câu thô tục, nhưng cũng may lý trí đã khôi phục hoàn toàn.

Tuy rằng thật lạnh, anh vẫn phải đối mặt với máy ảnh, nửa thân trần, áo choàng mềm mại đỏ tươi, đầy lòng thầm rửa tẩm đời tổ tông nhà chụp ảnh, một bên thể hiện biểu tình sáng khoái.

“Hãy nghĩ chiếc áo choàng kia là bạn tình của cậu, đang ôm lấy cậu.”

Việc này rất đơn giản.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô gái đang thẹn thùng kia.

Cô vừa mới vuốt qua chiếc áo choàng đỏ này, tư thái chậm rãi, khát vọng lưu luyến. Anh vẫn nhớ rõ, đầu ngón tay trắng mịn của cô, bao vây lấy anh, cảm giác được sự vỗ về.

Sự động chạm nhẹ nhàng kia cũng đủ mất hồn rồi.

Horsens ngẩng đầu đón gió, ngóng nhìn cô đang bất động, áo choàng bay lên, tưởng tượng đến ngón tay cô, đang sờ lên lồng ngực trần trụi của anh, sau đó đi xuống một chút, đi xuống, dục vọng của anh lên đến đỉnh cao.....

7. Chương 7

Đa số mọi người vẫn còn ngồi tại nhà ăn, trên hành lang, ngoài cô ra, không còn ai khác.

Sảnh khách sạn và phía sau nhà ăn, ánh đèn đều chói lòa, dưới góc tường, nơi cô đang đứng, lại ảm đạm đến vậy.

Trên biển nhẹ nhàng phát ra tiếng vọng, nhiều chấm nhỏ đang lóe sáng.

Tổ Hình ngẩng đầu, nhìn mặt trăng tròn kia, chậm rãi dừng bước.

Đây là một quốc gia vĩ độ cao ở phương bắc, cho dù là mùa hè, nhiệt độ vẫn thấp. Thân nhiệt, ẩm thực, ngôn ngữ, tập quán, tất cả đều bất đồng, chỉ có ánh trăng trên bầu trời, vẫn không thay đổi so với quê hương.

Cô thở sâu, hít khí lạnh vào lòng, muốn xoa dịu đau đớn trong lòng, nhưng không hề có hiệu quả. Cổ họng của cô vẫn khô như trước, ngực cũng đau nhói liên hồi.

Đã sớm biết, cô và Horsens, không phải cùng một thế giới.

Nhưng, khi anh vươn tay ra, cô không thể ngăn mình, vứt bỏ cả quê hương, theo anh ra đi. Cô chỉ hi vọng có thể ở bên anh càng lâu càng tốt, cho nên hết sức cố gắng giao thiệp với thế giới của anh, muốn giấc mộng này, kéo dài thật lâu, thật lâu...

Đến nay, cô chưa từng hối hận, đây là sự lựa chọn của cô.

Chẳng qua, trong thời khắc lẻ loi này, lòng cô lại chợt nhói.

Cảnh sắc bao la hùng vĩ của eo biển Osio bày ra ngay trước mắt, từ đây, hình như có thể nhìn xa đến tận cuối thế giới, nơi quê hương đã xa thật xa.

Khung cảnh đẹp thế này, lại vạn phần cô độc, khác hẳn với quê nhà của cô. Không có ánh mặt trời, không có hương hoa, không có cúc Ba Tư kiêu diễm, cũng không có sự quan tâm của người dân trong trấn.

Khí lạnh, làm cô run lên.

Có lẽ, đã là lúc cô phải về nhà.

Tổ Hình ôm lấy mình, ngay cả ý niệm về nhà còn quyến luyến đến nay cũng không thể được nữa. Cô chỉ có thể cắn chặt môi, nhìn ánh trăng trên biển mà run rẩy.

Khí nóng, tự dưng xâm nhập hốc mắt.

Bỗng dưng, đôi bàn tay to ấm áp, từ phía sau quần quanh cô.

Tổ Hình lấp bắp kinh hãi, nhẹ nhàng thở dốc, cơ hồ muốn hét lên tiếng. Cô bối rối quay đầu, thấy người ôm cô, chính là người cô đang tưởng nhớ kia.

Horsens • Hunt.

Đó là, người đàn ông đã làm trái tim cô lỗi nhịp.

Anh lấy chiếc áo khoác ấm trên người choàng lên trên người cô, mang những hàn khí xung quanh cô, vây chặt trong vòng tay rộng lớn ấm áp.

Tổ Hình vội vàng quay đầu lại, không dám nhìn anh, chỉ sợ anh phát hiện, hốc mắt của cô có hơi nước. Cô vùi khuôn mặt nhỏ vào chiếc áo khoác rộng thùng thình vẫn còn lưu hơi ấm của anh, mang theo hương vị của anh.

“Em cảm lạnh rồi.” Horsens lấy hai tay ma sát hai tay của cô để tạo độ ấm, “Em đi mà sao không nói cho anh biết?”

Tiếng nói dịu dàng khẽ vang bên tai.

Hai mắt cô ấm nóng, làn sương mù khó hiểu xuất hiện.

Nhìn về phía trước, Tổ Hình hít sâu một hơi, cố nén xúc động, nắc nhen đáp: “Anh đang bàn công việc, em không muốn quấy rầy anh...”

Anh có thể nhận ra giọng nói của cô hơi khàn khàn, thân thể mềm mại trong lòng vẫn còn run nhẹ nhẹ.

Cô gái bé nhỏ này, làm người ta yêu thương đến thế, nhưng cũng làm lòng người ta đau đớn.

“Không phải em quấy rầy.” Anh ôm cô chặt hơn, khàn khàn nói. “Anh thà tình nguyện ở cùng một chỗ với em, cũng không muốn bàn chuyện với những người đó.”

Thực ra, anh tưởng cô đi nhà vệ sinh, cho đến khi chắc chắn cô trở về chỗ, anh mới yên tâm quay đầu, tiếp tục bàn chuyện cùng Ốc Khắc tiên sinh về bộ phim nhựa tiếp theo, ai biết, vừa xoay đầu lại, cô đã biến mất.

Vội vàng hỏi Khải Mạn, mới biết được cô nói thân thể không khỏe, muốn về phòng trước.

Hỏi ra nơi cô đi, Horsens không quan tâm đến Khải Mạn nữa, vội đứng dậy chào mọi người, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Đêm mùa hạ ở Bắc Âu rất lạnh, lạnh đến phát run, mặt trời vừa xuống, nhiệt độ không khí sẽ giảm đột ngột. Anh đã từng đến đây, cho nên biết rõ nhiệt độ ban đêm rất thấp, nhưng cô chưa bao giờ đến một nơi lạnh thế này, đối với khí lạnh chỉ lo chưa có sự chuẩn bị.

Lo cô sẽ cảm lạnh, anh chạy vội đuổi theo, chỉ thấy mình cô đang đứng ở hành lang, tự ôm chính mình, nhìn lên ánh trăng trên bầu trời.

Về mặt của cô, ưu thương như thế, gắt gao bóp chặt lòng anh.

Có một giây như vậy, tưởng chừng cô gái nhỏ trước mắt, giống như tiên nữ trong truyện thần thoại, sẽ biến mất trong bóng đêm đặc quánh.

Nhận ra sự bất an của cô, khiến bước chân anh nhanh hơn, dùng áo khoác phủ lên người cô, nắm tay cô, ôm chặt cô vào lòng.

Đó chỉ là ảo giác, cô không phải hư ảo trong chuyện thần thoại, cũng không phải tiên nữ tinh linh, Horsens tự khuyên chính mình, nhưng vẫn cảm thấy có chút lo lắng. Ôm cô trong lòng, hút lấy hương thơm trên cơ thể cô, anh mới yên tâm thả lỏng.

“Em nói anh thử,” anh bất mãn thì thầm bên tai cô. “Em dám để anh lại bên cạnh ông chủ công ty không ngừng lải nhải, lại còn người quản lý muốn ăn tươi nuốt sống anh nữa, đúng thật đáng phạt mà!”

Bởi vì đoán ra phương thức trừng phạt của anh, vành tai cô đỏ lên, hô hấp dồn dập, miệng nhỏ khẽ mở muốn giải thích.

“Em, em chỉ là..... em..... cảm thấy lạnh.....”

Anh chỉnh chiếc áo khoác rộng thùng thình, giữ ấm cho cô thật kỹ, từ trên xuống dưới, vừa cẩn thận vừa thân mật.

“Bây giờ, còn lạnh không?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Tổ Hình không tự chủ được, lại run rẩy, lần này cũng bởi vì lạnh.

Anh ôm cô từ phía sau, đôi môi hoàn mỹ dán vào lỗ tai cô, nhiệt lượng thân thể kề sát cô, cho dù cách một lớp áo khoác, độ ấm kia vẫn truyền sang, thổi lên da thịt cô, làm toàn thân cô nóng lên, xua tan buồn phiền và bất an trong lòng cô.

“Còn lạnh không?” Anh ôm cô, chậm rãi, lướt nhẹ qua cánh tay cô, hỏi lại.

Cách đụng chạm này vô cùng thân thiết, làm cô vừa khấn trương lại vừa mong chờ.

Được anh ôm chính là ấm áp như thế.

Lặng lẽ, môi anh đặt bên tai cô, hại cô co rúm lại.

Tổ Hình xấu hổ, sợ hãi mở miệng. “Không..... Không lạnh, không lạnh nữa.....” Cô thậm chí còn cảm thấy, toàn bộ thân mình bắt đầu nóng lên.

Cảm giác được sự lùi bước của cô, Horsens dừng động tác, sợ làm cô sợ. Nhưng mà, anh vẫn không buông tay, tiếp tục ôm cô.

Cô hẳn là muốn kháng nghị.

Tổ Hình nghĩ, ít nhất muốn thoát khỏi vòng tay của anh, nhưng bàn tay nhỏ bé chần chừ tiến đến bàn tay to của anh, lại rút trở về, đầu nghĩ vậy nhưng lại không làm được.

Nhưng Horsens lại bắt lấy tay cô, mười ngón tay giao nhau. Cô thích được anh ôm như vậy, thật ấm áp.

Có lẽ như vậy rất ngốc, nhưng cô không muốn rời khỏi cái ôm của anh, thậm chí tiếp tục trong mộng cũng được, chỉ cần trong lòng cô có anh. Nhìn ánh trăng trên biển lớn, sóng vỗ nhẹ trên bờ biển, phía chân trời xa xa, chính là nơi quê hương của cô...

Tổ Hình cảm nhận được, anh hít sâu một hơi, tiếng nói khàn khàn lại vang lên.

“Em nói không sai, mỗi ngày phải trả lời những vấn đề lặp đi lặp lại, đối mặt với những phóng viên bám dai như đỉa, phải cần tỉnh nhẫn nại cao, anh quý trọng cơ hội này, nhưng thực sự vẫn cảm thấy phiền chán.” Anh thở dài, ôm cô cảm thán. “Nhưng mà, có em, mọi tình huống đều có thể chịu được, chỉ cần nhìn thấy em, không hiểu vì sao, anh lại cảm thấy tốt hơn rất nhiều.”

Trong lòng, từng lời anh nói, không hiểu sao lại sưởi ấm cô.

Nhẹ nhàng, Horsens ở sau gáy cô, dịu dàng đặt nụ hôn, khàn khàn mở miệng. “Không phải em quấy rầy, tuyệt đối không phải.”

Cô khẽ run, cảm giác tay anh đang nắm tay cô, sau đó chạm đến eo lưng của cô, chậm rãi ôm chặt. Cảm giác được môi anh, lạnh lạnh ở sau gáy, lặng lẽ dao động; Cảm giác được dự vọng nóng bỏng đang cố gắng gượng của anh.

Tổ Hình khẽ thở gấp, tim đập thật nhanh, đỏ mặt, không biết nên làm sao.

Cô biết anh muốn cô, cô biết.

Nhưng mà, mấy ngày nay, thủy chung anh vẫn không “động thủ”, cô cũng trốn tránh, không dám tưởng tượng, nhưng lại chỉ làm cho không khí ám muội giữa hai người ngày càng khuếch tán, tràn lan.

Thân thể của cô, sự nóng bỏng mà tươi mát trong lòng của cô, cuốn hút anh; Những lời nói từ đáy lòng của cô, cũng làm anh rung động.

“Cho dù là một nghìn bài phỏng vấn vẫn có thể chịu đựng được.” Anh thật lòng nói. “Chỉ cần nghĩ đến em đang trong khách sạn chờ anh, chỉ cần xong việc là có thể nhìn thấy em.....”

Thế giới của người đàn ông này, không phải thế giới của cô, cô biết, cô cũng hiểu.

Nhưng, có một loại tình cảm khó hiểu, từ ngày nhìn thấy anh, phát sinh ngay trong lòng cô, lặng lẽ tiến vào trái tim cô.

“Chỉ cần nghĩ đến em đang đợi anh, tất cả mọi chuyện, dù là khó khăn đến đâu, cũng trở nên thật dễ dàng.”

Nghe giọng nói trầm thấp của anh, cảm giác tim anh đang đập thật mạnh, Tổ Hình biết, không thể tự kìm chế lòng mình được nữa, đời này kiếp này, rốt cục cũng không trốn thoát khỏi lưới tình của anh.

Trên mặt biển, phản chiếu ánh trăng mờ nhạt.

Cô nắm chặt tay anh, mặc anh ôm cô, giống như không bao giờ có thể chia lìa.

Nếu có thể, cô thật sự hi vọng, có thể vĩnh viễn ở gần anh. Đau lòng, ưu thương, cô độc... tất cả, vì anh, cô có thể chịu đựng được, chỉ cần ở gần anh, cho dù chịu thiệt thòi, cô vẫn nguyện ý...

Nguyện ý cả đời này.

8. Chương 8

Horsens nắm tay cô, dẫn cô rời khỏi hành lang, trên đường trở về phòng khách sạn.

Cô để ý thấy anh nhìn qua đồng hồ, sau khi xác định thời gian, dưới ánh trăng mờ nhạt, mới dẫn cô ra khỏi hành lang đi đến chỗ khác.

Động tác bình thường này lại làm Tổ Hình có chút hoang mang.

Trước khi rời phòng, không phải Horsens đã nói, hôm nay đã làm xong việc rồi sao. Như vậy, vì sao anh ấy lại để ý đến thời gian?

Cô tò mò muốn hỏi, nhưng lại luyến tiếc giây phút hạnh phúc hiếm hoi được cầm tay anh, không muốn phá vỡ giờ phút yên tĩnh này, nghi vấn đều nuốt lại trong lòng, không muốn quấy nhiễu thời gian tĩnh tại của hai người.

Thảm êm trên hành lang, hấp thu tiếng bước chân của bọn họ, bốn bề lặng ngắt.

Vì đảm bảo sự riêng tư, tránh để đội chó săn rình mò, cũng vì tiện cho công việc, công ty điện ảnh đã xuất một số tiền lớn, bao ăn và ở tại tầng cao nhất, cũng là nơi phong cảnh đẹp nhất, với nội thất xa hoa nhất, lưu lại một toán người ở lại tầng trệt canh hai cửa ra vào, 24/24 đều có vệ sĩ nghiêm ngặt.

Tuy thân phận bây giờ của Tổ Hình chỉ là trợ lý của nhà tạo hình, nhưng Horsens lại kiên quyết đòi phòng của cô phải ở gần anh, xung quanh đó đều là người nổi tiếng, phòng thì xa hoa rộng lớn, làm cô không muốn ra ngoài, chỉ thích giam mình trong căn phòng đó.

Dọc theo đường đi, bàn tay ấm nóng của anh, thủy chung vẫn không rời cô.

Ngọn đèn mờ nhạt ở hành lang, Tổ Hình ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh. Ánh sáng làm cho ngũ quan của anh càng rõ nét anh tuấn, mà đôi mắt màu lam trong ánh đèn, trở nên đẹp lạ thường.

Đi qua cửa phòng anh, anh cũng không dừng bước, tâm Tổ Hình nhảy dựng lên, nhớ đến lúc còn ở hành lang, anh không hề che dấu khát vọng của mình.

Hai người vẫn bước đi, đến trước cửa phòng cô, cuối cùng mới dừng lại. lòng của cô rối như tơ vò, cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cố gắng mở miệng.

“Cám ơn anh đưa em về.” Cô nhỏ giọng nói, hai tay trắng nõn, không hiểu sao cứ xoa xoa trên áo.

“Không cần khách khí.”

Là ảo giác của cô, hay tiếng nói của anh, thật giống cơn động đất đột kích đêm hôm đó, thanh âm khàn khàn vang bên tai cô.

“Nhưng, nhưng.....” Cô ấp a ấp úng, nhưng mà ban ngày, nửa câu dưới lại không nói hết.

Horsens đứng tại chỗ không nhúc nhích, dường như đang đợi cô mở miệng. Cô hạ tầm mắt, dõi theo hai chân anh, trong lòng lo lắng không thôi, sau khi thở sâu vài lần, mới có cách nói tiếp.

“Anh, anh không phải muốn.....” cô cố lấy dũng khí, sợ hãi hỏi, “..... vào trong.....” Nhận ra anh không muốn rời đi.

Horsens cười vang.

Anh cúi đầu xuống, dựa vào vai cô, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, Tổ Hình, anh muốn đi vào.” Mỗi một từ, đều mang theo độ nóng, thông thả mà từ từ, “Anh có thể đi vào không?” Đôi môi nhẹ lướt qua vành tai mẫn cảm của cô.

Giọng nói khàn khàn,

Khàn khan trong giọng nói, ý tại ngôn ngoại, cho dù Tổ Hình ngậm thơ, cũng nghe ra ý ám chỉ trong mấy chữ trên. Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tự hận mình là ngọc, vô tình lại đề cập đến vấn đề nhạy cảm nhất.

Càng xấu hổ, cô càng cúi thấp đầu, chỉ muốn dưới đất có một cái hố để chui xuống.

Bay tay nam tính vươn đến, nâng cằm của cô lên, ánh mắt lam chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng như hoa.

Bộ dáng bất lực của cô, vừa làm anh thương tiếc, nhưng lại muốn hung hăng chiếm lấy, dùng cách làm tình táo bạo nhất dày vò cô.

Sương mù trước mắt, lệ tràn đầy mi. Cô thẹn thùng nhìn anh, bởi vì sự “khi dễ” tàn nhẫn của anh, cô vẫn thở dốc không thôi.

Horsens bế cô lên giường, chậm rãi, thoát quần áo hỗn độn của cô.

Chân giường lớn vững trãi, nguyên bản được phủ một tấm lụa trắng, giờ phút này đã bị đổi thành một tấm vải sọc vân từ nhạt đến đậm, từ tuyết trắng đến đen sẫm, tất cả được tạo nên từ vô số chiếc áo choàng Mir – một mảng hồng xinh đẹp.

Ngay cả trên giường, cũng phủ một tấm vải mềm mại nhất, mịn màng như thảm Mir.

Cho đến giờ, Tổ Hình mới nhận ra mảnh vải dệt (1) “Trợ Trụ vi ngược”, thì ra là một mảnh của chiếc áo choàng đỏ tươi Mir anh đã mặc khi chụp ảnh cho trang bìa tạp chí.

Thân thể trần trụi mềm mại của cô, anh dịu dàng đặt lên tấm ra mềm mại, sợi vải chạm vào mỗi tác da, nhịp tim chưa hồi phục, lại vì xúc cảm quen thuộc kia, một lần nữa hỗn loạn.

Horsens cởi bỏ quần áo, thân hình ngăm đen rắn chắc tỏa ra, mang theo chiếc áo đỏ tươi quay lại bên người cô, cánh tay cường tráng ôm cô vào lòng ngực, thân thể hai người trong lúc đó, chỉ cách nhau một lớp áo choàng.

“Anh biết, em thích.” Anh lặp lại, thân hình nam tính ép cô xuống thảm, như mãnh thú khẳng định lãnh thổ, qua lớp áo choàng, lúc mạnh lúc nhẹ ma sát da thịt mẫn cảm của cô.

“Em, em không có.....” Không thể thừa nhận, cô cố tình nói dối, muốn tránh khỏi trận kích động này.

“Đừng nói dối.” Anh dùng hai tay nâng khuôn mặt hồng nhuận lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lệ của cô. “Anh tận mắt nhìn thấy, khi em khẽ vuốt áo choàng, bộ dáng mê muội đó. Khi đó em quá đẹp, thậm chí còn làm anh ghen tỵ với vật em đang vuốt, là chiếc áo choàng kia, không phải là anh.”

Ai cũng không tin, người đàn ông mà phụ nữ trên toàn thế giới thêm nhỏ dãi này, lại có thể ghen tỵ với một chiếc áo choàng.

Như là chứng minh, Horsens chăm chú nhìn cô, vứt bỏ vải dệt mỏng manh ngăn cách giữa hai người đi. Cuối cùng giữa họ không còn vật cản, thân thể của hai người dán vào nhau, cả hai đều phát ra tiếng rên nhỏ.

So với vải dệt mềm mại, da thịt trần trụi bóng loáng của anh, càng làm cô run rẩy không thôi.

Thông thả, Horsens một lần lại một lần, bừa bãi ma sát cô gái bé bỏng dưới thân, tham lam nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ bừng mê loạn của cô.

“Em thật đẹp, đẹp quá.” Anh say mê nói nhỏ, rốt cục cũng biết, anh so với áo choàng chết tiệt, càng làm cô mất hồn hơn. “Chạm vào anh đi!” Anh bá đạo thấp giọng nói.

Bàn tay nhỏ bé run rẩy, sợ hãi, từ từ xoa nóng da thịt ngăm đen.

Horsens nhắm chặt hai mắt, cảm nhận sự đụng chạm của cô, giống như mãnh thú phục tùng, thỏa mãn ngửa đầu khê gầm, thân thể cao lớn run run kịch liệt, Cho đến bây giờ, anh mới biết, anh nhớ sự va chạm dịu dàng của cô biết bao nhiêu.

Cuối cùng, anh rốt cuộc không thể kìm nén được, thân hình ướt đẫm mồ hôi ngả trên người cô.

Mặt trời mọc lên ở phía đông, nắng sớm nhẹ nhàng quanh co khúc khuỷu rơi.

Rơi xuống đất ngoài cửa kính sơn màu xanh lam, màu vàng óng ánh lan tỏa trong không khí. Một chú chim biển màu trắng, dang rộng đôi cánh, lướt qua phía chân trời, ngang qua mặt biển xanh biếc.

Horsens có thể nghe thấy, tiếng nói rất nhỏ, ngửi được hương vị sóng biển, còn có mùi thơm phảng phất. Anh mở mắt, đầu tiên thấy, chính là cô đang cuộn người trong lòng anh, gối lên tấm đệm tuyết trắng.

Anh thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng, ánh mặt trời dừng lại trên tấm lưng trần của cô, xuyên qua những sợi tóc đen, cùng hàng lông mi thật dài, còn có chóp mũi khéo léo, đôi môi đỏ mọng non mềm.

Hoan ái đêm qua đã làm cô mệt muốn chết rồi, cho đến bây giờ, cô vẫn ngủ say, chưa tỉnh lại, giống như công chúa Bạch Tuyết đang say giấc.

Anh lẳng lặng nhìn cô, không đành lòng quấy nhiễu giấc mộng của cô. Huống hồ, anh có thể ngắm cô đang say ngủ, cơ hồ hi vọng thời gian dừng lại ngay tại phút giây này.

Xúc động dâng trào, Horsens cẩn thận ngồi dậy xuống giường, đi đến bên bàn làm việc, cầm lấy giấy viết thư tình xảo và bút máy do khách sạn cung cấp, còn lấy cả tấm bìa gỗ để kê, rồi mới trở lại bên giường, ngồi xuống, bắt đầu miêu tả hình ảnh cô lúc này.

9. Chương 9

Một lúc lâu sau, anh mới gọi phục vụ, đặt cơm trưa thịnh soạn mang đến phòng.

Bông hồng xinh đẹp được cắm trong chiếc lọ thủy tinh đặt trên bàn ăn.

Vì hoan ái mà toàn thân Tổ Hình yếu ớt, mặc chiếc áo trắng tinh vào, rồi mới ngồi xuống bên cạnh anh, ăn món trứng xào (1) nóng hổi, uống một ngụm sữa nóng, còn có thịt bò lúc lắc, bò sốt chua ngọt, bò bít tết.

Tất cả đều là đồ nóng, vừa tươi vừa ngon.

Đây là anh đặc biệt chuẩn bị.

Lúc trước, tắm xong, cô bước ra khỏi phòng tắm, nghe thấy tiếng Horsens qua điện thoại, dặn dò nhân viên khách sạn, khi đưa cơm đến, nhất định phải là đồ nóng.

Thì ra, không phải anh không chú ý đến, cô không thích ứng với ẩm thực và khí hậu ở đây, khi cô lạnh, khi cô không nuốt nổi thức ăn, anh đều lưu lại trong mắt.

Chú ý này, dặn dò này, đều là hành động rất nhỏ, nhưng cũng thể hiện, anh thật lòng quan tâm cô. Tấm lòng này làm cô cảm thấy thật ngọt ngào.

Tuy rằng, sáng nay sau khi cô nói, Horsens cũng không mở miệng đáp lại, nhưng cô không để ý, cô chỉ muốn nói cho anh biết tâm ý của mình.

Người đàn ông này chính là đại minh tinh toàn thế giới, cô cũng không ngốc mà vọng tưởng tương lai hai người sẽ thế nào. Đối với cô mà nói, có thể ở cùng anh một chỗ, từng ngày trôi qua, đều là món quà ông trời ban tặng, dù cô luyến tiếc, cũng không dám quá tham lam.

Dùng bữa cơm xong, hai người bọn họ ngồi bên cạnh bàn, thưởng thức ly cà phê nóng hổi. Mắt cô lơ đãng thoáng nhìn qua bức tranh khổ thân của cô trên bàn.

Tần nhìn của cô, không thể nào nhận ra được các nét tinh tế trong đó.

Khả năng trời phú này, anh chưa từng tiết lộ cho bất cứ ai. Cô đoán, hội họa là bí mật của anh.

Anh vẽ cô quá đẹp, làm cô càng muốn lưu lại bức họa làm kỷ niệm cho riêng mình. Nhưng nguyên nhân quan trọng hơn cả, là vì, là vì.....

Cô lại đỏ mặt.

Như thế kia rõ là cô đang khỏa thân a. Mặc dù chỉ là họa, nhưng cô vẫn xấu hổ không ngớt.

“Horsens, bức họa kia, tặng em được không?” Cố nén thẹn thùng, cô mở miệng nói.

Anh nghe xong, liền đáp lại hai chữ.

“Không được.”

Cô nao nao, kinh ngạc không hiểu, xấu hổ, lại thấy anh mỉm cười, ôn nhu nói: “Đây là bảo vật của anh, không thể tặng người khác được.”

Tổ Hình nhìn khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười kia, cảm thấy mặt mình nóng bừng.

“Em yên tâm, anh không cho ai khác xem đâu.”

Một tay anh chống mặt, một bên hứng thú nhìn cô, bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt ửng đỏ của cô, cam đoan với cô. “Nó sẽ chỉ thuộc về mình anh, là bảo vật trân quý nhất.”

“Nhưng mà...” “Cô đỏ mặt, thở gấp kháng nghị. “Nhưng mà... em không có mặc...”

“Cho nên, tuyệt không sẽ cho người khác nhìn.” Ý cười của anh càng sâu, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô, giọng nói cũng trở nên khàn khàn. “Không thể cho người khác xem.”

Lời ngon tiếng ngọt, thấm vào lòng cô.

Cô muốn giữ lại bức họa kia, nhưng lại không thể tìm ra lý do nào khác để loại bỏ ý niệm anh coi nó là bảo bối. Cô chỉ hi vọng anh có thể nhớ rõ cô, một ngày nào đó trong tương lại, khi anh nhớ về cô, nhìn vào bức họa, sẽ cảm thấy vui một chút.

Vì hi vọng nhỏ nhoi này, cô mới cố chịu xấu hổ, để anh giữ lại bức họa kia.

Tuy rằng như thế, nhưng bên trong pub vẫn ồn ào như cũ, người chập như nện cối, mồ hôi, nước hoa, cùng mùi rượu trộn lẫn vào nhau, lan tỏa trong không gian.

Ánh sáng bảy màu, xoay tròn trên trần nhà, chiếu xuống mỗi người như yêu ma quỷ quái, làm Tổ Hình càng thêm bất an, trong lúc nhất thời muốn trốn khỏi đó.

“Horsens thật sự ở trong này sao?”

“Đương nhiên, ngồi ở ghế trong đó, lại đây đi, mọi người đều ở phía trong.” Dennis nắm chặt nắm tay cô, đưa cô lướt qua sàn khiêu vũ, vào một gian phòng phía sau.

Cô lảo đảo bị kéo vào một căn phòng tối, còn chưa kịp nhìn, cánh cửa sau lưng đã đóng lại.

Mới đầu, mắt cô chưa kịp thích ứng với căn phòng ánh sáng mờ ảo đó, đợi đến khi thích ứng rồi, cô mới phát hiện, trên chiếc ghế này mặc dù có người, nhưng tất cả những người đàn ông ở đây cô không quen, cũng chẳng có Horsens.

Mỗi người đàn ông, đều nhìn cô chằm chằm.

“Xin lỗi, chúng tôi nhầm phòng.” Tổ Hình lúng túng xin lỗi, xoay người nhìn về phía Dennis, nhẹ giọng nói: “Chúng ta nhầm phòng rồi, không phải phòng này.” Nơi này thật tối, đến nhầm phòng cũng là chuyện thường.

Dennis lại không nhúc nhích, thần sắc quỷ dị nhìn cô vài giây, cuối cùng mới nở nụ cười. Dưới ánh sáng mờ ám, nụ cười của anh, không tìm ra nửa điểm tin cậy.

“Không, em yêu, chúng ta không nhầm.”

Tổ Hình sửng sốt, không kịp phản ứng, trong mắt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Nhưng Horsens không có ở nơi này.”

“Anh đương nhiên không có.”

Mơ hồ, bất an lặng lẽ hiện lên. Vì tin tưởng Horsens, cô nén lại cảm xúc bất an kia, nghi hoặc hỏi lại.

“Anh ấy còn chưa tới sao? Vậy Sophie đâu?”

Dennis cười đến vui vẻ. Anh vươn tay ra, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Em yêu, em thật đáng yêu, cuối cùng anh cũng biết, vì sao Horsens lại thích em.”

“Em không hiểu ý anh.” Cô lui từng bước, tránh khỏi sự vuốt ve làm cho người ta phát run kia. “Horsens ở đâu?”

“Anh không ở đây.” Anh vẫn cười, ánh mắt mang theo tia trào phúng.

Sợ hãi, bỗng dưng dâng trào.

Đột nhiên trong lúc này, Tổ Hình hiểu ra. Cô thở hắt vì kinh ngạc, xoay người muốn rời khỏi đây, lại bị Dennis giữ lại. Sức lực của đàn ông, tàn khốc cầm chặt cánh tay cô, căn bản không cần biết cô đau đớn thế nào.

“Buông ra!” Cô cố giữ bình tĩnh, không muốn để anh nhận ra mình đang rất sợ hãi. “Nếu Horsens không ở đây, tôi sẽ về khách sạn.”

“Không, em yêu, em không thể đi.” Anh cười lạnh, đẩy cô về phía cánh cửa. “Em đi rồi, kế hoạch của anh tính sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc xanh, rốt cuộc không thể khống chế được, toàn thân run rẩy.

“Anh muốn làm gì?”

“Chẳng làm gì cả, chỉ là dạy dỗ Horsens một chút thôi.”

“Nhưng là.....” Cô cơ hồ không thể tin người đàn ông hung tợn trước mắt, lại là Dennis hiền lành kia. Anh trở nên thật đáng sợ. “Horsens coi anh là bạn.....”

“Bạn? A, cảm động quá. Horsens • Hunt vĩ đại, coi tao là bạn, cảm động đến phát khóc mất.” Dennis nâng tay lên, giả vờ lau nước mắt. “Sau khi bộ phim kia công chiếu, tao tựa như biến thành hình nhân, trong mắt mọi người chỉ có Horsens, thật đáng ghen tỵ.”

Anh nói lại câu đã từng nói với Tổ Hình, nhưng cùng là câu chữ này, giờ lại khiến cô kinh hoàng.

Thì ra, sự thân thiện lúc trước chỉ là mặt nạ của người đàn ông này. Anh thật sự ghen tỵ với Horsens, ghen tỵ đến muốn sắp đặt bẫy, lừa cô đến đây, muốn làm Horsens tổn thương.

Vì ghen tỵ mà không còn vẽ anh tuấn nữa, anh đến gần khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Sau bộ phim này, mọi người đột nhiên quên Horsens Hunt thật ra là loại người nào, hơn nữa bức ảnh chết tiệt ở cô nhi viện kia, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nó liền biến thành một người tốt, đúng là phân chó!” Anh chửi thành tiếng.

Bàn tay to tàn khốc, ngày càng dùng sức, dường như muốn bẻ gãy cổ tay của cô. Cô đau đớn, muốn rút tay lại, nhưng không thể được.

Dennis càng nắm chặt tay, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nó đã đoạt đi vị trí của tao, giờ lại muốn cướp đi vai chính trong phim sắp tới. Cái tên đạo diễn kia đúng là đui, lại còn nói diễn xuất của tao không bằng nó.” Cuối cùng, anh mới lớn tiếng rít gào. “Đùa gì chứ, thời điểm thu nhập của tao hàng trăm ngàn, nó vẫn còn đang rửa chén tại phòng bếp a!”

Tổ Hình run run, sắc mặt trắng bệch, sợ tới mức không biết làm sao.

“Tao bị coi thường đã lâu rồi, mà mày lại là nhược điểm chí mạng của anh.” Giọng nói trầm thấp, Dennis nói nhỏ, ngược lại còn làm người ta sợ hãi hơn. Anh đánh giá cô trên dưới, khóe môi hiện lên nụ cười trào phúng. “Thật đáng tiếc, thực ra anh rất thích em.” Nói xong, anh thô bạo đẩy cô xuống ghế sofa.

Cô hô một tiếng, sợ hãi muốn đứng lên, nhưng những người đàn ông trong góc phòng, như những bóng ma đi ra, trong đó có vài người không có ý tốt, giữ chặt hi vọng trốn thoát của cô.

“Tiểu bạch hổ, muốn thế nào?” Một người đàn ông cười nói.

“Không cần, buông ra.....” Cô giãy giụa, đối với đám đàn ông đang xúm lại này, vừa đá vừa đánh, sợ hãi thét chói tai. “Dennis...”

Đại minh tinh đứng bên kia, nhìn cô bị bầy sói đàn áp, còn cúi đầu nhìn đồng hồ, thoải mái nhún nhún vai.

“Anh sẽ báo địa điểm cho Horsens. Nhưng mà, anh đến khi nào còn phải phụ thuộc vào vận khí của em.” Nói xong, anh huyết sáo, xoay người rời đi.

“Không cần!” Cô thét chói tai, bị vứt bỏ lại, so với cơn ác mộng kia còn đáng sợ hơn. “Tránh ra! Đừng chạm vào tôi! Không cần.. cứu mạng..... A ...”

10. Chương 10

Tổ Hình không thể ngừng run.

Cho dù Horsens ôm cô, về đến phòng khách sạn, chỉ còn hai người một chỗ, cô vẫn như rơi vào vực sâu của núi băng, run run kịch liệt.

Cả người cô rét run, thứ ẩm áp duy nhất, chính là nước mắt trong suốt đang trào ra.

Horsens ôm cô, ngồi trên ghế sofa mềm mại, cố xua đi sợ hãi trong cô. Sự run rẩy của cô, nước mắt của cô đều làm anh đau đớn.

“Đừng khóc.” Anh ôm chặt cô gài nhỏ trong lòng, dùng đầu ngón tay lau nước mắt trên khóe mắt cô.

Lúc này, anh đã dùng hai bàn tay này, thiếu chút nữa đánh chết năm tên đàn ông muốn cưỡng bạo cô kia. Anh phần nộ, mỗi một quyền đều dùng hết toàn lực, thế cho nên các đốt ngón tay, tất cả đều lưu lại vết thương nhìn đến ghê người.

Cũng là hai bàn tay này, khi chạm vào cô, lại vạn phần dịu dàng, giống như cô là món đồ sứ dễ vỡ vậy.

Sự dịu dàng và vết thương này của anh, làm nỗi sợ hãi tưởng như đã quên lại lần nữa hiện rõ. Cô sợ, nhưng cô cũng tự trách mình, nước mắt lại rơi.

“Thật xin lỗi.” Cô cầm tay anh, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, chạm vào vết thương làm cho người ta sợ hãi. “Đều tại em, anh mới bị thương.”

“Em không cần giải thích.” Horsens nhíu mày, cúi người hôn lên trán cô, nói. “Ngược lại anh nên cảm ơn em, nếu em không ngăn, chắc anh đã giết chết mấy tên kia rồi.”

“Nhưng, bởi vì..... bởi vì em..... anh mới tức giận, còn bị chụp lại ảnh.....” Nhớ đến nhóm phóng viên, khi ánh đèn lóe lên, hiện ra nụ cười giả tạo, cô lại kinh hãi.

Lúc trước, khi ở trong cô nhi viện chụp được bức ảnh kia, phối hợp với bài báo công phu, đưa danh tiếng của Horsens dâng lên như điều gặp gió.

Cô vẫn nhớ biểu tình và giọng điệu đặc ý của Khải Mạn.

Vì bài báo này, những tạp chí lúc trước cao giá, không chịu phỏng vấn anh, giờ toàn đến xin tôi, mời anh phỏng vấn.

Giờ, sự giận dữ của Horsens bị nhóm phóng viên lưu lại, vẻ mặt điên cuồng cùng việc đánh người gây thương tích, nếu còn bị thêm mắm thêm muối, liệu sẽ tác động như thế nào đến anh?

Hình tượng đối với anh mà nói, cũng là sinh mệnh thứ hai.

Khải Mạn đã nói như vậy.

...bọn họ có thể biến anh thành đại anh hùng, thành người lương thiện, nhưng cũng có thể đánh anh hiện nguyên hình, đưa anh trở lại xóm nghèo, sống trong cảnh đói khát.

Tổ Hình sợ hãi lòng nhói từng trận, lục phủ ngũ tạng như bị lửa đốt.

Trời ạ, cô đã làm hại người đàn ông cô yêu nhất, khiến anh rơi vào cơn lốc đáng sợ. Sự chửi rủa và công kích, giống như trăm ngàn mũi tên sắc bén, phóng đến chỗ anh, làm anh thương tích đầy mình.

Thành công của anh, hình tượng của anh, đều có nguy cơ sụp đổ.

“Đều là em sai!” Cô kinh hoàng vô cùng, rõ ràng vì suýt nữa bị cưỡng đoạt mà run rẩy không thôi, nhưng nỗi lo lớn nhất trong lòng, lại là vì anh.

Đều do cô!

Nếu cô không ngây thơ đến vậy, đơn giản là Dennis tươi cười, không hề nghi ngờ đã bước vào cạm bẫy, thì Horsens cũng không liên lụy, trúng quỷ kế của Dennis.

Lệ tràn trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tuyết, không có nửa điểm huyết sắc, cô hoảng sợ, không biết phải làm sao, tự trách mình đã làm hại anh.

Horsens lại gần, nâng cằm cô lên, ánh mắt lam bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

“Tổ Hình, hãy nghe anh nói.” Anh gần từng tiếng, dùng giọng nói trầm ổn, trấn an sợ hãi của cô. “Không phải em sai.” Cô tự trách mình càng làm anh khó chịu.

“Nhưng mà em..... em.....” Nước mắt lưng tròng, ngay cả khuôn mặt anh tuấn của anh, cũng trở nên mờ lung trong mắt cô.

Horsens tròng mền nhẹ vỗ về khuôn mặt cô.

Anh đương nhiên phần nộ, nhưng điều anh lo lắng nhất lại là Tổ Hình. Cô quá yêu anh, lúc sợ hãi nhất, cũng vì lo lắng cho anh, sợ anh phải đối mặt với báo chí, làm hại đến danh tiếng của anh.

Cô quan tâm anh, còn hơn quan tâm chính bản thân mình.

Dịu dàng vô hạn, anh cúi đầu hôn lên đôi môi mềm của cô, rồi thở dài cảm động.

“Tổ Hình, Tổ Hình của anh, đừng khóc.” Anh vừa hôn vừa nói, hôn những giọt lệ ấm áp. Có thể có được thâm tình như thế, cuộc đời này còn yêu cầu gì nữa.

“Nhưng...”

“Không phải em sai, mục tiêu của Dennis là anh, em là người vô tội bị liên lụy.” Anh giải thích, vì cô tự trách mình mà mù quáng không nhìn ra sự thật. “Là tên đó lợi dụng em.”

“Em không nên đi cùng anh ta.”

Ngón tay thô ráp lướt qua cằm cô, như là chạm đến bảo vật trân quý nhất.

“Đổi lại là anh, anh cũng sẽ đi theo anh. Bởi vì, chỉ cần liên quan đến em, anh liền không thể bình tĩnh, chỉ muốn thật nhanh đến bên cạnh em.” Anh thừa nhận, ánh mắt lam như có lửa. “Tổ Hình, tin anh, anh rất quan trọng với em, nhưng em với anh còn quan trọng hơn.”

Tiếng khóc nức nở bật ra khỏi đôi môi đỏ mọng.

Cô không thể tin, ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mắt, không thể dời tầm mắt khỏi ánh mắt màu lam đó.

Đúng vậy không?

Anh thật sự quan tâm đến cô, như cô quan tâm đến anh?

Tuy rằng những lời nói này, không phải là lời tỏ tình, nhưng cũng đủ để cô thấy tình cảm của Horsens.

Vì những lời này của anh, sự sợ hãi và kinh hoàng trong giờ phút này, tất cả đều biến mất, chỉ còn lại hạnh phúc vô bờ.

Tổ Hình khóc nức nở trong lòng ngực rộng lớn của anh, vì anh nhẹ nhàng hôn, thì thầm dụ dỗ, dần dần cô không còn run nữa. Lòng ngực anh giống như thành lũy vững chắc nhất, bảo vệ cô khỏi những hiểm nguy cùng ác ý.

Nhưng, cô vẫn không yên lòng.

“Những bức ảnh vừa chụp sẽ lan truyền rất nhanh, chúng ta nên làm gì bây giờ, liệu có thể ngăn cản được không?” Cô lo lắng hỏi, mày co lại.

Horsens cúi đầu, hôn lên mắt cô.

“Khải Mạn có thể giải quyết việc này, nói không chừng, những bức ảnh này còn chưa kịp lên báo đã bị anh ta mua mất.” Anh mỉm cười, thậm chí nghịch ngợm nháy mắt mấy cái. “Có điều, thể nào anh ta cũng rầy la một trận.”

“Thật không?” Cô ngồi thẳng dậy, bởi vì thái độ thoải mái của anh, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia hi vọng.

“Bằng không, anh mất tiền cho người quản lý này, là vì cái gì?” Horsens lại cười. “Khải Mạn quen biết rộng, đầu óc thì mưu ma chước quỷ, việc lớn như vậy, anh ta sẽ không mặc kệ đâu, không thể trơ mắt nhìn cây tiền của anh ta chết khô được.”

Đúng là từ trước đến nay, cô đã từng thấy Khải Mạn mạnh vì gạo bạo vì tiền, nâng đỡ Horsens thành công, lời mời của các đạo diễn danh tiếng tới cuộn cuộn không ngừng.

Tổ Hình cắn cắn môi, cuối cùng cũng yên tâm.

Có Khải Mạn thần thông quảng đại, có lẽ trận này, thật sự có thể việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, ít nhất, cũng giảm ảnh hưởng đến Horsens ở bậc thấp nhất.

“Vậy, Dennis đâu?” Cô nhỏ giọng hỏi, có điều nhắc đến tên đầu sỏ gây chuyện kia, cả người liền lạnh cóng. Cô không thể quên, vẻ mặt độc ác của Dennis.

“Anh sẽ tìm được anh, nói chuyện tốt với anh ta.” Anh nói nhẹ nhàng băng quơ.

Trên thực tế, anh đã tìm thấy Dennis, đem tên kia băm thây vạn đoạn, làm anh không bao giờ có thể bày ra cái gì quỷ kế nào nữa, không thể để Tổ Hình tổn thương một lần nữa.

Nhưng, về chi tiết, anh không tính nói cho Tổ Hình, tránh làm cô sợ mà lo lắng lần nữa.

Horsens chỉ biết, sau khi anh xử lý xong Dennis, tên đáng chết đó cả đời có lẽ cũng không dám đến gần bọn họ, thậm chí ngay cả chỉ nghe tên của anh thôi, sẽ sợ đến mức quỳ xuống đất van xin tha thứ.

Tổ Hình nhận ra sự tàn khốc trong mắt anh, liền khuyên nhủ.

“Anh cũng không nên...” Nói còn chưa xong, bàn tay to đã che cái miệng nhỏ nhắn lại.

“Ngừng.” Cô hoang mang chớp chớp đôi mắt to ngập nước, ngoan ngoãn nuốt lại những lời đó.

“Ng Sloan,” Anh vừa lòng nói, bàn tay to bỏ ra, đôi môi hoàn mỹ, khẽ cắn cánh môi của cô. “Bây giờ, đừng nhắc lại chuyện mất hứng này. Đã đến lúc em phải an ủi anh rồi.” Anh khàn khàn nói nhỏ.

Hôn mãnh liệt, nhưng lần này không hề có thẹn thùng quen thuộc, cô gái trong lòng toàn thân cứng ngắc, còn từ chối quay đầu đi, anh đã thất bại.

“Làm sao vậy?” Anh kinh ngạc hỏi.

Tổ Hình cúi đầu, nước mắt lăn dài, sau một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Đừng.”

“Tại sao?”

“Bọn họ.....” Cô vừa khóc vừa nói. “Bọn họ..... em thấy rất dơ bẩn.....” Cô không thể quên được mùi của những tên đó, thứ mùi vẫn còn lưu lại trên người cô.

Lẽ ra anh nên đánh chết những tên đó!

“Em không hề dơ bẩn.” Anh cam đoan, lòng đau như cắt.

“Nhưng..... nhưng.....” Quần áo rách nát, trong lòng vẫn có bóng ma. “Em muốn đi tắm.” Cô cầu xin.

Horsens trầm mặc trong chốc lát, rồi mới buông ra hai tay. Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, muốn đứng dậy đi đến phòng tắm, thân hình mảnh mai đột nhiên kinh hoàng, vì anh lại đột ngột ôm cô, đi thật nhanh đến phòng tắm.

Anh ôm cô đến dưới vòi hoa sen, mở nước nóng, điều chỉnh độ ấm phù hợp, để sóng nước áp áp bao vây quanh họ, ngăn cách mọi thứ bên ngoài.

Bàn tay to, dịu dàng mà kiên trì, cởi quần áo cho cô, đặt nụ hôn lên từng tắc da tắc thịt trên người cô.

Nước ấm, tẩy đi mùi của những kẻ đó.

Anh hôn khắp nơi, những dấu hôn vô hình mắt thường không thể nhìn thấy, những vết thương do đám người đó tạo ra, thậm chí bóng ma trong lòng cô cũng dần tan biến.

“Đừng sợ.” Horsens đau lòng nói nhỏ. “Là anh, không phải người khác.” Anh ôn nhu dụ dỗ, ôm thân thể mềm mại khẽ run của cô trong ngực, âm thầm thề, cả đời này anh sẽ dùng mọi cách để bảo vệ cô.

Trong dòng nước ấm áp, anh hôn lên toàn thân cô, sau đó vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ “yêu” cô, cô đã khóc, là do quá say mê, không phải sợ hãi.

Lần đó, anh rất dịu dàng, cũng rất cuồng dại.

Sáng hôm sau, ăn sáng cùng Tổ Hình xong, Horsens nhận được cuộc gọi, Khải Mạn tổ chức họp báo, muốn anh mau đến.

Thực ra anh định đưa Tổ Hình ra ngoài, nhưng tạm thời đành thay đổi.

Bọn họ đều không biết, những tấm ảnh đó có sức ảnh hưởng lớn đến thế nào, tạm thời những bức ảnh đó chưa được công khai, mà Khải Mạn sau một đêm xử lý công việc cho anh, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Căn phòng lớn như vậy, chỉ có một mình Tổ Hình.

Cô đã quen chờ đợi, không thấy mệt mỏi, vì cô biết, sau khi chờ đợi, bóng dáng cao lớn của anh lại xuất hiện trước mặt, ôm cô vào lòng một lần nữa.

Có điều, không có Horsens bên cạnh, thời gian trôi qua thật chậm thật chậm.

Cô xem lại những bộ ảnh của anh, nhưng lại không thể dụ đi nỗi nhớ mong anh. Cô yêu anh như vậy, ngay cả linh hồn cũng khắc ghi hình dáng của anh.

Đi theo Horsens đã lâu, cô không thể tưởng tượng ra, nếu một ngày cô mất anh, cô còn có thể thở, tim còn có thể đập hay không, còn có thể... hay không...

Bỗng dưng, tiếng chuông cửa vang lên, gián đoạn suy nghĩ của cô.

Hồi ức hôm qua lại kéo về, có vết xe đổ trước mắt, cô không dám bước lên mở cửa, chỉ ngồi tại chỗ cũ, từ xa nhìn cánh cửa phòng thật to, bối rối không biết cầu cứu ai.

Chuông cửa lại vang lên, giọng nói không kiên nhẫn, qua hệ thống truyền thanh đi đến.

“Tổ Hình, mở cửa.” Khải Mạn nói xong, liên tục ấn chuông cửa. “Tôi biết cô ở bên trong, mở cửa nhanh lên, tôi có việc quan trọng bàn với cô!”

Là Khải Mạn.

Tổ Hình thở dài nhẹ nhõm một hơi. Khải Mạn là quản lý của Horsens, là bộ não của Horsens.

Nghĩ đến tầm quan trọng của Khải Mạn, cô lờ lững phòng bị, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy vội tới cạnh cửa, mở cửa phòng ra, Khải Mạn sắc mặt nghiêm trọng vô cùng, ôm hai túi giấy rất to, ngay cả chào hỏi cũng không nói, đi thẳng vào trong phòng.

“Làm sao vậy?” Cô bất an hỏi, nhìn thần sắc anh mà đoán, sự tình phát triển cũng không lạc quan. “Khải Mạn?”

Cởi giày da, Khải Mạn thông thả xoay người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia, gần từng tiếng nói.

“Vì xử lý việc này, từ tối qua đến giờ, ngay cả một miếng nước tôi cũng chưa uống.” Anh ngao nghể nhìn lên bàn cơm, nhân viên phục vụ còn chưa thu dọn bàn ăn. “Hai người sống thoải mái thật.”

“A, xin lỗi, tôi sẽ gọi người mang đồ ăn lên.”

“Không cần, không phải tôi đến đây ăn cơm.” Khải Mạn cười lạnh, thiện ý với cô trong dĩ vãng, tất cả đều thành hư không. “Tôi đến nói cho cô biết, sự việc nghiêm trọng đến mức nào.” Anh cắn răng nói xong, cầm lấy điều khiển từ xa, bật ti vi.

Màn hình chợt lóe, hình ảnh sáng lên, xuất hiện khuôn mặt dữ tợn nhiễm máu của Horsens.

MC nghiêm khắc khiển trách hành vi bạo lực, thân là người của quần chúng, hành vi của Horsens rất nghiêm trọng. Giới báo chí thậm chí còn làm thống kê, nói về thời trẻ của anh, phạm nhiều tội, ra vào nhà giam vô số lần, tất cả đều tường tận rõ ràng.

Tầm mắt Tổ Hình không thể dời, chỉ có thể nhìn lên màn hình ti vi, những người đó chỉ suy đoán phiến diện, từng câu từng chữ một cố gắng hạ thấp nỗ lực, phủ định thành công của anh.

Khải Mạn chuyển kênh liên tục, nội dung tin tức phần lớn đều giống nhau, hành động bảo vệ cô của Horsens, trở thành hành vi bạo lực ngoài tầm kiểm soát.

Cô trở mắt nhìn, anh trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, chỉ trong một đêm, thái độ của mọi người đã thay đổi, lúc trước coi anh là mây trên trời, hiện tại đem anh dẫm nát dưới lòng bàn chân, dùng sức mà dẫm.

Những chuyện này, đều do cô.

Giọng nói của Khải Mạn, giống như là từ nơi xa truyền đến.

“Tôi đã cố hết sức, nhưng không thể ém được tin này.” Anh phiền muộn nói, đổ túi giấy xuống, hơn mười tạp chí rơi ra. “Báo chí viết rất khó nghe, nhìn đi, nhìn cho rõ, vì cô, anh ta đã phải trả giá thế nào?”

Đôi mắt sợ hãi, vội vàng đảo qua tạp chí trên bàn, từng câu chữ ác độc ánh vào mắt, làm cô không thể thở nổi.

Bạo lực!

Nhiều người bắt bìn!

Bị yêu nữ phương Đông mê hoặc!

Tranh giành bạn gái!

Quan hệ tay ba phức tạp!

Bản tính khó sửa!

Hành động ở cô nhi viện chỉ là giả tạo!

Mỗi títt báo, đều chứa đựng những lời gièm pha chỉ trích, như lời tuyên cáo Horsens, chân dung thực sự của anh kỳ thật nhơ nhuốc như thế nào. Ngay cả sự việc anh đến cứu cô, cũng bị biến thành hành vi cường bạo hay chuyện tình tay ba giành người yêu.

Các tin tức này đều viết về Horsens và cô.

“Đây không phải sự thật.” Hai tay của cô run run, cầm không nổi tờ báo. Tin tức bị vắn vẹo, trải rộng trên mỗi tờ báo trên bàn, câu chữ ác độc tràn ngập.

“Bọn họ không quan tâm.” Khải Mạn lạnh lùng nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập chán ghét. “Bọn họ chỉ quan tâm đến lượng tiêu thụ, Horsens Hunt xuất hiện tại một pub nổi tiếng, còn ra tay vì một người con

gái, tin tức này làm cho bà lú bán tin tức, tối hôm qua đều hưng phấn đến thiếu chút nữa tái phát bệnh tim.”

“Chuyện này có làm hại đến Horsens?” Cô thì thảo tự nói, toàn thân thấm lạnh.

“Hình tượng của anh hoàn toàn bị hủy.”

Tổ Hình run lên.

Hình tượng đối với anh mà nói, chính là sinh mệnh thứ hai.

Một khi hình tượng mất đi, vậy Horsens... Horsens...

“Là cô.” Khải Mạn nói.

Cô mờ mịt ngẩng đầu, hoảng sợ.

Khải Mạn lên án. “Là cô hại anh.”

Vài chữ đơn giản, lại làm lòng cô đau như cắt, thân hình mảnh mai lung lay sắp ngã.

Khải Mạn không hề thương hại, đổ mọi tội lỗi lên đầu cô. “Nếu không phải cô, Horsens sẽ không bị cuốn vào chuyện này. Khi anh gọi điện cho tôi, vẫn còn nói, cho dù không ngăn được chuyện này, thì cũng tuyệt đối không để cô lộ mặt.” Tên kia đúng là điên rồi.

“Đó là bởi vì Dennis—”

“Dennis không quan trọng.” Khải Mạn không kiên nhẫn ngắt lời. “Là vì cô, cô! Horsens không thể không chế được, tất cả là vì cô!” Anh nghiêm khắc lên án.

Mới đầu, anh còn nghĩ Tổ Hình có thể trở thành công cụ giúp anh không chế Horsens, ai ngờ người phụ nữ này lại là sao chổi, ngu ngốc đến mức bị kẻ khác lợi dụng, tí nữa hủy diệt cả cây tiền của anh.

“Từ lúc tin tức này công khai, tôi nhận được rất nhiều tin nhắn, từ người đại diện của đối tác, những nơi muốn mời anh làm người đại diện đều thay đổi, muốn chọn người khác, ngay cả bộ phim tiếp theo của anh, phía bên kia cũng không có tin gì.”

Bóng tối lạnh như băng vây quanh Tổ Hình. Cô vô lực phản bác Khải Mạn, không có Horsens bên cạnh, cô chỉ có thể thừa nhận.

“Cô có biết anh yêu công việc này thế nào không!”

Đúng vậy, cô rất rõ, đề cập đến công việc, đôi mắt lam kia lại tỏa sáng.

“Một khi không có điện ảnh, anh lại nhớ về nhà ăn rách nát kia.” Khải Mạn nói tiếp. “Ngẫm lại xem, từ một thế giới hào quang, nửa đời sau của Horsens chỉ có thể sống trên sàn nhà dơ bẩn cùng chồng bát đĩa cao ngất.”

Hình ảnh kia, làm cô kinh sợ.

Cô có thể thấy, đôi mắt lam ảm đạm, ngồi trong góc nhà âm u, hai tay che kín vết sẹo cũ, trên tivi, trình chiếu bộ phim điện ảnh mà anh đóng vai chính.

“Điện ảnh, không.”

“Quảng cáo, không.”

“Cả đời này anh phải rời xa màn ảnh.”

“Khi người ta nhớ đến anh, sẽ không nhớ về hành động anh hùng này, chỉ nhớ đến anh đã ra vào nhà giam quá nhiều, nhớ bộ mặt điên cuồng vậy máu kia, nhớ đến hành vi bạo lực, vì một gái bao mà ra tay đánh người. Bọn họ sẽ quên anh, cho dù đến nhà hàng của anh dùng cơm, cũng không nhận ra khuôn mặt kia chính là siêu sao ngày xưa. Cô cũng có thể ngấm lại, đến khi nhận ra, thì sự tình đã phát triển đến mức khó lường rồi.”

Khải Mạn miêu tả, so với cơn ác mộng đáng sợ nhất còn làm cô kinh hoàng hơn. Cô rất hiểu Horsens, một khi phải rời khỏi màn ảnh, chẳng khác nào giết chết một nửa linh hồn anh.

“Không, không đâu.” Cô dùng sức lắc đầu, không muốn tưởng tượng nữa, chỉ là tưởng tượng, nhưng cô lại đau lòng không thôi.

Nếu những chuyện này đều thành thật?

Đối với Horsens mà nói, là cơn ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh.

Khải Mạn bước lại gần, bắt cô phải tiếp tục nghe, từng câu từng chữ anh phun ra, như lời tiên đoán đáng sợ nhưng lại rất thuyết phục.

“Có.” Anh phán một câu chắc nịch, đến gần khuôn mặt trắng bệch kia. “Tin tức này một khi bắt đầu, bọn họ sẽ liên tục đuổi giết anh, chỉ cần anh phạm một sai lầm, sẽ vạn kiếp bất phục, thân cũng không được yên.”

Hi vọng, thoáng hiện ở trước mắt, Tổ Hình liền bắt lấy hi vọng nhỏ nhoi đó.

“Nếu, anh ấy không phạm sai lầm, giới điện ảnh sẽ bỏ qua sao?” Cô tràn ngập hi vọng hỏi. Chỉ cần có thể giữ vững giấc mộng đóng phim của anh, cô thậm chí nguyện dùng cả linh hồn mình để đánh đổi.

Khải Mạn híp mắt, nhìn cô trong chớp lát, như là người câu cá, nhìn thấy chú cá đã mắc câu.

“Có thể. Tôi nói, chỉ có thể thôi, cần một ít thời gian nữa, chỉ cần Horsens tìm chế được hành vi, tôi có thể giải quyết êm thấm việc này.”

“Khải Mạn, cảm ơn anh! Tôi biết anh sẽ làm được.” Cô kích động vạn phần, vui đến muốn khóc, thiếu chút nữa đã quỳ xuống, hôn mũi giầy Khải Mạn.

Anh đầu tiên cười cao ngạo, tiếp theo lại thở dài một hơi.

“Đáng tiếc, tôi không làm được.”

Tổ Hình lại theo đám mây rơi vào địa ngục một lần nữa, cô thật nhu nhược, chỉ vì lo lắng cho Horsens, dễ dàng bị Khải Mạn đùa bỡn.

“Không phải anh nói, có thể sẽ giải quyết tốt việc này sao?” hai tay cô nắm chặt, vì dùng sức mà ngón tay trắng bệch, đầu ngón tay châm vào lòng bàn tay mềm mại, cô lại không hề cảm thấy đau.

“Chỉ là có thể.” Khải Mạn nói từng chữ, hai tay khoanh lại. “Nhưng chỉ cần cô còn ở bên anh, tôi sẽ không làm được.” Đây mới là mục đích của anh.

Tổ Hình như bị sét đánh trúng, cả người ngây như phỗng, muốn cử động cũng không thể.

“Chỉ cần có cô, Horsens không thể khống chế được bản thân, anh rất quan tâm cô.”

Cô không thể nhúc nhích.

Tổ Hình xinh đẹp, cô chính là nhược điểm của anh.

Ngay cả Dennis cũng nhìn thấy được, Horsens quan tâm cô đến thế nào.

Giọng nói của Khải Mạn, từ ngạo mạn chuyển sang khuyên dụ. “Tôi biết, cô yêu Horsens, tuyệt đối không muốn anh quay lại xóm nghèo, so với việc giết anh còn tàn nhẫn hơn.”

Nụ cười của Horsens.

Đôi mắt xanh của Horsens.

Horsens dịu dàng mà yêu thương, tất cả hiện lên trong đầu cô.

Cô như ngừng thở, lòng thất lại.

11. Chương 11

Mới đầu, Dương Tổ Hình và anh, chỉ là đam mê điện ảnh.

Về sau, anh coi cô là bạn, một người bạn tốt, sau đó mới thành người yêu.

Horsens biết mình thích cô. Sớm chiều trong cuộc sống ở chung, đối với việc thích cô, từng chút từng chút một, tích lũy trong lòng.

Cô nghe anh nói, khi anh vui khi anh buồn, cùng anh tán gẫu chuyện thiên nam địa bắc.

Anh thích ở cạnh cô, cô khiến anh an tâm, cảm thấy tự do. Trước mặt cô, anh không cần phải ngụy trang, anh có thể làm chính mình, chỉ cần làm Horsens Hunt là tốt rồi.

Anh vẫn luôn nghĩ, anh thích cô, đơn giản thế thôi.

Thích hơn bạn bè bình thường, thích hơn người yêu ngày xưa, cho đến khi cô xảy ra chuyện, cho đến khi anh có thể sẽ mất cô, anh mới phát hiện, không phải chỉ là thích, giờ mới biết, cô quan trọng đến thế nào.

Buổi sáng, anh và Khải Mạn vì chuyện đêm qua, âm ỉ qua điện thoại một trận, khi đó lòng anh lại càng quyết tâm hơn.

Dương Tổ Hình chỉ là một người phụ nữ, cũng giống như những người mê điện ảnh khác, anh có thể tìm người khác mà.

Cô ấy không giống họ...

Khi anh nói qua điện thoại, giọng gào rít phần nộ với người quản lý, mới hiểu ra chuyện này.

Tổ Hình không giống những người khác.

Cũng không giống những người phụ nữ trước kia của anh.

Cô quan tâm anh, thật lòng quan tâm, không phải vì anh là ngôi sao, không phải vì anh có tiền, mà vì anh là chính anh. Anh có thể nhìn thấy tình yêu đến đau lòng trong mắt cô.

Em yêu anh.

Cô đã từng nói, thật sự đã từng nói vậy.

Ngàn vạn người đã nói với anh câu này, tiếng thét chói tai của fan hâm mộ, phụ nữ hay nói đùa với anh, thậm chí ngay cả phóng viên cũng trêu đùa anh nói ra lời này.

Nhưng cô thì khác.

Cô thật lòng, anh biết, mỗi chữ cô nói, đều là thành ý nhiệt tình.

Những ngày bên cạnh, Tổ Hình chưa bao giờ yêu cầu anh một điều gì, cô cho rằng hai người không có tương lai, nhưng vẫn nói là yêu anh, chưa từng vì anh không đáp lại mà lùi bước hay buộc anh phải cho cô một đáp án.

Cô không cần anh hồi đáp, chỉ đơn thuần yêu anh.

Thương anh.

Áy náy, đau đớn, dâng lên trong lòng ngực.

Tiếng xe vang vọng trong quảng trường Thời Đại, Horsens có thể thấy, trên màn hình lớn là bản tin về việc đánh người đêm qua của anh, khi tin tức này lan truyền, giới truyền thông chắc hẳn rất thích thú.

Nhưng anh coi như không thấy, trước mắt chỉ hiện lên hình ảnh cô dịu dàng khẽ nắm tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đau xót.

Anh muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, chỉ cần nhìn thấy cô, anh liền coi những chuyện này đều đáng giá.

Anh muốn ở chung một chỗ với cô, vĩnh viễn.

Ý niệm này trong đầu như tia sét đánh trúng anh, làm cho anh choáng váng, đồng thời tương lai tươi sáng cũng rộng mở.

Mọi chuyện đều trở nên rõ ràng.

Anh nghiêng người về phía trước, gọi lái xe.

“Anh Dương quay lại, đến đại lộ số 5 đi.”

Lái xa nghe theo đi đến đại lộ số 5, nhưng sắp đi đến nơi lại gặp đèn đỏ ở ngã tư.

Anh không thể chờ, vội vã biến ý định trong đầu thành hành động. Ở phía trước là một con đường nhỏ.

“Tôi sẽ trực tiếp đi vào, anh ở gần đây, sau khi xong việc tôi sẽ gọi cho anh.” Nói xong, anh mở cửa nhảy xuống xe, bước nhanh đến vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, vội vàng hướng đến cửa hàng đồ trang sức nổi tiếng.

Người qua đường thấy anh, tất cả đều hoảng sợ. Khi anh bước vào cửa hàng đá quý, nhân viên cửa hàng và khách trong đó, ai cũng mở to mắt, một nhân viên phản ứng khá nhanh, bình tĩnh vội vàng chạy đến đón tiếp, đỏ mặt hỏi: “Ngài Hunt, xin hỏi, tôi có thể giúp gì được cho ngài?, “Chào cô.” Anh lịch sự mở miệng, mỉm cười đầy thành ý, “Trên thực tế, đúng là tôi cần cô giúp.”

Người nhân viên tóc hồng kia, gắng sức bình tĩnh, mặt đỏ tim đập hỏi: “Xin hỏi, ngài cần gì?”

Anh nhìn cô, giống như là người đàn ông đang hạnh phúc, khoái trá nói.

“Tôi muốn mua nhẫn cưới.”

Trong khoảng khắc đó, ồn ào hóa yên lặng, căn phòng cô cũng yên tĩnh. Bất luận là đàn ông hay phụ nữ, ai cũng trợn mắt há mồm, lẳng lặng nhìn anh.

“Nhẫn... nhẫn cưới?” Nhân viên cửa hàng lắp bắp hỏi.

“Đúng vậy, nhẫn cưới.” Anh gật đầu. “Cô có thể giúp tôi không?”, nhân viên cửa hàng đột nhiên ngậm miệng lại, nghiêm khắc răn mình, che dấu sự khiếp sợ của cô. “Đương nhiên, không thành vấn đề, Xin mời đi bên này. Xin hỏi ngài muốn loại nào, ruby hay kim cương?”

“Đương nhiên là kim cương, không cần quá lớn, nhưng phải tao nhã, đặc biệt, độc nhất vô nhị.” Anh bước theo, không quan tâm đến vẻ kinh ngạc của mọi người, thậm chí còn nhìn mọi người xung quanh mỉm cười “Tôi muốn dùng nó để cầu hôn.”

Bịch!

Một khách hàng nữ ngã xuống đất, ngất đi, nữ trang trong tay vài nhân viên rơi xuống đất, tạo nên những thanh âm kỳ lạ.

Horsens không quan tâm đến sự khiếp sợ của mọi người, anh đã quyết định, cho dù những bức ảnh kia tạo thành cơn gió lốc ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự nghiệp của anh, anh vẫn muốn liều lĩnh, giữ Tổ Hình lại bên cạnh.

Anh yêu cô.

Cho dù phải dùng đủ mọi cách, anh cũng muốn cô thuộc về anh mãi mãi.

Nhân viên cửa hàng nhanh nhẹn đã khôi phục về bình tĩnh, giúp anh chọn được chiếc nhẫn ưng ý.

Đó là một món trang sức tinh xảo xinh đẹp, không có vẻ hoa lệ nhưng lại thuần nhất trong suốt, lóng lánh nhưng lại rực rỡ, giống như cô vậy.

Độc nhất vô nhị.

“Chính là chiếc này, tôi lấy.” Anh lộ ra nụ cười chết người, lấy thẻ tín dụng ra tính tiền, một bên liên lạc với lái xe đến đón anh.

Bởi vì ngược đường, lái xe chỉ có thể chờ anh phía đối diện, Horsens cầm hộp nhỏ chứa chiếc nhẫn của hãng Cartier, hưng phấn bước trên đại lộ số 5, trong nháy mắt, anh thật sự cảm thấy thế giới này quá đẹp.

Tổ Hình sẽ trở thành vợ anh, anh biết cô sẽ đồng ý, anh không để cô từ chối, cho dù cô từ chối đi nữa, anh sẽ dùng toàn lực thuyết phục cô.

Đây sẽ là một việc làm vui vẻ.

Nhớ đến bộ dáng e lệ của cô, khóe miệng anh nhếch lên.

Horsens đi nhanh hơn, đến ngã tư đường gặp đèn đỏ, chờ đèn xanh sáng lên, lòng anh tràn đầy vui mừng bước đi, chạy xuyên qua đường cái. Anh muốn nhanh chóng nhìn thấy cô, ý niệm này lại hiện lên trong đầu, bỗng, một âm thanh đáng sợ đột nhiên vang lên, anh quay đầu, thấy một chiếc xe tải ngoài tầm kiểm soát đang lao đến chỗ anh.

Ngay tại trước mắt.

Trong nháy mắt, đủ mọi hình ảnh hiện lên trước mắt anh, tất cả đều là cô.

Không.

Anh cố sức né tránh, nhưng ... không kịp. Xe đâm vào anh, đưa anh bay lên, sau đó với sức hút của trái đất, anh lại rơi thật mạnh xuống đất.

Giây tiếp theo, đau đớn truyền đến, mảnh tối đen buông xuống.

Trần nhà màu trắng.

Đã lâu anh không thấy trần nhà nào thuần trắng đến thế.

Một lần chết như vậy, anh không biết mình đang ở đâu, muốn làm rõ đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn không nhớ ra, mình là ai.

Cái miệng của anh, hai mắt của anh như bọc sáp, toàn thân đau đớn. Hơn nữa, mặt rất ngứa.

Anh trừng mắt nhìn, nâng bàn tay đau đớn lên, muốn gãi ngứa, sau đó mới nhận ra cánh tay bị cắm một cây kim, tiếp theo là ống dẫn, trên cổ tay còn có phiếu ghi của bệnh viện.

Trí nhớ quay lại trong đầu anh.

Đáng chết, anh bị tai nạn!

Tổ Hình.

Cô nhất định sẽ sợ hãi!

Anh nhanh chóng ngồi dậy, ngực và thắt lưng truyền đến cơn đau đáng sợ, làm thân anh cứng đờ, đau đến ứa mồ hôi lạnh, thốt ra một câu thô tục.

Đau nhức còn chưa rút đi, một vị y tá đã vội vàng đi đến.

“Ngài Hunt, thật tốt quá, anh tỉnh rồi. Anh bị tai nạn xe, đừng quá kích động, tránh ảnh hưởng đến vết thương.” Nói xong, cô ấn nút bấm trên đầu giường, báo cho trạm hộ lý.

Chỉ một lát sau, bác sĩ đã đến, cầm đèn pin chiếu vào mắt anh, lại dùng ống nghe áp lên người anh, y tá ở bên cạnh đo nhịp tim và huyết áp cho anh, rất nhanh hai người đã kiểm tra xong.

Anh thấy không khỏe, hết sức hợp tác, nhưng lại phát hiện ra một việc đáng sợ.

“Bác sĩ, chân của tôi không thể cử động được.” Anh cố nén khủng hoảng, cố bình tĩnh.

“Anh gặp tai nạn.” Bác sĩ nhìn anh, thu đèn pin về. “Là một tai nạn nghiêm trọng, chân của anh bị gãy, tôi đã thay anh gips, khả năng được liệu không còn hiệu quả lắm.”

Anh trừng mắt nhìn bác sĩ, chịu đựng kinh hoàng, lo lắng hỏi: “Như vậy, về sau tôi còn có thể đi lại không?”

“Chúng tôi còn phải làm vài kiểm tra nữa mới xác định được.”

Bác sĩ trả lời, xúc tích mà đầy đủ.

Anh nuốt nước miếng, không nghĩ nhiều cho mình nữa, ngược lại tiếp tục hỏi việc khác.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi?”

“Ba ngày.” Bác sĩ nói. “Trên thực tế, anh rất may mắn, trong tình huống này, đa số đều là tử vong, anh chỉ bị thương như vậy là tốt rồi, hơn nữa phải có một trái tim mạnh khỏe lắm mới có thể chống đỡ đến hôm nay.”

May mắn? Giờ toàn thân anh đều đau muốn chết, hai chân còn không có khả năng đi lại, anh không thể đồng ý với cái ý kiến của bác sĩ cho là anh may mắn được. Anh chỉ có thể chờ đợi, nhìn ống nghe kia trên cổ của bác sĩ trẻ tuổi.

Một y tá vào hỏi: “Bác sĩ, người đại diện của ngài Hunt ở bên ngoài, biết anh ấy tỉnh lại nên muốn vào gặp. Tình trạng của anh ấy có khỏe không?”

Thần trí người bệnh coi như đã tỉnh hoàn toàn, nhịp tim và huyết áp ổn định, nói chuyện cũng rõ ràng. Giờ anh so với lúc mới đến đã tốt nhiều rồi.

“Anh có muốn gặp anh không?” Bác sĩ nhú mày.

“Bạn gái của tôi.” Anh có vẻ muốn gặp Tố Linh. “Cô ấy có bên ngoài không?”

“Tôi sẽ bảo cô ấy vào.” Y tá đáp.

“Tiếp theo, tôi sẽ làm vài kiểm tra cho anh, có chuyện gì thì ấn vào nút ở đầu giường, sẽ có người đến giúp.”

Bác sĩ thấy có người đẩy cửa vào, không ở lại lâu, trực tiếp đi ra ngoài.

Horsens tưởng người đó là Tố Linh. Nhưng khi bác sĩ rời đi, anh mới biết người phụ nữ kia không phải cô, mà là Sophie.

Vị y tá kia đã hiểu lầm.

Sophie đi đến bên giường, thấy tình trạng thảm hại của anh, chần chừ đi đến, miễn cưỡng cười trừ.

“Hi, anh khỏe không?”

“Không tốt lắm.” Anh cười khổ thành tiếng. “Anh thấy mình như bị xe tải đâm vậy.”

“Anh đúng là bị xe tải đâm mà.” Sophie ngồi xuống bên giường, dịu dàng nói, hốc mắt ươn ướt. “Khi nhận được tin này em còn tưởng..... May mà anh không có việc gì...”

“Anh bị thiên đường từ chối.” Anh vỗ vỗ tay cô, mỉm cười nói: “Sophie, không phải anh không thích gặp em, nhưng anh muốn gặp Tố Linh, em có thể đưa cô ấy vào đây hộ anh được không?” Sắc mặt Sophie nhất thời trắng bệch, còn chưa kịp mở miệng, cửa phòng khám đã bị mở toang ra.

“Đừng ngăn tôi, cô có nhầm không? Không biết tôi là ai à?” Khải Mạn lớn tiếng quát tháo, tranh cãi với y tá ở cửa. “Tôi là người đại diện của Horsens Hunt!”

“Khải Mạn.” Sophie quay đầu, trừng mắt nhìn anh. “Anh làm loạn đủ chưa?”

“Là y tá này không có mắt...”

“Khải Mạn!” Horsens cũng trừng mắt nhìn anh, lớn tiếng hét.

Khải Mạn cứng đờ, lúc này mới thu mình một chút.

Horsens can thiệp, nhìn y tá nói. “Cô à, không sao đâu, hãy để người đại diện của tôi vào đi, tôi có chuyện cần anh ta xử lý.” Nữ y tá trách nhiệm lúc này mới buông tay, lui ra ngoài.

Khải Mạn đắc chí, khề hừ một tiếng, phúi phúi ống tay áo, điều chỉnh cà vạt, sau đó mới bước vào phòng. Nhưng sau khi anh thấy rõ thương thế của Horsens, liền ngay người dừng bước.

“Phân chó, bọn họ nói anh không có việc gì mà!” Sắc mặt anh tái nhợt, cuối cùng mới hỏi: “Con mẹ nó, anh có khỏe không?”

“Tôi không tốt.” Anh ghét phải trả lời vấn đề này. “Tố Linh đâu? Cô ấy ở đâu?”

“Tổ Hình.” Khải Mạn cứng đờ người.

“Đúng vậy, Tổ Hình.” Horsens trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt không kiên nhẫn. “Phiền anh bảo cô ấy vào được không?”

“Bây giờ?” Khải Mạn mở to mắt.

“Đương nhiên.” Phòng bệnh chật ních người, nhưng không có ai là người anh thực sự muốn nhìn thấy.

“Bây giờ.” Anh lặp lại.

“Không có cách nào.” Sắc mặt Khải Mạn tái nhợt, chột dạ kéo cà vạt thật chặt.

“Tại sao?” Anh nhíu mày.

“Cô ấy không có bên ngoài.”

Lòng Horsens chùng xuống.

Khải Mạn vội lắng sang chuyện khác. “Mấy ngày nay, tôi phải phong tỏa tin tức anh bị tai nạn, anh có biết, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, khi anh xảy ra tai nạn, rất nhiều lời mời quảng cáo gửi đến, tôi phải xử lý những việc này trước.”

“Anh để cô ấy một mình ở khách sạn?” Horsens tức giận rít gào.

Đáng chết, Tổ Hình nhất định rất sợ hãi, cô ấy vừa mới gặp chuyện không may, giờ lại hoàn toàn mất liên lạc với anh, theo như lời nói của Khải Mạn, tin tức anh bị tai nạn cũng phong tỏa. Anh vô duyên vô cớ biến mất ba ngày, dưới tình huống như vậy, cô không nghĩ miên man mới là lạ.

“Đưa di động cho tôi.”

“Trong bệnh viện không được dùng điện thoại.” Khải Mạn nhanh chóng đáp.

“Đưa cái di động chết tiệt của anh cho tôi!” Anh thấp giọng, sau đó vì đau đớn mà ho khan, thậm chí ho ra máu.

Đến bây giờ, Khải Mạn mới sợ hãi đến mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra. Có điều, anh chột dạ, lại bồi thêm một câu.

“Anh gọi về khách sạn cũng vô dụng. cô ấy không có trong khách sạn.”

Lau máu tươi bên khóe miệng, Horsens cầm lấy di động, hung hăng nhìn anh. “Ý gì? Anh đã làm gì?”

“Ắc.” Khải Mạn giơ hai tay lên, khăn trương liếm liếm môi, phủ nhận tất cả. “Tôi chưa làm gì cả, ngày đó khi anh bị tai nạn, tôi đến khách sạn báo tin cho cô ấy, ai ngờ khi cô ấy vừa nghe, lập tức liền rời phòng bỏ đi.”

Đi rồi?

Người anh đột nhiên cứng đờ.

Tổ Hình đi rồi?! Không có khả năng này!

Horsens cắn chặt răng. “Anh nói bậy gì vậy?”

“Đúng là cô ấy đã đi, không tin anh có thể hỏi Sophie.”

Anh quay đầu nhìn về phía Sophie.

Sắc mặt Sophie trắng bệch, có chút không đành lòng, nhưng vẫn gật đầu, chứng nhận Khải Mạn nói thật. “Cô ấy đi rồi.”

“Tôi đã sớm nói với anh rồi, cô ấy giống những người phụ nữ khác, chỉ vì anh là đại minh tinh mới muốn đùa giỡn với anh, đến khi gặp chuyện, lập tức liền biến mất dạng...”

“Anh gạt tôi!” Horsens giơ tay, nắm chặt cà vạt của Khải Mạn, kéo anh đến trước mắt, hai mắt đỏ hoe, phần nộ rít gào. “Tổ Hình không thể đi! Anh giấu cô ấy ở đâu? Tôi muốn thấy cô ấy, có nghe hay không? Tôi muốn thấy cô ấy, thấy bây giờ!”

Thấy anh mất cả lý trí, Khải Mạn càng sợ hãi, vì bảo vệ mình, nói dối hết lần này đến lần khác giống như dòng xoáy rồng nước, cứ thế mà trút xuống.

“Cô ấy đi rồi, đã đi rồi, tôi không biết cô ấy ở đâu. Hôm đó, khi nghe tin anh bị tai nạn, cô ấy sợ bị phiền toái, lập tức ra đi, tôi còn xin cô ấy ở lại vài ngày, ít nhất chờ đến khi anh tỉnh lại, nhưng cô ấy nói, cô ấy không chịu nổi cảnh ngày ngày phải lấy lòng anh, còn chịu bao khổ cực nữa, cô ấy phải đi thôi...”

Bình!

Một quyền thật mạnh làm gián đoạn lời biện hộ của Khải Mạn.

“Anh nói vậy, cô ấy nói cô ấy yêu tôi!” Trán Horsens nổi gân xanh, điên cuồng gào thét, kích động đến quên cả đau nhức trên người.

Bị đánh, Khải Mạn đau đến phát khóc, phờ trương thanh thế chửi mắng. “Shit! Mụ đàn bà kia nói, anh cũng tin là thật sao, con mẹ nó, như vậy có phải ngu không?”

Không, anh không tin! Cô nhất định ở lại! Nhất định ở lại...

Lòng Horsens như bị dao cắt, tràn đầy oán hận, anh giống như bị tâm thần, điên cuồng hồi tưởng lại lời nói của Khải Mạn, một bên hét chói tai không thôi.

“Horsens, anh điên rồi! Bác sĩ, bác sĩ—”

Ôm chiếc mũi chảy máu, Khải Mạn rống to. “Nếu cô ấy yêu anh, thì giờ đã ở đây rồi chứ không phải vừa nghe tin anh bị tai nạn đã chạy mất! Mẹ nó, ngay cả bệnh viện cũng không đến.”

Horsens tức giận rời giường, ngăn Khải Mạn tiếp tục nói vậy. Anh đẩy Sophie ra, phần nộ lê người từng tí, máu tươi thấm vào ga trải. Anh muốn xuống giường, nhưng hai chân bị gãy, không thể chống đỡ trọng lượng cơ thể anh, anh chỉ có thể ngã xuống đất.

Bác sĩ và y tá lao vào, giữ được anh, đưa anh lên giường.

“Buông ra! Thằng khốn. buông...” Horsens đỏ mắt, rống giận giãy giụa, nhưng bác sĩ đã châm vào tay anh, dù anh có kháng cự, cũng không thể thoát khỏi sự kiểm chế của y tá.

“Làm đi!” Khải Mạn đứng thẳng dậy, cắn giận bỏ lại một câu “Horsens Hunt, [bad word], mày là thằng điên.”

“Câm đi, mày biến ra ngoài cho tao! Mày bị đuổi việc rồi!” Anh trừng mắt nhìn tên khốn kia, then quá hóa giận mà gào thét.

Sắc mặt Khải Mạn trắng nhợt, phần uất đáp. “Anh không thể đuổi tôi, anh cần tôi!”

Thuốc an thần dần có hiệu lực, mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ. Horsens thở phì phì, oán hận nhìn anh, lặp lại lần nữa.

“Mày bị đuổi rồi.”

“Tốt.” Khải Mạn nhìn anh, biểu tình ngoan độc, oán hận gập đầu. “Tốt, xem như mày lợi hại, đừng có hối hận đấy.” Nói xong, anh xoay người, sải bước đi ra ngoài.

Horsens thở phì phò từng ngụm, càng lúc càng choáng váng. “Đừng cần tôi...” Anh phần nộ nói, nhưng thanh âm lại vụn phần yếu ớt.

Bọn họ buông anh ra, anh không hề giãy giụa, chỉ mở to mắt nhìn trần nhà. Toàn thân anh đều đau, nhưng đau nhất là,... đã...

Cô đi rồi, đã đi rồi....

Nếu cô ấy yêu anh, thì giờ đã ở đây rồi chứ không phải vừa nghe tin anh bị tai nạn đã chạy mất!

Sao cô ấy có thể đi, anh chỉ bị tai nạn, đâu có chết.

Mẹ nó, ngay cả bệnh viện cũng không đến! Không, điều này không phải sự thật.

Anh nuốt nước miếng, quay đầu nhìn về phía trước, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lệ quanh hốc mắt, thống khổ nhìn Sophie van xin. “Nói cho anh biết, đây không phải sự thật... Nói cho anh biết, Tổ Hình ở ngoài kia...”

Sophie ôm miệng, nước mắt chảy như mưa. Cô không thể nói, chỉ có thể ôm anh, vì sự bất hạnh của anh, vì anh bị phản bội mà khóc.

Horsens cũng không nhúc nhích.

Ngực, như bị khoét một hố thật lớn, máu tươi đầm đìa chảy ra.

12. Chương 12

Con mắt xanh thăm nhìn cô.

Người phụ nữ trẻ tuổi thuần khiết dừng bước bên đường, nhìn người đàn ông kia.

Trên đường, người qua người lại, chỉ có cô là yên lặng bất động, nhìn tấm áp phích trước mặt, cổ họng không thể phát ra tiếng.

Dù đã qua ba năm, Tổ Hình vẫn cảm thấy đau lòng, còn lưu luyến hình ảnh của Horsens.

Bộ phim điện ảnh trước mắt, công chiếu đã được nửa năm, nhưng không hề hạ nhiệt, phòng bán vé lại phá kỷ lục, trở thành bộ phim điện ảnh ăn khách nhất lịch sử, người xếp hàng dài trước phòng bán vé, đến nay vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt.

Mặt của anh, hình của anh, trải đầy cả thế giới.

Buổi sáng cô rời giường, chỉ cần quay đầu lại, mở mắt là anh lại xuất hiện.

Áp phích, tạp chí, ti vi, quảng cáo, thậm chí ngay cả bình Coca, mặt trên đều là hình ảnh của anh, với ánh mắt màu lam. Cô bỏ qua không để ý đến, nhưng lại không thể làm được, anh không ngừng xuất hiện, làm nổi đau ngày nào lại quay về trong cô.

Ít nhất, Horsens vẫn tốt.

Giềm pha chỉ một thời, dần dần đã phai nhạt. Rồi anh đóng bộ phim điện ảnh này, sau hai năm trở lại đã vượt qua chính thành tích của mình trước kia.

Đến nay, mọi người không còn nhắc đến việc bạo lực kia nữa, họ chỉ chú ý đến thành công của anh.

Horsens · Hunt là siêu sao, sống ở một thế giới khác cô.

Đôi mắt trong suốt, chậm rãi di chuyển trên tấm áp phích, nhìn kỹ chi tiết.

Khóe mắt anh đã có nếp nhăn, xem ra càng trầm ổn. Trên trán anh có dấu tích của vết thương, không biết là bị thương lúc nào, trước kia cô chưa từng nhìn thấy. Cô vẫn nhớ anh rất rõ.

Có lẽ là do bộ phim mà hóa trang thành. Cô không biết nội dung của bộ phim này, sợ sẽ nhớ lại mà khóc, cô chỉ dám nhìn qua.

Vết sẹo này, bị thương như thế nào?

Là bị thương thật sao?

Trong nháy mắt, cô không kìm nổi, nâng tay vuốt ve khuôn mặt kia, chạm vào vết sẹo của anh.

Bỗng dưng, một cái tay nhỏ bé, nắm lấy tay cô.

“Mẹ, mẹ.”

Cô khôi phục tinh thần, cúi đầu nhìn đứa bé bên cạnh, mỉm cười khẽ nói: “Sao vậy, bảo bối?” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn cô, nhíu mày, vẻ mặt phức tạp.

“Con muốn uống nước.”

Tổ Hình ngồi xổm xuống, sờ sờ mặt nói. “Xin lỗi, mẹ đưa con đi mua nước ngay, được không?”

“Dạ.” Đứa bé trai gật đầu mỉm cười.

Đúng lúc này, một người đàn ông dừng xe tải bên đường, nhảy xuống xe.

“Tổ Hình.” Anh gọi, sải bước đi đến chỗ hai người, ôm lấy đứa bé, hôn lên khuôn mặt phúng phính một cái. “Hi bé con, có nhớ chú không?”

“Có, có.” Đứa bé lớn tiếng trả lời, cười khanh khách không ngừng.

Người đàn ông nhắc đứa bé lên vai, hỏi cô: “Em đi mua quần áo cho nó sao?”

“Vâng, tất cả đều ở đây.” Cô nâng túi giấy đang cầm trên tay lên, mỉm cười nói. “Tường Tường khát nước, chúng em đi mua nước xong rồi mới về.”

“Hiếm khi em đến nội thành, không cần phải vội vã về như vậy.” Người đàn ông tươi cười, sáng lạn như ánh mặt trời. “Anh xin phép rồi, buổi chiều được nghỉ, chúng ta cùng đi dạo phố. Tiểu Tường, được không? Cùng đi dạo phố.”

“Dạ.” Đứa bé trai ngồi trên vai anh, vui vẻ vung hai tay. “Đi dạo phố, đi dạo phố.”

Người đàn ông nháy mắt với cô mấy cái, “Nhìn đi, em nở lòng nào cho nó một gáo nước lạnh chứ?”

Nhìn con cao hứng như vậy, Tổ Hình bất đắc dĩ nâng khóe miệng lên, gật đầu đồng ý. “Được, chúng ta đi dạo phố.”

“Ya! Đi dạo phố vạn tuế!”

Bọn họ tươi cười, xoay người rời đi, bỏ tấm áp phích ở sau lưng.

Đó giống như hạnh phúc của một gia đình.

Người cha hiền lành sáng sủa, người mẹ dịu dàng sẵn sàng, đứa con đáng yêu như thiên sứ. Mỗi người trên đường, chỉ cần nhìn thấy bọn họ, đều mỉm cười.

Nhưng, phía đường bên kia, trên một chiếc xe hơi màu đen, một đôi mắt xanh thăm thẳm, lẳng lặng, oán hận, mở to mắt nhìn bóng người vui vẻ hạnh phúc kia.

Người đàn ông, nắm chặt tay lái.

Anh lái xe, chậm rãi đi theo ba người kia, con mắt xanh nhìn cô chăm chú, nhìn cô mua nước cho đứa bé và gã đàn ông kia uống, nhìn nét mặt cười tươi của cô, nhìn tên kia, nhìn cô và một lớn một nhỏ, cùng nhau đi dạo phố.

Anh phần nộ nhìn, lòng như bị phỏng, vì ghen tuông mà khó chịu.

Ba năm.

Trong ba năm này, anh như sống trong địa ngục, cô và gã đàn ông kia, lại sống an nhàn thế này. Giống như Khải Mạn nói trước kia, cô muốn sống những ngày bình yên.

Những ngày đó, ngày làm đêm nghỉ, muốn tìm thấy cô, trả thù cô. Để đạt được mục đích, anh cần phải đứng lên đỉnh cao một lần nữa.

Anh mất một năm để hồi phục, chịu đựng cảnh sống không bằng chết, lại mất một năm rưỡi đóng phim, ngoan ngoãn tham gia vào chuyển quảng bá, ôm ấp oán hận với cô, trải qua vô số đêm đen tối, mới đạt được thành công, như bộ phim mới nhất này.

Nhưng, trong thời gian tuyên truyền, tựa hồ kéo dài mãi mãi, ngay khi anh bị lửa thù thiêu đốt, Alex đột nhiên tuyên bố, tuyên truyền đã xong, còn nói cho anh, chỗ ở hiện tại của cô.

Trong thời gian ngắn nhất, Horsens lên máy bay, đi đến hòn đảo nhỏ vài năm trước đã từng đến thăm.

Để tránh tai mắt của người khác, anh cố ý để tóc và râu dài, đeo kính râm, ăn mặc giản dị mà nhập cảnh.

Nhưng điều ngoài ý muốn lại là cô không về nhà. Cô chuyển đến ở tại đảo bên kia, trong một trấn nhỏ xa xôi.

Alex cho anh địa chỉ, đi từ nội thành mất vài giờ. Máy bay vừa hạ cánh, anh lập tức thuê xe, đi thẳng đến khi ở của cô.

Đến trước cửa nhà, Horsens ngồi trong xe, thở sâu liên tục, chưa chuẩn bị sẵn sàng, cửa đã mở ra. Khi đó, anh mới biết, cô không sống một mình.

Một người đàn ông, đi ra cùng cô, tay cô, còn dắt theo một bé trai.

Cô kết hôn ? Còn sinh con cùng người đàn ông khác?

Một nhà ba người, lên xe tải rời đi, anh khiếp sợ, chỉ có thể lái xe đuổi theo. Trong giả thiết của anh và kế hoạch trả thù, không hiểu vì sao, lại chưa bao giờ nghĩ cô sẽ kết hôn và sinh con.

Anh đi theo bọn họ vào nội thành, nhìn người đàn ông thả cô và đứa bé ở một cửa hàng quần áo trẻ em, sau đó rời đi. Cô mua quần áo cho đứa bé xong, khi nắm tay nó ra cửa, thì bắt gặp tấm áp phích của anh.

Sau đó, người phụ nữ kia, dừng lại trước tấm áp phích của anh.

Anh thấy cô nhìn anh trên tấm áp phích, nhìn đến xuất thần.

Trong khoảnh khắc, không hiểu sao anh lại hi vọng xa vời rằng tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, nói không chừng cô không kết hôn, nói không chừng cô chỉ chăm sóc con họ người khác.

Chỉ vài giây ngắn ngủi như vậy, Horsens dường như muốn xuống xe bước lại gần, ôm cô vào lòng ngực, bắt cô phải nói ra, cô vẫn yêu anh.

Khát vọng đối với cô lớn như thế, lại càng làm tâm anh đau đớn hơn.

Anh thậm chí đã mở cửa xe rồi, lại thấy bé trai kéo tay cô, gọi cô là mẹ, người đàn ông kia cũng quay lại, nhắc đứa bé lên, cùng nói cùng cười với cô, đập vỡ toàn bộ ảo tưởng ngu ngốc của anh.

Phần hận trong lòng như nham thạch nóng chảy, sôi trào trong đầu.

Cô không thèm quay đầu lại đã vứt bỏ anh, lập tức chọn lựa người khác, lấy một người đàn ông khác.

Em yêu anh.

Người phụ nữ kia, miệng đầy lời nói dối.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn, cảnh tượng gia đình hòa thuận vui vẻ kia, lửa giận trong lòng cháy bùng hừng hực, càng lúc càng dâng cao.

Những ngày bình yên?

Khóe miệng khe khẽ nhếch, anh oán hận cười nhạt một tiếng, khóe mắt vì oán hận mà run rẩy.

Mơ tưởng!

Cố nén xúc động muốn xuống xe chất vấn cô, anh đi theo ba người, rốt cục thì họ cũng dạo phố xong, trở lại bên xe tải, lái xe về nhà.

“Cám ơn anh.”

Thấy cửa nhà ngay trước mắt, Tổ Hình cảm kích nói lời cảm ơn với người đàn ông ngồi cạnh.

“Đừng khách khí, tiện đường mà.”

Tiêu Hoàng Thiên cười cười. “Nó còn nhỏ, nếu không đi xe của anh, em sẽ đưa nó đi xe điện, vừa phải đổi xe, vừa phải đi thêm một đoạn đường, em không muốn làm phiền, nhưng nó sẽ mệt. Nhìn xem, ngay cả đi xe của anh, nó cũng mệt quá ngủ rồi.”

Tổ Hình nhìn ghé ngồi phía sau, thấy đứa con đang say ngủ, không khỏi thấy đau lòng.

Dừng xe xong, Tiêu Hoàng Thiên xuống xe, chủ động đi đến ghế sau, cởi dây an toàn, cẩn thận bế đứa bé xuống. Tiểu Tường ngủ rất say, đầu ghé lên vai anh, nước miếng chảy ra ròn ròn, Tổ Hình đóng cửa xe, lấy chìa khóa mở cửa nhà.

“Anh bế Tường Tường về phòng, em không cần để ý anh.” Anh nhẹ giọng nói, đi vào phòng. “Sau đó anh sẽ thay bóng đèn toilet cho em.”

“Làm phiền anh.”

“Với anh còn nói làm phiền sao?” Tiêu Hoàng Thiên cười cười, khoát tay nói. “Em làm việc của em đi.”

Tổ Hình nhìn anh, thật sự không biết nên nói gì. Một ngày nay, nếu không phải có anh nhiệt tình giúp đỡ, chỉ sợ cô đã sớm kiệt sức rồi.

Thân ảnh một lớn một nhỏ biến mất sau cửa phòng, cô mới xoay người, lấy bộ đồ mới, đi ra ngoài phòng. Trong phòng rộng lớn, máy giặt đặt bên ngoài, muốn phơi quần áo cũng tiện.

Đi đến chỗ máy giặt, cô mở nắp, từ hộp nhỏ trên tường lấy ra một ít bột giặt, cho vào máy cùng với quần áo, đóng nắp, ấn nút.

Cô chưa bao giờ để nó mặc đồ mới mà không giặt qua.

Cách đó không xa, dưới gốc cau mờ ảo, gió lạnh khẽ thổi qua, mang theo mùi thơm ngát của vườn trà, Tổ Hình hít một hơi thật sâu, lại ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Lòng cô căng thẳng, đứng cạnh máy giặt, nhắm chặt hai mắt lại, nhớ đến cặp mắt lam tím tối kia nhìn cô chăm chú, không, không phải nhìn cô, chỉ là nhìn vào màn ảnh.

Horsens Hunt đã là giấc mộng của ngày xưa, cô không nên nhớ lại.

Ba năm trước đây, cô lo anh sẽ đi tìm nên không dám về nhà, không dám gặp người thân, chỉ gọi điện báo cho Trần đại ca, cho dù người trên trấn lo lắng, cô cũng không dám về nhà, cũng không để lộ ra chỗ ở của mình.

Nhưng, Horsens chưa từng bao giờ đi tìm cô, một lần cũng không. Tháng trước, Trần đại ca gọi điện đến đảm bảo với cô, không có ai từng đến hỏi thăm cô cả.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 29.12.2014, 17:05

Hình đại diện của thành viên

quynhnhung102

Thành viên xuất sắc

Thành viên xuất sắc

Ngày tham gia: 30.11.2014, 15:17

Tuổi: 18 Nữ

Bài viết: 4996

Được thanks: 842 lần

Điểm: 9.9

Có bài mới Re: [Hiện đại] Trái cảm - Diễn Tâm - Điểm: 10

Trái cảm 12.4

Hắn là cô đã hết hi vọng, đã yên tâm.

Nhưng, trong lòng lại nhói đau.

Horsens, có thật là anh đã quên cô?

Cô từng nói với chính mình, có lẽ mình đã chiếm một vị trí nhỏ bé trong lòng anh, nhưng đến giờ mới biết, mình với anh, chẳng khác nào những người con gái khác, chỉ là khách qua đường mà thôi.

Không nên ảo tưởng nữa, coi như đó là một giấc mơ, sắp tới rồi, cô mau làm xong việc nhà thôi, không nên ở đây hoài tưởng những việc này nữa.

Tổ Hình cười khở, hít một hơi thật sâu, sau đó mở hai mắt, xoay người sang chỗ khác... có một người đàn ông đã đứng sau lưng cô tự bao giờ. Ánh trời chiều chiếu lên người anh, chiếu đến khuôn mặt như tạc tượng của anh.

Horsens.

Người cô đột nhiên cứng đờ.

Không, không thể, đây là do cô nghĩ quá nhiều mà sinh ảo giác. Không có khả năng anh ở đây, không có khả năng đứng trước mặt cô. Cô nhắm mắt lại, lại mở mắt ra. Ảo giác không biến mất, anh vẫn ở trước mắt, gần chạm đến cô.

Khi anh nâng tay chạm vào cô, cả người cô run lên.

Đầu ngón tay ấm áp như thế, mùi hương quen thuộc như thế. Cảm giác anh đứng đó, giống như là thật, đôi môi mọng đỏ nhếch lên, hoàn toàn không phát ra âm thanh, mặc anh vuốt ve khuôn mặt cô.

Sự dịu dàng kia làm cô phát run, chỉ muốn khóc.

Sau đó, Horsens cúi đầu hôn cô.

Cô muốn đẩy anh ra, muốn kháng cự anh, muốn tránh né anh, nhưng lại làm không được. Ông trời ơi, đây chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác a.

Cô không có cách kháng cự, chỉ có thể run rẩy đáp lại.

Một giọt lệ, chảy xuống khóe mắt.

Anh ngừng hôn, lau giọt lệ kia, mở miệng nói.

“Sao vậy, lâu lắm không gặp, quên anh rồi?” Tiếng nói của anh trầm thấp, khóe miệng cười nhạt, trào phúng hỏi: “Vậy là, lấy người đàn ông khác, liền quên người tình nhân cũ này?”

Nghe vậy, Tổ Hình đột nhiên hoàn hồn, kinh ngạc nhìn anh.

“Cái gì?” Anh đang nói cái gì?

“Người đàn ông kia, cũng hiểu thân thể em giống anh sao?” Anh cúi mắt, cách lớp quần áo mỏng manh, vuốt ve nụ hoa của cô, thô lỗ kéo cô lại gần, đem nhiệt năng áp sát cơ thể mềm mại của cô, cố ý hỏi “Hay là, em nhớ anh?” Câu hỏi này thật quá đáng, làm mặt Tổ Hình đỏ bừng, muốn đẩy anh ra. “Anh nói bậy bạ gì? Buông ra...”

Horsens không chịu buông tay, gắt gao ôm chặt thắt lưng của cô. “Em chắc chắn muốn anh buông tay? Anh thấy em vừa rồi còn hưởng thụ mà. Sao, sợ bị chồng phát hiện?” Cô kinh hoàng lại hoang mang, nhìn vào mắt anh, phát hiện ra, cặp mắt lam mê người kia, dưới ánh trời chiều, phản chiếu màu đỏ của lửa.

Lửa giận.

“Anh nói bậy gì? Em không có chồng.” Cô bối rối xấu hổ thở gấp, sợ hãi đẩy anh. Nơi này là ngoài sân, thỉnh thoảng sẽ có người đi qua, anh làm vậy, sẽ có người nhìn thấy. “Xin anh, buông ra...”

“Không ?” Anh híp mắt, càng cảm tức. “Người trong phòng vừa bế đứa bé là ai?”

Cô sưng sốt một chút, mới vội vàng giải thích.

“Anh hiểu lầm rồi, anh Tiêu không phải...”

“Anh đã theo em một ngày!” Anh nắm cánh tay cô, phần nộ thấp giọng. “Anh thấy anh đi ra cửa cùng em, lại nghe đứa bé kia gọi em là mẹ. Giờ em còn muốn nói gì, nói đứa bé kia không phải mình sinh ra?”

Đột nhiên, một thân hình nhỏ bé, đánh hết sức vào đùi anh.

“Buông mẹ ra! Không được khi dễ mẹ!” Giọng nói non nớt, đầy tức giận. “Không cho phép ông khi dễ mẹ!”

Horsens cúi đầu nhìn lại, phát hiện bé trai vốn đã ngủ bị bế vào phòng, giờ phút này nắm bàn tay nhỏ xíu thành quyền, nhào vào đùi anh dùng sức công kích.

“Trường Trường!” Tổ Hình đẩy anh ra, ôm lấy con.

13. Chương 13

Tường Tường đang ngủ.

Đôi mắt xanh giống Horsens, tuy đã nhắm lại khi ngủ, nhưng hình dáng khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn có nét giống Horsens. Đứa bé này, cho dù là hình dáng hay tính tình, càng lúc càng giống anh.

Tổ Hình nhẹ vỗ về con, những chuyện cũ lại quay về trong đầu.

Ba năm trước, cô rời New York, sau khi trở lại Đài Loan, đã lưu lại một trấn nhỏ ở phía đông. Núi nơi đây, nước nơi đây, đơn sơ mà xinh đẹp, bên cạnh trấn là suối nước nóng nổi tiếng, mà trấn có những bãi đất cao với khí hậu rất thích hợp để trồng trà, sản xuất ra mật hồng trà, màu trà hồng nhuận, mùi hương ngọt ngào.

Đây là một trấn nhỏ yên bình, từ khi mở đường, khách du lịch đến thẳng khu nước nóng, hoặc chỉ đi đến tỉnh nổi tiếng về hoa, không hề đi qua trấn trên.

Khi đó, cô không dám về nhà, mù mờ đi nhờ xe, không biết qua mấy ngày mấy đêm, đến được nơi này, thấy khung cảnh giống cố hương nên mới quyết định ở lại, tìm được việc làm ở vườn trà.

Cuộc sống bình lặng làm cô lại nhớ đến anh. Cô không thể ăn, không thể ngủ, cuối cùng khi đang làm việc thì ngất xỉu, được đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Yêu anh, là trái cấm ngọt ngào mà đau khổ. Lẽ ra cô không nên ném thữ, nhưng không nhịn được lại đưa tay ra, hái sự yêu thương anh đưa đến, ai ngờ một khi hưởng qua tình yêu nồng nàn dịu dàng ấy, cái giá phải trả chính là bị tương tư giày vò.

Nhớ nhưng tra tấn thân hình mảnh dẻ của cô, cho đến khi khám xong, bác sĩ nói cho cô biết, cô có thai.

Là một người phụ nữ, cô có thể yếu đuối. Nhưng, là một người mẹ, cô phải kiên cường. Vì sinh mệnh bé nhỏ trong bụng, cô không thể sa chân vào đau khổ biệt ly, cuối cùng cô đã tỉnh lại, được sự chăm sóc của vợ chồng ông chủ tại vườn trà, trải qua thời kỳ mang thai khó khăn, sinh ra Tường Tường.

Sinh Tường Tường ra, lòng cô đã có nơi gửi gắm. Mặc dù, một mình nuôi con thật vất vả, nhưng cô không hề kêu khổ, thậm chí còn vui vẻ.

Chỉ là, nỗi nhớ Horsens, chưa bao giờ vơi.

Ba năm, cuối cùng anh đã tìm được cô, xuất hiện trước mắt cô. Cô không nhớ họ đã gặp nhau mấy lần trong mơ, nhưng thực tại và cõi mộng khác nhau một trời một vực, ánh mắt của anh, động tác của anh, giọng nói của anh, lộ ra vẻ vui sướng gặp nhau sau ly biệt, nhưng trong đó lại chứa đựng nỗi oán hận thật sâu.

Tổ Hình không hiểu, sao anh lại hận cô như thế?

Nghe tiếng hít thở đều đều của Tường Tường, cô không ngủ được, ngồi dậy trên giường, dưới ánh đèn yếu ớt, cô lấy tờ giấy đã cắt đi nơi đầu giường, nhìn số di động viết tay trên đó.

Anh đã từng là người cô muốn gặp nhất.

Nhưng khi anh thật sự xuất hiện, cô lại nghi hoặc và bất an, thậm chí còn thấy sợ hãi.

Đặt tờ giấy xuống dưới, Tổ Hình nằm xuống, lại trần trọc không ngủ được. Thật vất vả, đến khi sắc trời có điểm trắng, cô mới mệt mỏi đi vào giấc ngủ, lần nữa mơ thấy người đàn ông cô yêu nhất.

Không giống với trước kia, Horsens trong mộng, không hề mỉm cười dịu dàng với cô.

Đôi mắt lam của anh, tràn ngập thù hận.

Khi tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Tổ Hình bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tường Tường dụi mắt buồn ngủ, tiến đến bên người mẹ, cố vươn cánh tay nhỏ bé, muốn bảo vệ mẹ. “Người xấu lại đến nữa sao?” Nó cố mở to hai mắt, lại không địch nổi cơn buồn ngủ, mới mở mắt được vài giây, mi mắt không nghe lời lại hạ xuống.

Cô hít sâu một hơi, ôm lấy con, vì cơn ác mộng mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Mẹ, mẹ run à.” Tường Tường từ từ nhắm hai mắt lại, thì thào nói, làm nũng cọ cọ. Nó thích nhất là mùi thơm dễ chịu trên người mẹ.

“Ngoan, mẹ không sao.” Tổ Hình cúi đầu, hôn lên mái tóc mềm mại của đứa con, cười gượng gạo. “Mẹ chỉ mơ thấy ác mộng thôi.”

“Ác mộng thế nào?”

“Mẹ quên rồi.” Cô chỉ có thể nói dối, không muốn ấn tượng của Tường Tường với Horsens ngày càng xấu. Dù thế nào, họ cũng là cha con, cô không muốn thấy nó coi cha như kẻ thù. “Tường Tường, chúng ta đây thôi.” Cô dỗ dành.

Đứa bé trai bấu môi, dựa vào ngực mẹ. “Ngủ thêm một ít thôi!”

“Muộn rồi đó con.” Cô cười dịu dàng, thói quen mỗi buổi sáng thức dậy nói chuyện với con yêu chưa bao giờ nhàm chán. “Không phải con nói, muốn dành đủ phiếu bé ngoan, để đổi lấy hộp bút màu sao? Nếu muộn, tuần này sẽ không có phiếu bé ngoan đâu.”

Vì bút màu rực rỡ, Tường Tường phấn khởi hẳn, ngồi dậy trên giường, bàn tay mồm mĩm bỗng nhiên vỗ lên hai má.

“Con dậy rồi.”

“Vậy con mau đi đánh răng rửa mặt đi, mẹ đi nấu bữa sáng.”

Vì quan tâm đến dinh dưỡng của nó, Tổ Hình luôn tự tay làm bữa sáng, huyện Hoa Liên mở rộng nông nghiệp không thuốc trừ sâu mấy năm nay, nguyên liệu nấu ăn vừa mới vừa sạch rất nhiều, bốn mùa đều tươi tốt.

Trong khi cô đang làm bữa sáng, phòng trong truyền đến tiếng của Tường Tường, vừa rửa mặt, vừa hát bài hát chính trong phim hoạt hình. Bữa sáng bưng lên bàn, nó đã ngồi cạnh bàn ăn, lạnh lợi cầm thìa chờ mẹ, rồi bắt đầu cắn từng miếng thật to.

Nó ăn rất tốt, cũng không kén ăn, ngay cả đáng điệu khi ăn cơm, cũng cực kỳ giống Horsens.

Sau bữa sáng, Tổ Hình giúp nó thay quần áo, còn lấy cặp sách cho nó. Mỗi sáng, bé gái cạnh nhà cũng đi học, thuận đường đến rủ Tường Tường, cô bé ấy lớn hơn Tường Tường một tuổi, nhưng đã tuyên bố, sau khi lớn lên phải làm vợ của Tường Tường.

Tiếng còi vang lên ngoài cửa, Tường Tường khom người, vụng về đi giày vải.

“Tường Tường, đi học ngoan nhé.”

“Vâng.” Nó hôn lên mặt Tổ Hình một cái thật kêu. “Mẹ cũng làm việc tốt.”

Cô mỉm cười, gật đầu.

“Ừ.” Đây là lời nói dối thứ hai của cô trong sáng nay. Hôm nay, cô sẽ không đi làm.

Tường Tường hôn hờ chạy ra chỗ xe, nhưng đi được vài bước, nó lại xoay người chạy về, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Nếu người xấu đến tìm mẹ, mẹ phải chạy thật nhanh đến tìm con, con sẽ bảo vệ mẹ.”

Sự quan tâm của con làm cô cảm động không thôi, nhưng cũng không hết sầu não.

“Ông ấy không phải người xấu.” Cô nói nhỏ.

Thằng bé quật cường chu môi. “Ông ta ức hiếp mẹ, đó chính là người xấu!” Nó hôn mẹ một cái, lại dặn. “Được rồi, con đi học đây.” Nói xong nó mới chạy đi, ngồi sau xe nhìn theo Tổ Hình.

Dưới ánh mặt trời chói mắt, chiếc xe dần đi xa, đi qua ngã tư, không còn nhìn thấy nữa.

Tổ Hình đứng ở cửa một lúc, nó còn bé như vậy, đã nghiêm túc muốn bảo vệ mẹ.

Tường Tường, đúng là báu vật trời ban cho cô.

Nhưng mà, báu vật này không chỉ thuộc về cô. Cô cố lấy dũng khí, đi nói chuyện với Horsens về Tường Tường.

Cô gọi điện thoại đến xin nghỉ ở vườn trà trước, cúp điện thoại xong lại chần chừ giây lát, mới ấn một số điện thoại khác. Tối hôm qua, cô đã thuộc lòng dãy số trên tờ giấy.

Đó là số của Horsens.

“À, là em.” Cô nhỏ giọng nói.

Giọng nói trầm thấp, lạnh nhạt như băng.

“Ai?”

Cô khó xử cắn môi. “Dương Tổ Hình.” Anh không còn nhận ra giọng nói của cô nữa sao?

“À.” Thấp thoáng, cô nghe thấy tiếng cười lạnh.

“Em nghĩ chúng mình cần nói chuyện.” Cô lấy can đảm nói.

Giọng nói trầm thấp lạnh như băng nói ra một địa chỉ, sau đó lập tức cúp máy, không cho cô cơ hội nói thêm câu nữa. Cô ngăn người nhìn điện thoại trong tay, một lúc lâu sau mới thay quần áo, đi xe đạp, dưới không khí ngày càng nóng, đi đến địa chỉ đó.

Địa chỉ kia nằm sâu trong khu nước nóng. Cô đi dọc theo con đường đầy hoa Tử Kinh (1) xinh đẹp, đến một diện viên rộng lớn, lại đi qua một đoạn đường gập ghềnh, mới tìm đến được nơi kia.

Xuất hiện ở trước mắt, là một biệt thự nhỏ có vườn hoa bao quanh. Cô từng nghe người trên trấn nói qua, đây là biệt thự của một ông chủ lớn, đồ đạc bên trong rất xa xỉ, có đầy đủ mọi thứ, có điều giá quá cao nên không có ai hỏi mua.

Cô hoang mang nhìn cánh cửa khắc hoa khép hờ, ấn chuông cửa, đợi một lúc thì cửa lớn mới bị Horsens mở ra.

Vừa nhìn thấy anh, khuôn mặt liền nhiễm đỏ, cô không biết làm sao đành nhìn sang hướng khác. Horsens mở cửa, hiển nhiên là anh vừa tắm xong, thân hình cường tráng ngăm đen, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

“Vào đi.” Anh đứng đưng nói, lùi vài bước nhường đường cho cô, thái độ bình tĩnh như biển không có sóng, khác hẳn vẻ kích động của ngày hôm qua khi mới gặp cô.

Trong căn biệt thự sạch sẽ sáng sủa, tất cả đều là đồ mới.

Bỗng nhiên Horsens đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế salon, không hề che dấu suy nghĩ của mình. Anh lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt lam âm u, không thể nhìn ra tâm tình gì.

Ánh mắt Tổ Hình vẫn không dám đối diện với anh, hai tay mân mê chiếc áo khoác mỏng, im lặng không có tiếng động, giống như có một hòn đá lớn đặt trước ngực cô, làm cô không thể thở nổi.

Phảng phất như một thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng cô đã có dũng khí để mở miệng, bất quá, con mắt bắt an vẫn nhìn xuống mũi bàn chân.

“Anh... anh... làm sao lại ở đây?” Cô vốn tưởng, anh sẽ ở khách sạn Hải Dương cao cấp ở gần đây.

Giọng nói trầm thấp, vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Anh mua nhà này.”

Tổ Hình kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng khi nhìn đến lồng ngực trần trụi của anh, cô lại đỏ mặt cúi đầu.

Anh ấy đã mua căn nhà này?

Ngọn lửa hi vọng dâng lên trong lòng cô. Hôm qua, thái độ của Horsens làm cô sợ hãi, khiến cô liên tục gặp ác mộng. Trong lòng cô hiểu, anh tức giận vì ba năm trước cô không nói gì đã bỏ đi, nhưng hôm nay anh chẳng những đã bình tĩnh, lại còn mua biệt thự ở khu nước nóng này.

“Anh định ở đây lâu sao?” Mong đợi thật nhiều, làm hai tay cô bấu chặt chiếc áo khoác mỏng.

“Có một số việc, anh phải tự giải quyết.” Nước mắt, dường như muốn tràn ra khỏi hốc mắt.

Tình cảm nồng nàn của Horsens, làm cô quên cả lo lắng. Ký ức hạnh phúc hiện ra trong đầu, cô nhớ lại lần đầu họ gặp nhau năm đó, quãng thời gian tốt đẹp ở nhà trọ.

Cho dù với cô giờ đây chỉ còn oán hận, nhưng vì cô anh vẫn ở lại trần trên. Giống như lời ước nguyện hàng đêm, một ngày nào đó khi công việc đang bận rộn, bỗng phát hiện ra chỗ ở của cô, vội quyết định ở lại, nói mối duyên cũ với cô.

Việc làm này khiến cô thật cảm động.

Cô không thể trách anh giận cô, sự lạnh nhạt của anh, ngược lại, cô còn cảm thấy có lỗi.

“Em xin lỗi.” Cô nói nhỏ.

Đôi mắt lam híp lại, lóe ra ánh sáng khác thường, Tổ Hình cúi đầu không phát hiện ra.

“Em xin lỗi?” Anh nhắc lại, giọng nói giống như đang khó hiểu. “Vì sao?”

Hai vai cô co lại, giọng nói lạnh nhạt kia xuyên qua, nhưng vì có lỗi, lại cam tâm tình nguyện chịu lời châm chọc của anh.

“Vì ba năm trước em không nói gì đã rời xa anh.” Từ đầu đến cuối, cô không dám chờ mong Khải Mạn sẽ nói cho anh nguyên nhân cô đi. Anh tức giận cũng gián tiếp chứng minh phỏng đoán của cô không sai.

Mây rậm hơi nhú lại, không khỏi kinh ngạc, cô có thể nói về chuyện kia nhẹ nhàng bằng quơ như thế, càng làm anh bội phục sâu sắc là, cô nhìn vô tội như vậy, làm người ta phải thương yêu, ngay cả diễn viên như anh, cũng không thể không bội phục.

Không thấy Horsens đáp lại, cô nóng vội không yên, bổ sung thêm một câu.

“Em có thể giải thích.”

“Không cần.” Anh bỗng đứng đứng dậy, đi đến trước mặt cô, nâng chiếc cằm xinh xắn lên. “Chỉ một lời giải thích, không đủ đâu.”

“Em...” Tổ Hình còn chưa nói hết, môi Horsens đã hôn cô, cuồng dại như muốn nuốt cô vào, thậm chí còn không kịp cởi quần áo của cô. Thứ anh cần không phải lời giải thích, ham muốn kìm nén đã lâu, như cuồng phong dữ dội, cuốn cô vào trong đó.

Tổ Hình bị ép buộc, ngượng ngùng đáp lại, không thể phản kháng, không thể suy nghĩ.

Anh vào rất sâu, ngày càng sít chặt, mãnh liệt đến thô bạo, suông sã giày vò, trong thân thể mảnh mai của cô, oán hận phát tiết dục vọng tưởng như đã không còn, lần nữa mạnh mẽ chạy nước rút, cảm nhận sự ẩm ướt và khít chặt của cô, tham lam đòi hỏi nhiều, nhiều hơn nữa, không cho cô nghỉ ngơi.

Cô đơn đã lâu, làm cô không thể tiếp nhận sự to lớn của anh, anh lại vô tình giục giã, làm cô co rúm lại vì đau, dần dần mới trở về bình thường. Thân thể mềm mại dưới thân anh, vì anh chạy nước rút mà đau đớn và hoảng sợ đến rơi nước mắt.

Ánh sáng rực rỡ, trong phòng tiếng thở dốc và tiếng kêu yêu kiều, thật lâu không dừng lại.

Sau đó, cô ngượng ngùng không dám mở to mắt.

Ngay cả ba năm trước đây, cô bị Horsens dụ dỗ, học xong tình yêu nam nữ, nhưng dù anh có điên cuồng cũng đều dịu dàng với cô, chưa bao giờ thô bạo như lần này, phần nam tính của anh va chạm dữ dội với phần nữ tính của cô, ép cô phải khóc la.

Ngay cả hiện tại, khi dục vọng của anh đã rời khỏi thân thể cô, phần non mềm của cô, vẫn cảm giác được hình dáng cứng rắn và nóng bỏng của anh.

Nghĩ đến mình đã đáp lại, Tổ Hình xấu hổ không dám đối mặt với anh, chỉ có thể nhắm mắt giả vờ ngủ, rúc vào lồng ngực ướt mồ hôi của anh.

Trái ngược với trước kia, Horsens không chút lưu tình đẩy cô ra, đứng dậy, đi vào phòng tắm, không hôn, không ôm, không âu yếm ôn tồn.

Cho dù ngoài cửa mặt trời chói chang đã lên cao, nhưng Tổ Hình bị vứt bỏ trên ghế sofa, mất đi hơi ấm của anh, lại cảm thấy lạnh.

Cô mặc áo, chậm rãi ngồi dậy, chẳng những mệt mỏi, bất an trong lòng lại dâng lên.

Lúc hoan ái thì điên cuồng si mê, giống như không tiến sâu vào cô thì sẽ hồn bay phách tán, hoan ái trôi qua, Horsens bỗng lạnh nhạt, ngay cả liếc cô một cái cũng không, cách đẩy cô ra như đẩy một dụng cụ tập thể hình, không mang theo tình cảm gì.

Anh vẫn còn giận cô sao?

Thấp thỏm trong lòng, Tổ Hình như ngồi trên đồng lửa, cho đến khi Horsens tắm xong, mặc quần áo, chậm rãi ra khỏi phòng tắm.

Đôi mắt lam u ám quét qua cô, mở miệng hỏi.

“Anh thoải mái đủ rồi, em có thể đi.” Anh phất phất tay, giống như đang đuổi thứ ruồi bọ đáng ghét.

Tổ Hình ngậy ra.

Cái gì? Anh nói gì?

Về hồng hào trên mặt biến mất, cô không tin, không tin vào tai mình. “Horsens, anh...”

“Em không nghe nhầm.” Anh chán ghét nói. “Đây là lý do anh muốn em đến, anh không muốn cùng ở trên giường mà người đàn ông khác đã nằm. Giờ, mời em đi.”

Câu chữ tàn khốc, so với đao kiếm còn sắc bén hơn, làm lòng cô rỉ máu.

“Nhưng mà, em tưởng...”

“Tưởng gì?” Anh cười lạnh một tiếng, châm chọc hỏi: “Tưởng tôi cho em cơ hội nối lại tình xưa sao? Tưởng tôi mua căn phòng này để chơi trò chơi với em sao?” Anh bĩu môi, muốn nói những câu ác độc hơn, nhưng tiếng di động lúc này lại vang lên.

Horsens cầm lấy di động, ấn nút nghe, đối diện với Tổ Hình, coi như không thấy. “Ừ, là tôi.” Anh tạm dừng một chút, lại nói tiếp. “Đúng vậy, tôi ở Đài Loan. Có người giới thiệu cho tôi, anh là luật sư tốt nhất ở đây, tôi cần anh giúp, lấy giấy chứng nhận quyền được nuôi con.”

Thân thể yếu đuối chần động, không thể tin, người đàn ông trước mắt cô cùng quen thuộc này, thực ra lại muôn phần xa lạ. Mỗi câu anh nói, đều làm cô sợ hãi không thôi.

“Hết bao nhiêu tiền không thành vấn đề, tôi muốn anh có cách để tôi có thể đưa con về Mỹ, đời này không cần nhìn thấy mẹ của nó nữa.” Anh xoay người, đôi mắt màu xanh gần như hóa đen, nhìn chằm chằm Tổ Hình, trước mặt cô, gần từng chữ: “Không, chúng tôi không kết hôn, cô ấy chưa có sự đồng ý của tôi, đã sinh đứa bé ra.”

Thế giới, sụp đổ trước mắt cô.

14. Chương 14

Tất cả mọi chuyện thật đáng sợ.

Mặt Tổ Hình trắng bệch, ôm miệng, liên tục run rẩy, không có cách nào nhúc nhích.

Horsens hiểu lầm cô.

Anh cho là cô bỏ anh, nghĩ cô nghe thấy anh bị tai nạn xe, liền xoay người bỏ trốn. Chuyện đáng sợ này, giống như là sét đánh giữa trời quang, cô kinh hãi không thôi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt hộp nhưng nhuộm máu kia, một lúc lâu cũng không thể nhúc nhích.

Ông trời ơi, cô phải giải thích chuyện này với anh, nói cho anh biết tất cả chỉ là hiểu lầm, cô không bỏ anh rồi đi, cô không bỏ lại anh đang đấu tranh bên bờ sinh tử.

Nhưng mà, cô phải giải thích thế nào, Horsens hận cô như thế, anh không tin cô.

Đúng rồi, Khải Mạn!

Cô có thể tìm Khải Mạn làm chứng, chỉ cần hỏi Khải Mạn, Horsens sẽ biết, năm đó không phải cô tự nguyện rời đi, cô đi, vì bảo vệ anh.

Tổ Hình luống cuống đứng dậy, vội đuổi theo sau để giải thích, lại phát hiện Horsens đã lái xe đi rồi. Cảnh sắc tươi đẹp, anh lái chiếc xe kia, ánh sáng chói mắt chiếu đến, đi thẳng một đường ra khỏi trấn.

Anh muốn đi đâu?

Em chờ giấy gọi của tòa án đi.

Tiếng nói uy hiếp, quanh quẩn trong đầu cô, rung động mãnh liệt.

Luật sư, anh muốn mời luật sư, muốn đưa Tường Tường đi!

Chậm nửa nhịp cô mới nhớ đến chuyện này, hoang mang sợ hãi, giống như bàn tay to kia hung ác nhéo vào lòng cô, nghĩ đến cảnh mẹ con sống nương tựa vào nhau, trong khoảng thời gian ngắn cô rất lo lắng.

Tôi nhất định sẽ không để con tôi bị em, một phụ nữ không biết gì là tình yêu nuôi nấng.

Cô biết anh nói được làm được, sẽ không để cô nhìn thấy Tường Tường lần nữa, chỉ cần anh mang con đi, dù tới gần cũng không thể. Một khi đã ra tòa, anh có tiền có thể hậu thuẫn, cô lại chỉ có hai bàn tay trắng, căn bản không có phần tanh.

Lệ đầm khuôn mặt nhỏ nhắn, trong nháy mắt khuôn mặt đã tái xanh.

Cô vội chạy đến chiếc ô tô bên cạnh, dùng tốc độ nhanh nhất, liều chết đạp ga, vọt như bay đến nhà trẻ. Dọc theo đường đi, cô thăm cầu nguyện, nhất định phải đuổi kịp, không thể chậm hơn Horsens.

Đi đến nhà trẻ, phát hiện xe của anh không có bên ngoài, cô mới thở nhẹ nhõm, vội đi vào trong, nói với cô giáo người họ hàng xa mới qua đời muốn đón con về.

“Mẹ!” Thấy mẹ đến, Tường Tường chỉ cười, vui vẻ giơ cao hai tay.

“Trường Trường ngoan, mẹ đưa con đi chơi được không?” Cô ôm lấy con, cố nén sợ hãi, miễn cưỡng mỉm cười.

“Hay quá.”

Ấu yếm ôm con, Tổ Hình bước ra nhà trẻ, còn sợ sệt đánh giá bốn phía, chắc chắn không thấy Horsens, mới chạy về nhà thu dọn hành lý.

Cô phải đi, càng nhanh càng tốt.

Tổ Hình không dám lấy nhiều đồ, chỉ cầm theo tiền, một ít giấy tờ, còn có con búp bê yêu thích của con.

Giờ không còn chuyến xe lửa hay xe bus nào nữa, nhưng cô có thể tìm anh Tiêu, nhờ anh ấy, cô biết, anh nhất định giúp. Cô chỉ cần anh chở cô đến nội thành, đến một nơi đông người, cô có thể hòa vào dòng người đó.

Đứa con được mẹ ôm nghĩ sắp được đi chơi nên rất vui, cô cầm di động, mang theo túi hành lý đơn giản, nhìn ngôi nhà gần bó hơn hai năm, xoay người rời đi.

Nhưng, khi cô vừa xoay người, Horsens đã đứng cạnh cửa, biểu tình trên mặt vằn vẹo.

“Em muốn đưa con tôi đi đâu?” Anh híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Người đàn ông trước mắt, như là có ánh mắt lam của ác ma.

Cô thở ra một hơi, sợ hãi lui về sau từng bước.

“Horsens, làm ơn, anh hiểu lầm rồi.” Cô gắt gao ôm Trường Trường, sợ hãi giải thích.

“Em bỏ đi, nhưng tất cả là vì anh. Em thật không biết, ngày đó anh lại xảy ra tai nạn...”

Anh không nghe lời giải thích của cô. Nhìn túi hành lý đơn giản trên người cô, anh có thể dễ dàng đoán được, cô đang muốn mang con của anh đi trốn.

“Bỏ lý do đó đi, tôi không muốn nghe!” Horsens giận dữ bước lên, vươn tay muốn đoạt lại đứa bé trong ngực cô. “Đưa con cho tôi!”

“Người xấu! Ông tránh ra! Tránh ra...” Trường Trường bị dọa đến trắng mặt, thét chói tai, vin chặt cổ mẹ. “Không được ôm tôi, tôi không cần ông ôm...”

“Đừng!” Tổ Hình giãy giụa, cố gắng muốn cướp đứa con về.

Nhưng, vài người đàn ông lạ mặt đã đến giữ cô lại, động tác mạnh mẽ áp chế cô, làm cô chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa con la hét không ngừng bị Horsens bế đi.

“Không, mẹ! Mẹ!” Bé trai sợ đến phát khóc, liều mình giãy giụa, ra sức vươn tay về phía mẹ. “Thả ra! Mẹ... mẹ...” Horsens kiên quyết, không để ý đến nó khóc kêu, xoay người bước đi.

“Buông ra! Các ông buông ra, nó là con tôi!” Tổ Hình vừa sợ vừa đau, vung tay đấm đá, nước mắt chảy xuôi. “Trường Trường! Horsens! Xin anh, đừng mang nó đi... Đừng làm vậy với em!”

Cô biết anh nghe thấy, nhưng anh không hề quay đầu, càng không dừng bước...

Horsens phải đi, một khi anh bước khỏi căn phòng này, cô sẽ không còn cơ hội nhìn thấy con nữa.

Bản năng người mẹ khiến Tổ Hình thoát khỏi sự kiềm chế của những người đàn ông này, liều lĩnh lao ra, trong giây cuối cùng, chạy đến ôm lấy đứa con đã bị Horsens đưa lên xe.

Lệ rơi đầy mặt, hoảng sợ cầu xin. “Làm ơn, xin anh hãy nghe em nói! Anh có thể hỏi Khải Mạn, Khải Mạn biết, chính anh ta bảo em đi, em thật sự không biết khi đó anh gặp tai nạn!”

“Đừng nói lý do vô ích này nữa!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, thống khổ mà cắn phần. “Khải Mạn đã sớm không còn là người đại diện của tôi rồi!”

“Cái gì?” Cô ngây dại.

“Ba năm trước, anh vết sạch tiền của tôi, cuốn gói trốn rồi!” Anh khinh thường nhìn khuôn mặt đầm lệ của Tổ Hình, căm ghét mình như thế mà vẫn có thể thấy đau lòng. “Em và Khải Mạn, đúng là cá mè một lứa!” Anh độc ác chỉ trích, làm cô ngỡ ngàng kinh sợ

“Em không, không phải em, Horsens em...” Cô không biết phải nói gì.

Không muốn lại nghe cô tiếp tục nói dối nữa, Horsens dùng sức gạt tay, đẩy thân hình mảnh mai của cô ra, lên xe đóng cửa lại, dặn dò tài xế. “Lái xe.”

“Mẹ! Mẹ!” Tường Tường vừa khóc vừa hô, bàn tay nhỏ bé dùng sức đánh anh, sau đó vuốt vuốt cửa kính, muốn quay lại bên mẹ.

“Đừng, đừng đưa nó đi!” Tổ Hình lòng đau như cắt, khóc đến đỏ mắt, gõ lên cửa kính. “Horsens. Trả Tường Tường cho em, trả lại cho em!” Horsens không thèm để ý cô, cũng không nhìn cô một cái, ôm đứa con nước mắt nước mũi tèm lem, sống chết vùng vẫy, gân xanh giãn dữ nổi lên trên trán.

“Mau lái xe!” Tài xế vội nhấn chân ga, vọt khỏi người phụ nữ đuổi theo bên ngoài, nhanh chóng rời xa.

“Đừng mà. Horsens.... Tường Tường...” Nước mắt Tổ Hình rơi như mưa, chưa từ bỏ ý định đuổi theo, vừa khóc vừa kêu. “Xin anh, đừng mang nó đi!”

Thế giới dường như thành một mảnh, cô đuổi đến rơi giấy, nhưng vẫn liều mình đuổi theo. Có điều, giấy tiếp theo, chân cô lảo đảo, ngã xuống mặt đất.

Chiếc xe kia ở trước mắt cô, nhấn tâm mà đi, không hề giảm tốc độ.

Đau đớn, lấp đầy phổi cô.

Nhìn theo bóng chiếc xe, Tổ Hình khóc lóc gượng dậy, không chịu từ bỏ hi vọng như thế, cô đi về nhà lấy xe đạp đuổi theo.

Anh chưa thể đi được.

Anh có mua nhà ở đây, anh sẽ đến đó.

Tổ Hình ra sức đạp xe, thở hổn hển đi đến biệt thự ở suối nước nóng, phát hiện cánh cửa vẫn đóng chặt, mà chiếc xe kia ở bên trong. Cô nhấn chuông, nhấn một cái nữa, không buông tay ra.

Tuy cách một khoảng, nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của con, từ trong phòng truyền ra, mỗi tiếng thu vào đều làm lòng cô nhói đau.

“Tường Tường, Tường Tường!” Vịn lên lan can, cô vừa khóc vừa cất giọng hô lớn. “Horsens, để em vào! Horsens, làm ơn...” Mắt cô đỏ lên, hét đến muốn vỡ cổ, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Ngay thời điểm cô tuyệt vọng, một người đàn ông xa lạ bước ra.

Người đàn ông mặc bộ vest xám, đeo kính, đi thẳng đến chỗ cô, qua cánh cửa lạnh nhạt mà lịch sự nói: “Cô Dương, chào cô, tôi là luật sư của ngài Hunt.”

Cô mở mắt nhìn người lạ, nhất thời tức cười, chỉ thấy đối phương máy móc trả lời, rõ ràng là lạnh lùng.

“Tuy rằng, hộ tịch của đứa bé là theo cô, nhưng cô không báo cho ngài Hunt về chuyện đứa bé, là xâm phạm đến quyền lợi của ông ấy. Căn cứ theo điều 1065 luật dân sự, sinh con ra, phải được người cha chứng nhận mới coi là hợp pháp, nên một khi người cha nhận con, lập tức phát sinh nghĩa vụ.”

Luật sư đẩy kính mắt trên mặt, nói thẳng vào vấn đề. “Ngài Hunt tuy chưa kết hôn với cô, nhưng đứa bé này là của cả hai người, không phải chỉ thuộc về mình cô. Ngài Hunt sẽ không từ bỏ quyền nuôi con, ông ấy giống cô, đều có quyền lợi và nghĩa vụ với con.”

“Tôi không cần anh ấy từ bỏ...” Cô khóc cãi lại.

Luật sư giơ cao tay, cắt ngang lời cô. “Nhưng, cô muốn đưa đứa bé đi, tôi có thể gọi người làm chứng, tôi tin điểm này quan tòa có thể phán phân bất lợi cho cô.”

Cổ họng cô như bị mắc, không thể nói nên lời. Đây là sai lầm của cô, cô không thể giải thích, nhưng cô chỉ có thể nghĩ ra biện pháp duy nhất này.

“Ngài Hunt rất tức giận, tính dùng mọi khả năng để lấy quyền giám hộ và nuôi con, tôi tin cô biết, chống lại ông ấy với cô mà nói, không có phần tanh. Kinh tế và năng lực của ông ấy đều hơn cô rất nhiều.”

Luật sư không nói cô cũng biết, điều kiện của hai người chênh lệch quá mức, nếu không vì sao cô phải hoảng loạn như thế này?

Cách lan can, cô mở to mắt, nước mắt lưng tròng, tha thiết cầu xin. “Xin ông, nói lại cho anh ấy, tôi chỉ sợ anh ấy mang đứa bé đi, xin anh ấy trả lại nó cho tôi, tôi sẽ không trốn, thật đấy, xin ông...”

Bộ dạng đau thương đến chết kia, làm vị luật sư máu lạnh mủi lòng. Anh anhg giọng, trấn định lại, biểu tình càng lạnh lùng hơn.

“Xin lỗi, vì trước kia đã một lần như vậy, ngài Hunt sẽ không đáp ứng yêu cầu này đâu. Vì tốt cho đứa bé, tôi đề nghị hai người không cần làm to chuyện, ông ấy hi vọng cô có thể chủ động từ bỏ quyền giám hộ.”

“Không!” Cô trừng mắt, huyết sắc trên mặt mất hết. “Tôi không từ bỏ! Tôi không cần.....” Cô khóc lóc ầm chuong, ầm không ngừng.

“Cô Dương, có lẽ cô nên xem lại điều kiện ngài Hunt nói lúc trước.” Luật sư lấy ra một chồng giấy tờ vừa soạn thảo trên máy bay.

“Tôi không cần!” Cô không chịu từ bỏ, vẫn ầm chuong cửa, nước mắt rơi như mưa.

“Cô Dương, bỏ đi, chuyện này với cô không có lợi lộc gì đâu.” Luật sư thật lòng khuyên. “Đương nhiên, với đứa bé cũng không ảnh hưởng lắm.”

Bỗng dưng, trong phòng có tiếng động, Horsens sắc mặt xanh đen bước ra.

Hai mắt Tổ Hình đầm lệ, môi run run, nhào về phía cánh cửa, nắm lấy song sắt, đau khổ van xin. “Horsens, làm ơn để em nhìn Tường Tường. Làm ơn, đừng đem nó đi! Chỉ cần đừng đưa nó đi, anh muốn xử lý em thế nào cũng được.”

Người đàn ông cô yêu, mặt lạnh như băng, cô khóc lóc cầu xin, anh vẫn bất động. Anh đi đến bên cửa, từ văn kiện của luật sư, rút ra một tờ chi phiếu, ném vào mặt cô.

“Đây là một trăm ngàn đô.” Đôi mắt lam lạnh lẽo như băng. “Em buông tha cho con, ký tên vào đây, tiền sẽ là của em, từ nay về sau, đừng đến quấy rầy chúng tôi, cũng đừng xuất hiện trước mặt nó!” Anh lấy tiền đuổi cô.

Không ngờ anh lại dùng tiền đuổi cô.

Tổ Hình không dám tin, nhìn tám ngàn phiếu kia, chỉ cảm thấy lồng ngực giống như bị anh đâm một đao, máu tươi chảy ra.

“Em không cần tiền.” Cô nhìn người đàn ông trước mắt, lòng thật đau. “Em chỉ muốn con.”

“Lòng tham của em đúng là không đáy.” Anh khinh bỉ mắng cô, trong mắt hiện rõ sự chán ghét. “Tôi sẽ đưa em thêm tiền, nhưng nếu em lại làm to chuyện, đẩy nó vào ống kính của lũ phóng viên kia, như vậy đi, tôi sẽ cho em biết thế nào là hối hận!” Nói xong, anh xoay gót vào nhà.

“Horsens! Anh hãy tin em!” Giọng nói thống khổ làm anh dừng bước.

“Tin?” Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, xoay người nhìn lên lan can, nhìn nước mắt của cô, mắt lam tựa như băng tuyết. “Tôi đã tin, thật sự đã từng tin, nhưng chính em đã phá hủy tất cả.” Như bị tát một cái, tim cô đập mạnh mà loạn nhịp, không thể nói gì, chỉ biết khóc, nhìn anh vô tình xoay người vào nhà.

“Cô Dương, tôi thấy cô nên chấp nhận đề nghị của ngài Hunt đi, tin tôi, trận đấu này, cô không có cơ hội tanh đâu.”

Giọng nói của luật sư vang lên ở một bên.

“Không.” Hai mắt đầm lệ mông lung, nhìn cánh cửa đã đóng, đau khổ thì thào. “Tôi không cần..... Tôi không cần.....”

“Vậy hãy về đi, chuẩn bị lên tòa.” Luật sư bỏ lại câu này, cũng xoay người vào nhà.

Sắc trời đã tối.

Ánh mặt trời sau vài giờ, đã biến mất sau chân núi.

Ngoài cửa sổ, ngay cả nửa điểm ánh chiều tà cũng không thấy.

Đứa bé khóc đến mệt, cuộn mình ngủ trên ghế phòng khách, Horsens dẫn luật sư thuê bảo mẫu đến chăm sóc Tường Tường. Khả năng của luật sư này thật vô hạn, vừa gọi bảo mẫu, bảo vệ, người giúp việc, không sót một ai.

Bỗng Horsens đi vào phòng, bảo mẫu lập tức định mở đèn, anh phát tay ý bảo không cần, không muốn đánh thức con, khỏi phải chịu một trận khóc lớn.

Con của anh, tính tình quật cường, khóc đến trưa, ngay cả cổ họng cũng khàn đi.

Ngồi trên ghế, ánh đèn yếu ớt chiếu đến khuôn mặt vẫn còn nước mắt. Bé trai rất giống anh, nhưng cũng có nét của cô, anh có thể thấy trên người nó, lỗ tai của cô, mái tóc của cô...

Thằng nhóc này đúng là con anh.

Của anh.

Hai tay Horsens đặt lên mặt, mệt mỏi chà nhẹ.

Đáng chết! Người phụ nữ kia sao dám làm vậy với anh. Nếu lúc trước đã bỏ đi, vì sao còn sinh con anh ra? Có phải khi phát hiện thì không kịp phá thai? Hay là ngay từ đầu, cô đã định dùng nó để uy hiếp anh?

Cô nói cô chỉ cần đứa nhỏ, anh không tin! Anh đoán, cô chỉ muốn nhiều tiền hơn nữa!

Tức giận dâng lên trong đầu, Horsens thở sâu, đứng dậy ra khỏi phòng khách, nhẹ đóng cửa lại, về phòng mình.

Đêm đã khuya, luật sư và nhóm trợ lý ăn qua bữa tối, giờ đang thảo luận ở phòng khách, chuẩn bị ra tòa, anh không có tâm tình để tham gia.

Tổ Hình không chịu đi, vẫn đứng ngoài cửa lớn.

Anh không thể không để ý, cuộc thảo luận này cũng chỉ là nhắc anh, sự tồn tại của cô. Tất cả mọi người đều biết, cô còn ở bên ngoài, chỉ cần đến cửa sổ, sẽ thấy bóng dáng cô đang co rúm lại vì lạnh.

Quay về phòng ngủ, anh đến gần cửa sổ vén rèm, vô tình thoáng nhìn cô đang cô đơn lặng đứng dưới ánh đèn, thân hình gầy yếu.

Người phụ nữ chết tiệt kia, nghĩ làm vậy, để chứng minh anh tàn nhẫn, tranh thủ sự đồng tình?

Vì giận dữ, anh kéo rèm cửa dùng quá nhiều sức, cơ hồ muốn giật cả rèm xuống.

Nhưng dù đã kéo rèm, cố ý mở ti vi, để thanh âm tràn ngập phòng, nhưng anh vẫn không thể đuổi hình ảnh run rẩy của cô ra khỏi đầu.

Theo ngày, đứng đến đêm, lại theo đêm, đứng đến ngày. Khiến anh ngày đêm không ngủ được, giống như là bị giam lỏng ở biệt thự cạnh suối nước nóng này.

Ngày đêm đi qua lại trong phòng trống rỗng, cảm ghét, chửi mắng cô, đến phòng khách thì giả vờ lạnh nhạt, không quan tâm cô bên ngoài cửa sổ. Từng ngày trôi qua, trong phòng không khí càng lúc càng ngưng đọng.

Tường Tường cả ngày quấy khóc, người giúp việc mặt mày ủ ê, luật sư thì gọi điện báo nguy. Hôm qua cảnh sát họ Tiêu đã đến khuyên, nhưng cô vẫn cố chấp không chịu đi.

Anh tưởng rằng, họ Tiêu kia sẽ đến làm phiền, nhưng người đàn ông này ngay cả cửa cũng không bước vào, mà mặt Tổ Hình vẫn tái nhợt như trước, rất giống u hồn, mặt dày mày dạn đứng ngoài cửa.

Anh còn nghĩ cô sẽ đi tìm phóng viên, làm mọi việc rồi tung lên. Nhưng cô không làm vậy, phóng viên vẫn không xuất hiện.

Ngoài cửa lớn, trước sau chỉ có một mình cô, cô đơn, co ro, lặng lẽ đứng.

Ngày thứ ba, trời có sấm sét.

Anh ngồi trong phòng khách, xem luật sư soạn thảo tài liệu, nghe đối phương thuyết minh, cách ứng phó với tất cả tình huống. Anh phải chuyên tâm, nhưng lại phát hiện, mây đen tập trung ở bên núi, không khỏi càng thêm bức bối.

Giọt mưa thứ nhất rơi xuống, mọi người trong phòng nghe thấy tiếng mưa rơi đều nóng ruột, không khí căng thẳng, bao phủ cả tòa biệt thự.

Anh nắm chặt tài liệu, không ngẩng đầu lên, yêu cầu luật sư phải tiếp tục giải thích điều luật phức tạp.

Mưa như trút nước, từng giọt từng giọt, ào ào, đem tất cả mọi thứ đổ xuống. Không khí lạnh, lướt qua thân thể, còn đánh vào lòng mỗi người.

Một giờ, lại một giờ trôi qua.

Giữa trưa, buổi chiều, hoàng hôn, trời lại đen.

Cô vẫn đứng im giữa trời mưa.

Horsens ăn cơm trong phòng, bàn luận, coi như không quan tâm, lại không dấu được vẻ thấp thỏm, chân mơ hồ thấy đau, mỗi khi trời mưa, vết thương cũ lại đau đớn, bình thường không nhìn ra tàn tật, giờ phút này đều không dấu được nữa.

Anh ghét trời mưa.

Hết lần này đến lần khác, trận mưa to này, cả ngày cũng không dừng.

Lại một lần nữa, anh buộc phải về phòng, tuy rằng chân đau khó nhịn, nhưng vẫn thông thả đi từng bước, mấy ngày nay, sàn nhà vì bước đi của anh đã thành một vết lõm.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Vô cùng căm thù, anh dùng lực đánh lên tường, một lần lại một lần, dùng quyền thay thế oán hận trong lòng.

Người phụ nữ luôn miệng nói dối kia rất đáng chết!

Anh hận mình vẫn quan tâm cô như cũ. Hận cô vẫn ảnh hưởng đến anh như cũ.

Vì sao cô còn chưa đi, vì sao lại muốn tra tấn anh như vậy! Vì sao anh còn muốn quan tâm, để ý đến người phụ nữ đáng sợ kia? Vì sao còn khát vọng đến đau lòng như vậy, anh muốn có?

Nhắm mắt lại, sắc mặt Horsens trắng bệch, không thể không đau lòng.

Có lẽ, cô đã đi rồi, mưa cả một ngày, cô cũng không ngủ mấy ngày. Anh biết, là vì anh vẫn trộm nhìn.

Người phụ nữ đáng giận kia, làm anh không thể ngủ được.

Cô không mở dù, trong nhà cũng không có ai dám đưa ô cho cô, cô vẫn đứng dưới mưa. Nhưng, căn nhà này vì thẩm mỹ, cửa sổ chết tiệt rất lớn, cho dù anh không muốn nhìn, thì vẫn nhìn thấy.

Chắc cô đã đi rồi.

Horsens thở hổn hển, nắm chặt bàn tay rách da chảy máu, không ngừng tự nói với mình. Mấy ngày đêm nay cô cũng chưa ngủ, mưa không ngừng rơi, trời đã tối rồi, cô không thể vẫn ở đó, họ Tiêu sẽ đưa cô về, anh biết người đàn ông đó quan tâm cô.

Nhưng, nếu cô vẫn còn ở lại?

Anh nuốt nước miếng, môi nhếch lên, ngực run rẩy, rốt cục không thể chịu được suy nghĩ này tra tấn, anh cầm hận đi đến cửa sổ, vén một góc rèm nhỏ ra.

Ngoài cửa lớn, chỉ có ánh đèn đường yếu ớt, chiều bóng cây lay động phiêu diêu theo gió.

Người phụ nữ kia không thấy đâu.

Trong khoảng thời gian ngắn, anh không hề nhẹ lòng, càng cảm thấy không thoải mái, ngược lại còn không khỏi tức giận.

Nhìn đi, cô ta đi rồi!

Anh cầm chặt rèm cửa, cắn chặt răng, giận dữ nhìn con đường không một bóng người. Không hiểu vì sao lại thấy thất vọng, kinh ngạc, chẳng phải năm đó cô cũng thế này, dễ dàng bỏ anh đi?

Lúc này, cô muốn dùng khổ nhục kế dụ anh mắc câu, đáng tiếc trời lại mưa.

May mà mưa.

Nhìn chằm chằm đêm mưa không một bóng người, thất vọng điên cuồng thổi qua toàn thân, anh giận dữ cười vang, cười nhạo người phụ nữ mưu mẹo kia, cười nhạo vì tình yêu mù quáng của mình.

Buông rèm, Horsens giận dữ xoay người, ngay tại giây kia, liền thấy một mảnh áo thấm đẫm nước mưa.

Bỗng nhiên, người anh cứng đờ, vội quay đầu lại, mở to mắt xác nhận, đó là chiếc áo trắng, ướt sũng vì mưa, nhiễm bẩn vì bùn, trôi bập bênh sau cánh cửa, gần sát khóm cây nhọt nhọt.

Sau đó, anh mới nhìn thấy Tổ Hình.

Cô không đi, mà ngất đi! Thân hình nhỏ nhắn bị cửa che mất, không ai chú ý đến, cũng không biết cô đã ngất bao lâu.

Sợ hãi chiếm lấy ngực, Horsens lao xuống lầu mở cửa. Trong nháy mắt kia, anh đã hoàn toàn quên yêu hận giữa hai người, trong lòng chỉ có lo lắng.

Luật sư và trợ lý tụ họp trong phòng khách, tất cả đều giật mình, trơ mắt nhìn anh mở cửa chạy ra ngoài, thậm chí còn quên cả đi giày.

Ngoài nhà cuồng phong gào thét, không đến vài giây, toàn thân Horsens ướt đẫm. Anh đi qua sân nhà, chạy vội đến cổng lớn, nhanh mở cánh cửa đóng chặt.

Cô ngã cạnh con suối, không nhúc nhích không có phản ứng gì, không vì anh xuất hiện mà đứng dậy khóc lóc cầu xin.

Anh kéo cổng lớn ra, chạy đến ngồi xuống cạnh cô, suy nghĩ trong lòng vì như vậy mà dừng hết lại.

Quần áo, tóc của cô, tất cả đều ngấm trong nước, hai mắt nhắm nghiền, môi không còn chút huyết sắc, sắc mặt tái nhợt như người sắp chết, ngực không phập phồng, như là không hề hô hấp.

“Tổ Hình?” Anh khàn giọng kêu to.

Cô không có phản ứng.

Bàn tay run run hướng đến kiểm tra mạch đập ở cổ tay cô, da thịt ẩm ướt lạnh toát, không có độ ấm, một giây như thế, anh hoàn toàn không thấy mạch đập, vài giây sau, mới cảm nhận được nhịp đập yếu ớt.

Cho đến lúc đó, anh mới có thể thở được.

Cô còn sống.

Horsens vì thế mà run run, một tay ôm lấy cô, chạy nhanh vào nhà.

“Gọi bác sĩ, gọi bác sĩ nhanh lên!” Cố chịu đau đớn ở gót chân, vội bế cô lên lầu, găm thét giận dữ, bỏ lại câu mệnh lệnh này ở phía sau.

Đi vào phòng xong, anh bế cô vào phòng tắm, đặt cô vào bồn tắm, mở nước ấm ra, cởi quần áo toàn thân cô, còn có quần áo của chính mình, nhảy vào trong nước ấm, ôm cô thật chặt, cọ sát với thân thể lạnh như băng của cô.

Anh sợ hãi như thế, rất sợ, chỉ có thể cảm thấy nhịp tim yếu ớt của cô, sưởi ấm cho cô, không nghĩ nhiều nữa. Khí nóng bốc lên, tràn ngập phòng tắm, qua một hồi, thân thể lạnh như băng trong lòng, cuối cùng hơi ấm cũng quay trở lại.

Horsens ôm cô, không nói gì, lệ nóng bỏng, theo mắt chảy xuống.

Anh hận người phụ nữ này như thế, hận như thế....

15. Chương 15

Mưa to không ngừng.

Cô sốt rất cao, giống như thanh sắt bị nung chảy.

Luật sư gọi vị bác sĩ ở trần trên, vừa đến, chỉ lấy ra một ít thuốc cảm và thuốc hạ sốt, dặn dò nếu sốt cao liên tục thì phải đưa vào viện.

Horsens trông coi bên cạnh Tổ Hình, không rời nửa bước.

Từ nửa đêm về sáng, cô sốt cao, ho khan, khó thở, đau đớn không thôi.

Anh ngồi trên giường, méo môi, nhìn người phụ nữ bị cơn bệnh giày vò kia, lòng thắt chặt lại. Anh cầm khăn mặt, thân hình mềm yếu nóng lên, vì cô mà lau mồ hôi trên mặt, cô nói đứt quãng.

“Horsens.....”

Anh nghiêng rằng, đầu tiên nghĩ cô đã tỉnh, nhưng lúc sau mới xác nhận, cô đang hôn mê.

“Em không... Em không nói dối... Không có...” Cô ngẹn ngào lắm lắm, lắc đầu giải thích.

Trong khoảng thời gian ngắn, câu chữ yếu ớt này làm anh sợ hãi không thôi, như là bị phỏng, muốn đẩy cô ra, xoay người chạy trốn, thoát xa khỏi cô, nhưng không có cách nào nhúc nhích.

Mắt cô vẫn nhắm, hơi thở nhẹ nhẹ, nhưng lại nóng như lửa.

“Thực xin lỗi.....” nước mắt chảy xuống khóe mắt, lăn dài trên khuôn mặt hồng. “Horsens... Horsens... Xin lỗi... Thật sự em không biết...”

Cô chưa tỉnh, đấu tranh với cơn sốt, đau khổ khóc nức nở, hơi thở yếu ớt, lại còn lắm nhảm. “Tuồng Tuồng... Tuồng Tuồng... Trả Tuồng Tuồng cho em... Trả cho em... Đưa em...”

Cánh tay vô lực, dừng giữa không trung, như muốn bắt một cái gì đó, cực kỳ bi thương. “Van anh... Đừng làm vậy với em, em chỉ còn nó... Chỉ còn nó...”

Khàn khàn cầu xin, môi cô run rẩy, từng câu từng chữ, đều bầu vào lòng anh. Anh cắn chặt răng, cả lòng đều bị cô cào nát.

“Xin anh... Hãy tin em...”

Anh cũng muốn tin, rất muốn tin, nhưng anh có thể tin như thế nào? Còn dám tin như thế nào?

“Horsens..... Horsens.....”

Lòng kiên định, dao động vì lời khóc vô nghĩa của cô.

Tiếng gọi tha thiết kia, thâm tình như thế, giống như lời cô nói đều là thật, giống như cô thật lòng quan tâm anh, giống như không phải cô thật tình bỏ đi...

“Câm miệng.” Anh đau khổ găm lên. “Đừng nói nữa.”

Nhưng, cô không nghe thấy. Lời giải thích khàn khàn, giọt nước mắt nóng hổi, mỗi thứ, đều tra tấn lòng anh, cả đêm liên tục không ngừng.

Anh muốn để người khác chăm sóc cô, lời nói và nước mắt của cô, như nước chảy đá mòn, xuyên qua khối giáp oán hận của anh, từng giọt xuyên qua tầng phòng vệ nghiêm ngặt của anh

Ngay cả oán hận, anh vẫn không thể bỏ mặc cô. Rõ ràng sợ hãi như vậy, nhưng anh lại không thể bỏ cô ở lại, chỉ có thể chịu đựng, thừa nhận sự giằng co đáng sợ kia.

Rốt cục, phía chân trời, mặt trời đã nhô lên, mưa cũng ngừng lại. Cơ sở của cô đẩy lùi, cánh môi tái nhợt cũng không phun ra những lời vô nghĩa tra tấn anh nữa.

Nhìn ánh sáng mặt trời dâng lên ngoài cửa sổ, Horsens hoa mắt chóng mặt, cực kỳ mệt mỏi, đến khi chìm chóc lú lo bên ngoài tìm thức ăn, anh biết nên đi thôi, để người khác chăm sóc cô, còn mình thì đến nơi khác nghỉ ngơi.

Nhưng anh mệt mỏi, mệt mỏi quá.

Người mệt, lòng cũng mệt.

Anh nên đi.

Horsens nghĩ, nhưng đến cuối cùng, anh vẫn không đành lòng buông Tổ Hình ra, không định lại cơn mệt mỏi kéo đến, chỉ có thể khép mắt lại, ôm cô đi vào giấc ngủ.

Vì Tổ Hình ngất và sốt cao, mọi người trong biệt thự cũng thức trắng cả một đêm, lo lắng bất cứ lúc nào phải đưa cô vào viện. Cho đến tận sáng, bảo mẫu xác nhận hai người đã ngủ say, mọi người mới thở phào, trở về phòng ngủ.

Một đêm không ngủ, bảo mẫu trở lại phòng khách, đầu đặt lên gối, liền ngủ say.

Tường Tường sau khi rời giường, nhìn thấy bảo mẫu đang ngủ.

Đồ này rất tốt, cho nó ăn kẹo, còn hát cho nó nghe, cùng chơi với nó.

Nhưng, nó nhớ mẹ.

Mất ngủ cả đêm, nó ngồi dậy, muốn về nhà tìm mẹ.

Thừa dịp Di đang ngủ, Tường Tường lén lút bò đến đầu giường, muốn xuống giường, nhưng giường rất cao, thoát nhìn còn đáng sợ nữa. Nó do dự một lúc, lật người, mông hướng ra ngoài, một chân tiếp đất trước, một chân nữa, sau đó mới an toàn trèo xuống giường.

Dụi dụi con mắt nhập nhèm buồn ngủ, nó kiễng chân, xoay nắm cửa, đẩy cửa phòng, rồi đi ra ngoài.

Cả tòa nhà, im lặng không tiếng động.

Tường Tường ngáp ngừng, không biết nên chạy đi đâu. Nó nhìn xung quanh, hay là đi bên phải đi, không thấy cầu thang, lại quay lại bên trái, đến cuối hành lang, có một cánh cửa không đóng, đang khép hờ.

Buồn ngủ không ngăn được tò mò trong lòng, nó ngáp dài một cái, nhìn lén vào trong, lại phát hiện, mẹ đang ở bên trong, nằm trên giường ngủ say.

Nó vừa nghi hoặc vừa mừng rỡ, đẩy cửa ra, bàn chân mẫm mẫm chạy vào trong phòng, đi đến bên giường, cố sức trèo lên giường, nhưng vì nhìn thấy người xấu kia, sợ đến mức tý nữa thì ngã lăn xuống đất.

Người nó đông lại, giống như thỏ con nhìn thấy sư tử, hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Người xấu ôm mẹ, không nhúc nhích, đang ngủ.

Là mẹ nha.....

Nó lưỡng lự, chân mẫm nhỏ nhú lại, không biết nên làm gì.

Len lén lắc lắc mẹ, mẹ vẫn không động dậy, ngủ say như trước, nhưng cái người xấu kia, giật mình, mẫm nhú lại, bàn tay to càng ôm mẹ chặt hơn.

Tường Tường lại đông cứng, có chút sợ hãi, sợ không đánh thức được mẹ, mà lại đánh thức người xấu.

Nó ngồi trên giường, nhìn mẹ, trừng mắt nhìn người xấu kia, không dám chạm vào mẹ, lại không muốn đi, chỉ có thể ngồi ngây ngốc, sau một lúc lâu cũng không nghĩ ra cách gì, nhưng cơn buồn ngủ lại kéo đến, ngáp dài liên tục.

Mùi hương quen thuộc của mẹ làm nó an tâm, không biết sau bao lâu, nó vừa ngồi vừa ngủ, rồi từ ngồi thành nằm, cuối cùng cuộn mình rúc vào lòng mẹ.

Là ác mộng?

Sau khi nằm xuống, nó không thấy người xấu nữa.

Nó nhìn khuôn mặt mẹ, mơ màng trầm nghĩ.

Nhất định là ác mộng.

Nó vỗ vỗ ngực mẹ, lại vỗ vỗ ngực mình.

Đừng sợ đừng sợ.

Nhịn không được, Tường Tường lại ngáp to một cái. Nó rúc bên cạnh mẹ, ngửi hơi thở trên người mẹ, yên tâm nhắm mắt ngủ.

Horsens bị điện thoại đánh thức.

rước tiên, anh xoay người nhận điện, người đại diện mới, lái nhả hợp đồng bộ phim tiếp theo trong điện thoại. Sợ đánh thức Tổ Hinh, anh cố nhỏ giọng, vội kết thúc cuộc gọi.

Thở sâu, quay người, anh ngạc nhiên phát hiện, con đang cuộn mình trong lòng cô.

Mắt lam sâu thẳm, vô tình trở nên dịu dàng, không sắc bén nữa.

Nhìn cô và con ôm nhau ngủ say, một cảm xúc kỳ lạ lướt qua lòng anh.

Cô đang ngủ, cẩn thận ôm con, vẻ mặt dịu dàng như thế, điềm tĩnh như thế, giống như ôm con, là có toàn bộ thế giới.

Trong khoảnh khắc đó, cảm xúc xa lạ kia, bao lấy lòng, làm lay động lòng tin trong suốt ba năm của anh.

Có khả năng như lời cô nói hay không, là Khải Mạn đuổi cô đi?

Không, anh đã điều tra, năm đó tự ý cô bỏ đi, là chính cô trả phòng.

Sau khi xuất viện, lòng anh vẫn ôm một tia hi vọng, tự mình hỏi qua khách sạn, muốn tìm một đáp án khác, nhưng những ai còn nhớ rõ, đều nói tận mắt thấy cô đi, không ai uy hiếp cô, không ai cưỡng ép cô.

Tự cô đi.

Như vậy, vì sao anh còn không thể buông tay?

Không thể tự kìm chế, anh nâng tay, trùi mền vải về người phụ nữ đáng giận, lại khiến anh đau lòng này, anh đau đến muốn bóp chết cô, nhưng lại không có cách nào buông tay.

Anh sẽ không tin cô nữa, không ngốc để bị cô đùa giỡn lần nữa.

Nhưng, anh muốn tin, rất muốn, rất muốn tin tình yêu của cô là thật....

Dựa vào bàn tay to của anh, cô thở nhẹ, im lặng mở mắt ra.

Thấy Horsens bên cạnh, đôi mắt đen nhánh kia có chút mờ mịt, mang theo bối rối, khóe miệng cong lên, giống như giấc mộng, nhìn anh mỉm cười.

Nụ cười của cô, dịu dàng như thế, ngọt ngào như thế.

Có một giây như vậy, anh dường như nghĩ chưa từng có chuyện gì xảy ra, ba năm kia, chỉ là một cơn ác mộng đáng sợ. Bọn họ chưa bao giờ xa cách, tình yêu vẫn như ngày nào.

Cô yêu anh, rất yêu anh, rất yêu anh, yêu lắm lắm.

Anh chuẩn bị cầu hôn cô, yêu cô sâu đậm như thế, sâu đến không thấy đáy. Anh có thể thấy tình yêu nồng đậm trong mắt cô, nghe cô nói Em yêu anh.

Tại một giây kia, anh suýt nữa đã đắm chìm trong đó.

“Horsens.....”

Tiếng gọi dịu dàng, phá tan ảo mộng, anh bỗng cứng đờ, đột nhiên hoàn hồn, nhanh như chớp, rút tay khỏi khuôn mặt cô.

Ông trời ơi, anh đang làm gì?

Người phụ nữ này là ma nữ đáng sợ, cô lừa anh, gạt anh, đùa bỡn tình cảm của anh, còn âm mưu mang con anh đi.

Cô làm nhiều chuyện không thể tha thứ như vậy, sao anh vẫn thương tiếc cô, còn lưu lại tình yêu với cô?

Không, không thể, anh không thể còn yêu cô.

Anh không ngu ngốc đến vậy!

Sắc mặt Horsens trắng bệch, nhìn người phụ nữ nhu mì đáng hận trước mắt, vội xuống giường, bỏ lại cô và con, không quay đầu lại xoay người rời đi.

Khi TBa ngày này, Horsens không đến phòng này, cũng không lại nhìn cô.

Cô lo lắng bất an, nhận ra đây là phòng ngủ của người chủ, người giúp việc vào dọn dẹp, cô thấy trên bàn có đồ đạc của anh, trong tủ quần áo có treo vài bộ đồ của anh.

Ban đầu anh ở tại căn phòng này.

Nhưng anh nhường lại căn phòng cho cô, hơn nữa không ép buộc đưa con đi.

Ba ngày hai đêm này, cô mê man, nửa tỉnh nửa mê, nếu không phải vài lần mở mắt đều thấy Tường Tường bên cạnh, cô thậm chí sẽ nghi ngờ, có phải dịu dàng hôm đó của anh, là ảo giác do khát vọng quá mức của cô.

Đứng ngoài trời, dầm mưa quá lâu, làm cô bị cảm, thần trí sốt cao không rõ ràng, lo sợ trong lòng, lại nhớ mang máng được anh ôm và chăm sóc.

Kia là đồng tình sao?

Anh để lại con cạnh cô, đưa cô vào nhà chăm sóc, chính là đồng tình?

Nhưng... Nhưng... Cô không tìm được hi vọng xa vời, lại hoảng loạn.

Có lẽ, lời giải thích của cô cuối cùng cũng vào lòng anh.

“Mẹ, mẹ, uống thuốc, uống nước.” Giọng nói trẻ con, kéo thần trí của cô về.

“Cám ơn con.” Cô mỉm cười, đón gói thuốc con đưa đến, còn có cốc nhựa đầy màu sắc rực rỡ.

Bảo mẫu đứng phía sau con gật đầu mỉm cười với cô, không quên khen ngợi. “Tường Tường rất ngoan, Tường Tường ngoan nhất, đúng không?”

“Vâng, con ngoan nhất.”

“Mẹ uống thuốc xong, chúng ta về phòng chơi, để mẹ con ngủ ngon, được không?” Bảo mẫu ngồi xổm xuống cạnh nó, kiên nhẫn khuyên bảo.

Không được.

Trong lòng Tổ Hình căng thẳng, hoang mang lại tập kích. Phía trước, hình ảnh bị bắt tách khỏi con rõ mồn một trước mắt, cô sợ con đi rồi, cảnh chia lìa đau khổ kia sẽ lại tái diễn.

“Không chịu!” Tường Tường lớn tiếng kháng nghị, hiển nhiên cũng bị dọa. Nó nhào vào lòng mẹ, ôm thật chặt. “Con không chịu. Con muốn ở một chỗ với mẹ!” Thái độ kiên định của con, làm ấm lòng cô, nhưng lời nói của bảo mẫu, lại làm cô xấu hổ.

“Nhưng, mẹ đang ho, nếu con cũng ho nữa, thì sẽ không thể chăm sóc mẹ, đúng không?” Bảo mẫu nhìn Tường Tường, lại nhìn Tổ Hình.

Con sẽ lây bệnh của cô.

Cô không nên để Tường Tường tiếp tục ở lại phòng này, ngủ cùng cô, nó rất yếu, có thể chịu được đến bây giờ đã quá nhiều rồi.

Vì tốt cho Tường Tường, mặc dù lo lắng, Tổ Hình cũng chỉ có thể cúi đầu, tự trấn an mình.

“Ngoan, trời tối rồi, Tường Tường đến phòng bên ngủ với Dì, chờ mẹ hết cảm, chúng ta cùng về nhà, được không?” Cô dịu dàng vuốt tóc nó.

Nó cau mày, suy nghĩ một chút, không cam lòng nói: “Vậy mẹ phải ngoan ngoãn uống thuốc, mau lành bệnh.”

“Ừ.” Cô cố mỉm cười, gật đầu đảm bảo. “Chắc chắn.”

“Con yêu mẹ nhất.” Tường Tường đồng dạ tuyên bố.

Cổ cô nghẹn lại, ôm chặt con, khàn giọng nói: “Mẹ cũng yêu Tường Tường nhất.”

Muốn buông tay để nó đi là gian nan cỡ nào. Trong tích tắc, cô thật không thể buông tay, chỉ là nghĩ tới bệnh cảm không tốt cho con, cô mới thả ra được.

Nước mắt, cơ hồ lại tràn mi.

Nhìn con bị bảo mẫu bế khỏi phòng, cô hạ quyết tâm, nhanh chóng tìm Horsens nói chuyện, nhất định phải nhân dịp này để nói rõ mọi hiểu lầm.

Nếu không, đến khi cô khỏe lại, chỉ sợ chẳng còn có cơ hội nữa.

Anh có thể đoạt một lần, thì có thể đoạt lần thứ hai.

Mà cô, lại không thể hận anh.

Cô biết đây là hiểu lầm, nhưng anh không tin. Horsens nhất định còn tình cảm với cô, nếu không sẽ không giữ lại chiếc nhẫn cầu hôn nhiễm máu kia tận đến bây giờ.

Cô yêu người đàn ông kia sâu sắc như vậy, nhưng đau đớn anh phải trải qua, hoàn toàn không tưởng tượng được, anh sống thế nào từ sau tai nạn đó, tiền bị vét sạch, lại cho rằng cô vứt bỏ anh, là cơn ác mộng khủng khiếp nhất.

Cô không trách anh hận cô, không thể trách anh vì oán hận mà tàn nhẫn. Anh như vậy, có lẽ chứng minh rằng anh vẫn yêu cô?

Đây là vọng tưởng xa xỉ đến cỡ nào, cô không thể không nghi ngờ, không thể không nghĩ như vậy!

Tim đập thình thịch.

Tuy sợ hãi, tuy bất an, Tổ Hình kéo chăn, lết thân thể mệt mỏi, cố lấy dũng khí, xuống giường tìm anh.

Tìm Horsens trong căn biệt thự này cũng không khó.

Cô vừa bước ra cửa, chợt nghe thấy tiếng cười đùa quen thuộc, ngọt ngào gọi tên anh.

“A, Horsens, đáng ghét, đừng làm vậy……”

Tiếng cười đùa quanh quẩn trong hành lang tầng hai, tuy câu nói thì oán hận, nhưng giọng nói lại mềm mại quyến rũ, uyển chuyển.

“Đừng hôn ở đó, sẽ để lại dấu vết đấy, a, ngứa quá, đáng ghét, anh xấu nhất!”

Tổ Hình cảm thấy đầu óc trống rỗng. Biết rõ không nên, nhưng hai chân không nghe theo sai khiến, một sợi dây vô hình kéo cô ra, từng bước từng bước, qua hành lang dài, đi đến trước cảnh cửa kia, mở cửa ra.

Cửa phòng, không một tiếng động, mở ra.

Đôi nam nữ trên giường, thân hình trần trụi, dây dưa ở một chỗ.

Người đàn ông khô ngô cường tráng, người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, cô thấy rõ, anh đè lên người mỹ nhân kia, âu yếm hôn lên cổ trắng nõn.

“A, Horsens..... Horsens.....” Sophie khom lưng đón nhận, hai tay trắng nõn, ôm lấy lưng cường tráng của anh, thở gấp liên tục.

Anh và cô ta triền miên, chỉ có một chiếc chăn mỏng manh, che khuất nửa thân dưới.

Một giây kia, Tổ Hình không thể hỏi, không thể thở, chỉ có thể nhìn thẳng vào hình ảnh trước mắt.

Không.

Thế giới trước mắt run rẩy, cô cảm thấy buồn nôn.

Cô nhìn cái gì? Anh và Sophie đang làm gì?

Đây là mơ, có phải cô đang mơ không?

Sophie thở dốc, mắt xanh mở to, thấy Tổ Hình đứng ở cửa, duyên dáng gọi to một tiếng, đẩy người đàn ông trên người.

“A, Horsens, cửa có người.”

Anh dừng động tác hoan ái lại. chửi mắng.

“Đáng chết, tên khốn khiếp nào vậy?” Anh xoay người quay đầu, ngậy người nhìn cô, lạnh giọng cả giận nói: “Cô không hiểu cái gì gọi là lịch sự sao?”

Tổ Hình không thể mở miệng, nói không ra tiếng, cô nhìn chăm chú vào đôi nam nữ trên giường. Vẻ mặt người đàn ông khó chịu, người phụ nữ thoải mái phóng khoáng, không che dấu được vóc người rất đẹp.

Đau đớn, bắt đầu lan rộng.

16. Chương 16

Kể từ khi Tổ Hình chạy khỏi đây, không khí trong phòng rơi vào trầm lặng.

Sophie khẽ cắn môi, ngồi dậy, dùng chăn mỏng bao lấy thân thể lỏa lồ. Cơ thể tinh tế này, là niềm tự hào lớn nhất của cô, cô cũng chưa bao giờ tiếc rẻ để cho kẻ khác thưởng thức.

Nhưng, giờ khắc này, cô lại cảm thấy xấu hổ không thôi, vội vàng giấu mình.

Nét mặt Tổ Hình, ánh mắt Tổ Hình, nước mắt Tổ Hình, làm cô muốn quên cũng không quên được, mặc cảm tội lỗi tràn ngập, tạo thành gánh nặng trong lòng cô. Cô khóa thân đã thành thói quen, thành vũ khí có lực sát thương to lớn, nhưng lại làm tổn thương Tổ Hình rất nhiều.

Cô tận mắt thấy, lời nói độc ác của Horsens, từng câu từng chữ, vô tình đả kích người phụ nữ nhỏ bé kia, vết thương cũ vẫn còn khắc trong lòng cũng như trên người cô. Lúc này cô mới hiểu, vì sao Tổ Hình dù thời tiết thế nào, đều mặc áo khoác mỏng.

Nhớ đến ngày đó, cô từng nói với Tổ Hình, Horsens yêu nhất là lưng và đường cong bờ vai của người phụ nữ.

Vết sẹo này, là nhược điểm tự ti lớn nhất trong lòng Tổ Hình. Horsens lại châm chọc, giẫm lên nhược điểm đó, một bên vỗ nhẹ vào bả vai trơn nhẵn của cô, Sophie chỉ thấy dựng tóc gáy.

Cô cũng là phụ nữ, tuy bị đùa giỡn trong tay đàn ông, nhưng cô cũng không thể tưởng tượng được, nếu bị đối xử như vậy, lòng sẽ đau đớn đến cỡ nào.

Nhưng, tưởng tượng của cô và những gì Tổ Hình nhận được, lại chênh lệch biết bao?

Sophie xuống giường, ngồi vào góc, cách xa Horsens. Đúng vậy, cô đồng ý với Horsens, diễn màn này, để báo thù cho Horsens, cô đã tận mắt nhìn thấy anh đau khổ đến thế nào.

Nhưng... nhưng mà...

Sophie có dự cảm mãnh liệt, có lẽ cô đã phạm sai lầm lớn.

“Horsens,” Cô hoài nghi, ngập ngừng hỏi. “Chúng ta có phải đã lầm không?”

Horsens ngồi trên giường, đôi mắt sâu thẳm, mặt không có biểu tình gì, ánh mắt đặc biệt làm người ta sợ hãi. Ngay cả khi từng thấy anh cần rằng hồi phục trong viện, vì quá đau đớn mà gào thét, nhưng Sophie chưa từng nhìn thấy bộ dáng đáng sợ như bây giờ của anh.

“Làm cái gì?” Anh lạnh nhạt như băng.

Sophie cũng không chắc chắn.

“Phản ứng và nét mặt của cô ấy, không giống như không cần anh.” Cô nhớ lại, mặc cảm tội lỗi càng lớn. “Ngược lại, em thấy, cô ấy rất quan tâm, không, không chỉ quan tâm, cô ấy yêu anh.”

Anh cười lạnh, tiếng cười trống rỗng vô cùng.

“Cô ta diễn rất tốt, thậm chí còn hoàn hảo hơn anh.” Đó là diễn trò, chẳng qua chỉ là diễn trò! Trong lòng anh, tự nhắc nhở mình.

“Không, vẻ mặt kia không phải là diễn.” Sophie lắc đầu, khẳng định nói. “Em cũng là phụ nữ, có thể phân biệt thật giả.”

“Em cầu xin thay cô ta?” Anh nhú mày, không thể hiểu nổi.

“Em không có.” Cô phủ nhận, mắt lam xinh đẹp mở to, đầy vẻ phức tạp. “Đúng vậy, em từng hận cô ấy đã bỏ anh. Nhưng đến nay rõ ràng cô ấy vẫn yêu anh, làm sao có thể khi anh xảy ra tai nạn, bỏ anh quay đầu bước đi? Có phải chúng ta đã hiểu lầm cô ấy không?”

Anh trừng mắt nhìn Sophie. “Cách nói của em giống cô ta như đúc.”

“Nếu, đó không phải lời nói dối?” Cô hỏi.

Thân hình rắn chắc ngăm đen, chấn động mạnh mẽ, giống như lời cô nói ra, giống như thanh đao sắc bén, đâm thẳng vào trái tim anh, xuyên qua thù hận, đâm trúng tường thành được bảo vệ nghiêm ngặt của anh, không dám để lộ suy nghĩ thật trong lòng.

Nếu, đó không phải lời nói dối?

Horsens không thể nhúc nhích, ngay cả hít thở cũng khó khăn, giống như nghe thấy tiếng khóc van xin của Tổ Hình bên tai.

Em yêu anh.

Đừng đối xử như thế với em.

Horsens, xin anh.

Sau khi cô biết anh bị tai nạn, biểu tình khiếp sợ, đau lòng trong mắt; cô vừa khóc vừa kể lể, là Khải Mạn bắt cô phải đi, cô yêu Tường Tường, yêu con anh; cô đứng trước tấm áp phích, không nói gì chỉ lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt anh; cô bị anh làm tan nát cõi lòng, lao đảo chạy ra ngoài, trong mắt là tuyệt vọng... Nếu, đó không phải lời nói dối?

Anh cắn chặt răng, vì làm cô tổn thương, mà lòng đau không nói nên lời. Nỗi đau này, thậm chí còn lớn hơn lúc cô bỏ anh.

Vì cô, anh mới chịu sống qua ba năm, anh đi ra từ trong địa ngục, để trả thù cô. Tường Tường xuất hiện, làm anh kinh ngạc, nhưng cũng thành vũ khí tốt nhất của anh, từng bước một, anh thực hiện kế hoạch báo thù, nhưng vì sao lòng anh vẫn đau âm ỉ, còn có thể quan tâm đến nước mắt của cô, đau thương của cô, tiếng kêu gào của cô?

Khi cô ngã trong mưa, anh không do dự phút nào, lao ra, ôm cô vào nhà.

Vốn lòng đã nguội lạnh, tràn ngập thù hận, lúc đó lại dần dần nhũn ra, yên hận đan xen, cắt xé không ngừng, tâm tình rối loạn.

Cho đến khi anh không thể kiềm chế nữa, lúc cô ngủ say, run run khẽ vuốt khuôn mặt trắng mịn, nhớ lại sự dịu dàng, tình yêu của cô nhiều năm trước. Sau đó, cô lim dim mở mắt tỉnh lại, nhu hòa kêu lên một tiếng.

Horsens.

Anh chặt vật chạy trốn chết.

Tình cảm tuôn ra, làm anh thất kinh.

Sao lại có thể? Anh vẫn quan tâm cô? Vẫn đau lòng vì cô? Lại muốn ôm cô thật chặt trong lòng, thậm chí vì hành hạ cô mà van xin tha thứ?

Không không không, anh hận cô! Anh phải hận cô! Hận cô!

Anh không thể quên cô lúc nào cũng nói dối. Anh không thể quên cô vứt bỏ khi anh cận kề bờ tử vong, không, không thể quên cô từng nói yêu anh, lại ngay thời điểm anh cần cô nhất, cao chạy xa bay.

Anh hận chính mình, không thể dứt tình với cô, lại càng hận cô, có thể trong nháy mắt, làm anh muốn vứt bỏ hết hận thù giúp anh sống sót qua ba năm.

Vì thế, anh luống cuống, hoảng sợ, ném tất cả vũ khí trong tay ra, muốn cô bị thương nặng hơn, chứng minh anh không bị cô mê hoặc lần nữa.

Cho nên anh tìm đến Sophie, cùng diễn một vở kịch, dùng cách độc ác nhất, nhục nhã cô, chàm chọc cô, xé nát tôn nghiêm của cô. Hiệu quả màn diễn này vượt xa dự tính của anh, anh gần như có thể nghe thấy, tiếng máu chảy trong lòng cô.

Không hề nghi ngờ, anh đã báo thù thành công.

Nhưng, ai có thể nói cho anh, vì sao anh không thể cảm thấy nửa điểm vui mừng? Ngược lại còn thấy đau lòng, thậm chí hối hận muốn tự đánh mình một trận?

Sophie bên cạnh, đã mặc xong quần áo. Cô ngồi trên giường, nhìn người đàn ông ánh mắt trống rỗng, nhẹ thở dài một hơi, thành tâm thật ý khuyên.

“Horsens, đừng để hận thù che khuất hai mắt anh.” Cô ngừng một lát, thấy hai tay của anh nắm thành quyền, dùng sức đến mức rỉ máu.

Rõ ràng anh hối hận như thế.

Sophie đau lòng không thôi, lại biết thời khắc này cũng không thể giúp được gì cho Horsens, điều duy nhất cô có thể làm, chỉ có một việc. “Sau khi em về khách sạn, sẽ gọi điện cho Alex, nhờ ông ấy điều tra chuyện của anh.” Cô không muốn ở lại đây, mặc cảm tội lỗi làm cô đứng ngồi không yên.

Khi cô xoay người định rời đi, Horsens mở miệng.

“Khải Mạn.”

“Cái gì?” Cô có chút kinh ngạc, không ngờ lại nghe thấy tên người này. Khải Mạn sau khi vết sạch tài sản bỏ trốn, vì bảo vệ cho danh tiếng của Horsens, bọn họ đã phong tỏa tin tức này. Khi đó, Horsens bận phục hồi sức khỏe, Alex tích cực chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo, đều không có thời gian điều tra Khải Mạn cuối cùng đã trốn đi đâu.

Horsens không nhìn cô, chỉ nói. “Nói với Alex, đi tìm Khải Mạn.”

Không biết nguyên nhân, Sophie cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu. Bất quá, cô biết rõ, Alex bản lĩnh cao cường, chỉ cần ông quyết tâm, có thể nhanh chóng tìm ra Khải Mạn.

“Tốt, em biết rồi.” Nói xong, cô ra khỏi phòng, tiếng giày cao gót trong trẻo dần dần đi xa.

Bốn phía, yên tĩnh trở lại.

Yên tĩnh đáng sợ.

Horsens duy trì tư thế cũ, không nhúc nhích, tựa như bị nguyên rửa, hóa thành tượng đá. Anh nhắc đến Khải Mạn là vì Tổ Hình đã nói qua, Khải Mạn muốn cô rời đi, cô mới không biết anh bị tai nạn.

Nhưng đó là lời nói dối của cô.

Nếu anh tin tất cả lời cô nói đều là dối trá, vì sao còn muốn Sophie nói với Alex đi tìm Khải Mạn? Chính anh cũng không biết, nhắc đến Khải Mạn, là muốn vạch trần lời nói dối của cô, vẫn là muốn chứng minh... chứng minh... chứng minh cái gì?

Đáp án kia, anh sợ hãi, không dám nghĩ đến.

Horsens quay đầu, nhìn vùng đất ngoài cửa sổ, màn đêm u ám. Đêm đã lâu, biệt thự khu nước nóng, cách trần một con đường hoang vu, cùng vườn cỏ rậm rạp để nuôi gia súc, về đêm, bốn phía, ngay cả ánh đèn cũng không thấy.

Lòng anh thất lại.

Em yêu anh.. Chẳng lẽ... Điều này không có ý nghĩa gì?

Tiếng nói buồn bã thảm thiết của Tổ Hình quan quần bên tai.

Bộ dáng tan nát cõi lòng của cô khắc sâu trong lòng anh, như thế nào cũng không thể xóa đi. Mặc dù hận, nhưng anh không chịu đựng được, lo lắng cho người phụ nữ tuyệt vọng bỏ chạy vì anh.

Lâu như vậy, đêm tối đến thế, cô sẽ đi đâu?

Về nhà sao? Trong bóng tối vô biên, cô nước mắt mông lung, có tìm được đường về nhà hay không? Sau khi về nhà, ai có thể chăm sóc cô, an ủi cô?

Cô, có sốt không?

Horsens vươn tay, nhìn ngón tay từng vuốt qua khuôn mặt cô, không thể quên độ ẩm trên da thịt cô. Cô bệnh nặng như vậy, anh lại nhân lúc cô suy yếu nhất, tàn khốc bức bách cô...

Trời ạ!

Không thể không chế kinh hoàng khuếch tán trong lòng.

Anh đã làm gì?

Hận thù và sợ hãi đã biến anh thành ma quỷ vô tình, anh không từ thủ đoạn làm tổn thương cô, cũng vì anh không muốn thừa nhận, cho dù bị cô phản bội, lừa gạt, anh vẫn yêu cô.

Anh rốt cuộc là làm gì?

Biểu tình bị thương tan nát cõi lòng của cô rõ ràng trước mắt, cho đến hôm nay, anh mới dám đối mặt với suy nghĩ trong lòng mình.

Đáng chết, anh yêu cô!

Tổn thương cô, nhưng cũng ác độc với chính mình: cô bị thương, mình cũng thương tổn.

Bàn tay run rẩy, anh thở hổn hển, bất giác vùi mặt vào tay, rốt cục không chịu nổi nỗi hận mãnh liệt như sóng, chiếc miệng từng mắng cô, nhục nhã cô, nay phun ra, đau đớn thê lương, làm người ta buồn bã, không đành lòng nghe.

Anh yêu cô, tình yêu không có thuốc chữa.

Ngay cả hận, nhưng không cách nào giết chết tình yêu với cô. Báo thù là lý do buồn cười nhất, ngày đêm đều muốn cô, thậm chí còn lừa gạt bản thân, không thể quên cô, là vì quá hận.

Anh phải tìm cô, phải tìm cô về.

Nếu cô làm sao... nếu cô xảy ra chuyện gì....

Không, sẽ không, sẽ không...

Lắc đầu, Horsens đứng dậy xuống giường, mặc quần áo rải trên mặt đất, mờ mịt cầm lấy chìa khóa xe, mở cửa lái xe, trong bóng đêm xuyên qua con đường công nghiệp.

Yêu cũng được, hận cũng được, anh không thể suy nghĩ nữa, chỉ muốn đuổi kịp Tổ Hình, chính miệng nói cho cô biết, anh hối hận thế nào, nhưng lại dùng phương thức này làm tổn thương cô.

Bóng đêm rất dày.

Dọc theo đường đi, anh chú ý bên đường, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của cô, cho đến khi đến trước cửa chính, đẩy cánh cửa, ngày đó vì anh bé Tường Tường đi, cô bối rối đuổi theo đã quên khóa cửa, không ngờ nhận ra cô cũng không về nhà.

Sợ hãi và lo lắng tập kích lòng anh.

Cô bệnh nặng như vậy, ngoài về nhà, còn có thể đi đâu?

Huống hồ, cho dù thời gian cô rời khỏi sớm hơn anh. Nhưng cô đi bộ, tuyệt đối chậm hơn so với anh lái xe. Hẳn là cô vẫn còn trên đường, nhưng từ suối nước nóng đến nhà cô, chỉ có duy nhất một lối đi độc đạo, nhưng anh lại không thấy cô.

Cô ở đâu?

Lòng Horsens bị bóp chặt, cuống quýt lao ra cửa, lên xe, vội vàng chạy đi chạy lại trên đường. Lần này, anh đi rất chậm, nhưng vẫn không thấy Tổ Hình.

Cô ở đâu?

Sợ hãi càng lúc càng lớn, lần từng chút một, anh tìm kiếm trên con đường, cuối cùng xuống xe, đi bộ trên con đường gập ghềnh, mãi kiếm tìm cô. Bàn chân bị thương, đau đớn kháng nghị, nhưng anh hoàn toàn không có cảm giác, kéo lê chân khắp khiêng, muốn tìm được cô.

Sắc trời, theo màn đêm, dần sáng trở lại.

Không biết anh đã đi xung quanh khu biệt thự đến lần thứ mấy, lại bước trên con đường, một trận tiếng động sắc bén, từ xa truyền đến.

Horsens đột nhiên dừng lại, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, linh cảm thấy điềm xấu.

Đó là tiếng xe cứu thương.

Không, không phải, không phải là Tổ Hình!

Anh điên cuồng gào thét trong lòng, thân thể mỗi một không tự chủ, hướng theo nơi phát ra âm thanh, ra sức mà chạy.

Cả đêm tìm kiếm, làm chân anh đau đớn, nơi vết thương cũ giống như lửa đốt, nhưng anh không để ý, dùng cả chân khắp khiêng mà chạy, vội muốn đến hiện trường, cho dù chỉ nhanh hơn một phút, một giây cũng tốt.

Con đường gập ghềnh, vô tình hao tổn thể lực của anh, anh cắn răng mà chạy, tốc độ càng lúc càng chậm, đau đớn làm đầu anh choáng váng, mồ hôi lạnh ứa ra, cả người như muốn đổ xuống, nhưng vẫn không cách nào cản bước anh.

Rất cục, anh đã thấy xe cứu thương.

Xe cứu thương dừng tại khúc quẹo của con đường, vài nhân viên cấp cứu, dưới sự trợ giúp của nông phu, đưa cánh cứu thương từ trong vườn cỏ nuôi gia súc ra. Con đường và đất nông nghiệp chênh lệch độ sâu quá lớn, mấy người đàn ông phải tốn khá nhiều thời gian mới nâng được cáng lên.

Cho dù cách một khoảng lớn, nhưng Horsens vẫn nhìn thấy, thân hình mảnh mai nằm trên cáng, mặc quần áo quen thuộc, hình ảnh trước mắt, chứng minh nỗi sợ hãi lớn nhất của anh.

Anh thở hổn hển, muốn xông lên phía trước, lại vì bàn chân vô lực, ngã mạnh trên con đường, vài giọt máu tươi rơi trên mặt đất.

Cổ nén đau đớn, Horsens bò người dậy, đi vài bước, lại ngã trên mặt đất. Chân mệt mỏi quá độ, không thể gánh vác công việc được nữa.

Anh vẫn không hết hi vọng, thở hổn hển di chuyển thân thể, kéo chân đi về phía trước, trong mắt chỉ có người phụ nữ không nhúc nhích trên chiếc cáng kia.

Chạy, chạy, cái chân chết tiệt, mau chạy đi, cho dù không thể chạy, cũng phải tiếp tục đi, cho dù thật sự phải cắt nó đi, anh vẫn muốn đi đến bên người cô.

Đau đớn, choáng váng, đều không thể ngăn cản Horsens, anh đi từng chút một, mặc cho mồ hôi nhỏ vào mắt, cũng không dám chớp mắt, sợ nhắm mắt mà ngất đi sẽ không thể nhìn thấy Tổ Hình đang nằm trên cáng nữa.

Nhận được thông báo, Tiêu Dục Thiên lái xe cảnh sát đuổi đến, về mặt anh đông lại, xác nhận thương thế của Tổ Hình với nhân viên cấp cứu, xoay người muốn cảm ơn nông phu đã báo tin và giúp đỡ, thỉnh thoảng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Horsens.

Tình hình của Tổ Hình đã làm Tiêu Dục Thiên lo lắng không thôi. Nhưng Horsens trước mắt lại làm anh trợn mắt há mồm, sau một lúc lâu á khẩu không trả lời được.

Siêu sao thiên vương này, như người lính thương hại sau chiến tranh, trên mặt đầy mồ hôi và tro bụi, trên con đường gian nan phía trước, trong đó có một chân, tựa như hóa đá, căn bản không thể đi thêm, anh ngã xuống, lại đứng lên, sau đó lại ngã, thế thương đến mức làm người ta không đành lòng nhìn.

Tiêu Dục Thiên biết, người đàn ông này là người kiên quyết mang Tường Tường đi. Trong lòng anh chán ghét con người này vô cùng, nhưng tình hình trước mắt, anh lại không thể mặc kệ được.

“Đáng chết!” Anh thầm mắng một tiếng, bước nhanh đến, đỡ Horsens sắp ngã.

Bàn tay to đầy vết trầy, nắm chặt tay anh, trên khuôn mặt mồ hôi hòa với máu, nét mặt điên cuồng, hai mắt dán vào phía trước, giọng nói khàn khàn vỡ vụn.

“Tổ Hình,” Anh cắn chặt răng, cố đẩy Tiêu Dục Thiên ra. “Để tôi đi qua!”

Người này đã đi trên đường bao lâu rồi? Chiều quần tinh tế cầu kì, không biết đã rách khi ngã ở đâu, để lộ ra ngoài chiếc chân sưng đỏ dị thường, bên cạnh mép giày, lại hiện ra màu xanh tím, anh không khỏi hoài nghi, nhìn xuống bộ vị kia, hẳn là tình hình phải xấu lắm.

“Bình tĩnh một chút, anh cũng cần đến bác sĩ, tôi sẽ gọi một chiếc xe cứu thương nữa.” Anh cố trấn an.

“Không, Tổ Hình. Để tôi nhìn Tổ Hình.” Horsens điên cuồng rống giận, gạt sự giúp đỡ, cố gắng bò dậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu anh không đỡ người đàn ông này đi qua, cho dù phải bò, người đàn ông này cũng sẽ bò đến cạnh cáng, tận mắt xác nhận an nguy của Tổ Hình.

Không thể làm gì khác, Tiêu Dục Thiên chỉ có thể thở dài, nâng Horsens lưng lay sấp đổ lên, đi từng bước một đến bên cạnh cáng cứu thương. Dọc theo đường đi, anh nghe thấy người đàn ông bên cạnh, tiếng thở dốc gay gắt, không thể hình dung ra, cái chân kia đến tột cùng đau đớn đến bao nhiêu.

Rốt cục, hai người đã đi đến cạnh cáng cứu thương, hai mắt Horsens, nhìn chăm chú không dời vào Tổ Hình đang hôn mê bất tỉnh, anh run run vươn tay, muốn chạm vào khuôn mặt tái nhợt như tuyết kia, bị cỏ cây tạo thành vô số vết thương nhỏ, lại khiếp đảm thu tay lại, giống như chạm vào cô, sẽ tổn hại đến cô.

“Cô ấy làm sao vậy?” Anh khàn giọng hỏi.

“Một nông phu đang cắt cỏ, sáng sớm đã gọi điện thoại báo, nói cô ấy ngã hôn mê bất tỉnh trong đám cỏ. Nhân viên cấp cứu đoán, đại khái là khi trời tối, không nhìn rõ đường, mới có thể ngã từ con đường này xuống dưới đó, quần áo trên người cô ấy, đều ướt sương sớm, khẳng định lúc ngã ở đó đã hơn nửa đêm rồi.”

“Tôi tìm cô ấy cả một đêm.” Anh thì thào tự nói, tự trách muốn chết đi.

“Đáng tiếc, anh không tìm được cô ấy.”

“Cô ấy có sốt không?”

Tiêu Dục Thiên nghiêm túc gật đầu. “Nhân viên cấp cứu nói, phải mau chóng chạy chữa cho cô ấy.” Anh nhìn nhìn Horsens, nói: “Anh hãy lên xe cứu thương tiếp theo.” Anh tin, mức độ tình hình của Horsens, không hề kém Tổ Hình.

“Không, tôi muốn giúp cô ấy.”

“Trên xe cứu thương này không còn chỗ ngồi nữa rồi.”

“Hãy để tôi lên.” Horsens kiên trì.

“Như vậy anh phải khom chân mới có thể ngồi được vào.” Tiêu Dục Thiên nhìn chân anh, thận trọng cảnh cáo. “Anh sẽ đau đến sống không bằng chết.”

Horsens nhếch miệng, cười vô cùng châm chọc, vô cùng bi thương.

“Tin tôi đi,” Anh nhìn chăm chú vào Tổ Hình, không rời tầm mắt. “Tôi rất đáng chết.”

17. Chương 17

Một quyền kia, đánh đến Horsens, trước mắt biến thành màu đen, trước miệng rỉ máu tươi.

Bị đánh nhưng không có phản ứng, ngược lại, người đánh là Xuân Kiều, nắm bàn tay nhỏ bé ửng đỏ, đau đến giật cả mình, liên tục vung tay.

“Mẹ nó, đầu làm bằng đá à! Đau chết mất!” Cô mắng lại giận dữ tay kia nắm thành quả đấm, còn muốn đánh mấy quyền nữa, động tác vung lại dừng ở nửa đường. Không được, sẽ đau!

Tư tưởng của cô thay đổi rất nhanh, làm sao lại bằng lòng chịu thiệt chứ, lập tức thu quả đấm về, trước đông người, nâng chân thon dài lên dùng hết sức, đập chết tên thói tha này.

“Nói sao thì rất giỏi đúng không? A.” Cô muốn đập lên ngực tên kia, còn muốn dùng giày cao gót, hung hăng mà đá, bỗng một đôi tay cường tráng, ôm ngang hông cô, đẩy lùi phạm vi công kích.

Cho dù chân cô có dài ra, lúc này cũng không thể đá đến Horsens. Cô thở phì phò giận giữ, giãy giụa trong lòng chông chênh dài không ngừng đập đập.

“Trần Chí Minh! buông ra.” Hai mắt cô bùng sáng, lửa giận mãnh liệt. “Em phai đá bẹp anh ta, bắt anh ta trả giá đắt, lần sau không dám lại gần Tổ Hình nửa bước nữa.” Biết vợ yêu tính tình nóng nảy, Trần Chí Minh không buông tay, ôm cô không buông, tránh để cô nhất thời tức giận đả thương người có tội. “Em bình tĩnh một chút.”

“Bình tĩnh, em muốn anh phải bình tĩnh thế nào?” Cô trừng mắt nhìn Horsens, còn muốn tấn công. “Để em đánh anh.”

“Cho dù em muốn đánh, cũng phải đợi xem qua Tổ Hình rồi hãy ra tay.” Anh lấy lùi làm tiến, ôn tồn khuyên nhủ.

Con mắt sáng bừng nhú lại, lo lắng vài giây, quyết định thăm Tổ Hình, mới là ưu tiên hàng đầu.

“Tốt, đi vào trước.” Cô chỉ vào cửa phòng, như là nhà chỉ huy vô địch Thiết Kim Cương điều khiển nhân viên, để chồng ôm cô vào phòng bệnh.

Cửa phòng mở ra lập tức đóng lại, còn mỗi Horsens ngồi chỗ cũ.

Anh nâng tay lên, lau vết máu trên khóe miệng, đầu óc hỗn loạn, rất lâu mới nhớ ra Lâm Xuân Kiều là ai. Người phụ nữ kia là trưởng trấn ở quê nhà Tổ Hình, năm đó ở trấn trên, anh gặp cô đi xe thể thao chỉ nhìn thoáng qua khuôn mặt.

Người bảo vệ công chúa xinh đẹp, không chỉ có quái thú và chó trông cửa, còn có đại ma vương.

Nay, đại ma vương đã hiện thân.

Mấy ngày qua, có không ít người đến thăm Tổ Hình, ngẫu nhiên là những người anh từng gặp, khinh bỉ anh, mắng chửi anh, giáo huấn anh, nhưng anh hoàn toàn không quan tâm, mắt lam mệt mỏi, khát khao nhìn cửa phòng đóng chặt, giống như bước vào phòng bệnh là mong muốn cả đời của anh.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng lại mở ra lần nữa, Lâm Xuân Kiều đẩy chồng, ngạo ngễ đi ra, đứng trước mặt Horsens.

“Tôi nên đánh chết anh.” Cô lạnh lùng nói. Người đàn ông khốn khổ, không phủ nhận, khóe miệng khô nứt thì trào phơ ra một câu.

“Đúng vậy.”

“Không ngờ, người lòng lan dạ sỏi như anh cũng còn một chút tự trọng.” Cô hừ một tiếng. Nghĩ đến bao việc Tổ Hình đã trải qua vì anh sống không bằng chết, cô không chỉ muốn đánh anh, mà là muốn giết chết anh.

Nhìn khuôn mặt nho nhẩn tái nhợt của Tô Hình, còn vẻ sợ hãi không giấu được kia, cô không thể tưởng tượng, người này đã làm việc ác độc đến cỡ nào. Càng tệ hơn là, Tô Hình cố ý bảo vệ anh, không muốn truy cứu nhiều, chỉ mong việc này sớm chấm dứt.

Cô cũng là phụ nữ dễ dàng đoán ra, nếu cô giết Horsens thì ngược lại Tổ Hình sẽ càng thương tâm khổ sở hơn.

Hít sâu một hơi, Xuân Kiều chỉ vào Horsens trực tiếp mắng.

“Anh lợi dụng Tổ Hình ngây thơ, thừa dịp tôi không chú ý, đưa cô ấy chạy mất, nếu lúc trước tôi biết tuyệt đối không để anh mang cô ấy đi.” Con mắt lợi hại của cô trừng mắt chồng một cái, coi anh là đồng phạm. Ba năm trước, thời điểm Tô Hình mất tích, trách móc lũ đàn ông trấn trên, dám cả gan hiếp lại lừa gạt cô, hại Tô Hình bị bắt cóc.

Sau, trong ba năm này, mỗi tháng Tô Hình đều gửi về một bưu thiếp, chữ viết ngập tràn hạnh phúc, Xuân Kiều mới an tâm, cũng bỏ qua qua việc chồng không nói.

Cho đến hôm qua, cô nghe được cuộc trò chuyện của chồng và Tiêu Dục Thiên, tức giận đánh chồng một quyền, suốt đêm đuổi đến viễn đông, từ miệng Tiêu Dục Thiên ép hỏi chan tương, mới biết sự việc nghiêm trọng cỡ nào.

Bưu thiếp chỉ để che đậy, Tô Hình chưa từng nhắc đến, Cô đã cô đơn trở lại Đài Loan, một mình sinh hạ Tường Tường. Mỗi lần cô gửi ảnh chụp đến, đều là Tường Tường đáng yêu.

“Tường Tường ở đâu?” Cô hỏi đúng trọng điểm biết Tô Hình quan tâm nhất, chính là đứa con.

Tiêu Dục Thiên đứng ở rất xa, chủ động gơ tay trả lời. “Nó ở khách sạn gần đây, có bảo mẫu chăm sóc.”

Có lẽ do tình mẫu tử, ngày Tô Hình đến bệnh viện, Sau khi Tường Tường tỉnh lại liền khóc lớn, dỗ như thế nào cũng không ngừng, bà mẫu không còn cách nào chỉ có thể đưa Tường Tường vào nội thành.

Sau khi Tô Hình tỉnh lại, Tô Hình chờ đợi liền từ khách sạn đến thẳng phòng bệnh, mẹ con ôm nhau rơi lệ, làm mọi người thấy cay mũi.

Theo quy định của bệnh viện, mỗi lần đến thăm bệnh, Tường Tường đều phải đeo khẩu trang chỉ có thể ở lại một thời gian rất ngắn. Nó không thích, nhưng cũng không oán giận ngoan ngoãn đợi trong khách sạn, nhìn đồng hồ quay tới quay lui, chỉ chờ đến khi có thể gặp lại mẹ.

Biết nơi ở của Tường Tường, Xuân Kiều lập tức hạ lệnh.

“Trần Chí Minh, giờ anh mang tường Tường đến đây nếu ai dám ngăn cản anh, em cho phép anh nổ súng.” Cô quyết định bảo vệ đứa bé thay Tổ Hình.

Chí Minh cười khổ.

“Vấn đề ở đây có phải em có cho phép hay không?” Anh liếc Horsens một cái, nhún vai: “Bất quá, anh tinsẽ không cần dùng đến dao súng.” Nói xong anh đi theo tiêu dục thiên, rời bệnh viện.

Không có chồng bên cạnh, Xuân Kiều kiều ngạo lại càng hung hăng, cô cười lạnh lùng, cuối đầu nh2n Horsens còn chưa thực, trước hết chỉ kêu gọi sự ứng chiến trước hết chỉ kêu gọi trong lòng.

“Tôi biết, anh muốn mang đứa bé đi.” Cô nheo mắt lại, găng từng tiếng. “Anh mời luật sư đến, nói với Tổ Hình những điều có lợi cho anh, nhưng nói cho anh biết luật dân sự của quốc gia tôi còn có điều 1066 viết rõ mẹ đẻ của đứa con ngoài giá thú đối với việc người cha giành quyền nuôi con , được quyền phủ nhận.”

Cô chống nạnh cúi người tới gần , nghiêng răng uy hiếp.

18. Chương 18

Vì sao? Vì sao?

Không phải hận cô sao? Không phải coi thường cô sao? Vì sao còn vẽ cô?

Chiếc đèn đầu giường, khẽ lóe ánh sáng, rải sáng đầu gối cô và trên giường, những nét than chì, phác trong bức tranh.

Giấy vẽ đã có chút ố vàng, giấy cũ, giấy mới, dấu vết của năm tháng, từng bức một, đều là vẽ cô.

Nhiều như vậy, nhiều như vậy, hàng trăm hàng ngàn, cũng là cô.

Hai mắt nhắm lệ mông lung, Tổ Hình bắt đầu run rẩy, không tự chủ được, lật từng tờ từng tờ, sắp xếp trước mắt. Trong đêm thật tối thật tối, cô lật từng bức họa. Cô dưới ngòi bút của anh, ôn nhu như thế, xinh đẹp như vậy...

Nhưng, lời nói đả thương của anh, vẫn khắc thật sâu trong lòng.

Cô thật sự làm tôi muốn ới!

Cô ghen ngào, thu tay về, xoa lên vết sẹo của mình, không dám nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong bức tranh.

Bỗng dưng, cửa lại mở.

Cô kinh hoàng ngược mắt, chỉ nhìn thấy anh, người đàn ông vừa làm cô sợ vừa làm cô thương nhớ. Trong chớp mắt, cô không khỏi co rúm lại, thân thể run rẩy, lệ nóng quanh hốc mắt, chỉ cảm thấy trái tim đau, rất đau.

“Anh thật có lỗi.” Khoảng cách rất gần lại rất xa, anh nhìn cô che dấu vết sẹo, hổ thẹn mở miệng. “Cho đến bây giờ anh chưa từng để tâm vết sẹo đó, nhưng anh biết, em có để ý, anh biết những lời đó có thể làm tổn thương em.” Cả người cô run lên, nước mắt không thể chảy ra, vì quá đau mà trở nên u ám.

Anh hít sâu vào một hơi. “Anh biết anh đã sai, cũng không dám hi vọng xa vời được em tha thứ, nhưng anh rất sợ.”

Tổ Hình nhắm mắt lại, không muốn nghe, tiếng nói khàn khàn của anh, vẫn khô khốc vang lên.

“Em từng hỏi anh, tình yêu của em với anh, có ý nghĩa hay không...”

Cô sợ hãi muốn chạy trốn, muốn rời khỏi đây, không muốn nghe, lại nghe giọng anh khàn khàn thừa nhận. “Anh không dám thừa nhận. Bởi vì, tình yêu của em, rất quan trọng với anh, vì quá quan trọng, anh sợ, đó không phải thật, chỉ là lời nói dối.”

Cô nắm chặt tay, khát vọng, lại sợ hãi.

“Mất em một lần, đã giống như tận thế, anh không dám tin lần nữa, sợ không dám tin, nếu anh tin, mà đó lại là lời dối trá, anh không biết lần này, mình có cách nào để chống đỡ được hay không.”

Cô thở, lại không nén được đau lòng, lệ nóng, từng giọt từng giọt tuôn rơi.

“Ba năm này, anh thật sự rất hận em, nhưng lại không thể đuổi em ra khỏi đáy lòng.” Anh chưa xốt nói. “Mỗi ngày, mỗi đêm, khi không làm việc, cũng chỉ có thể hận em, lại không thể quên một cái nhăn mày hay một nụ cười của em, từng lời từng chữ, dù hận cũng không thể quên đi. Anh không thể thôi nhớ, cho nên trong đêm dài yên tĩnh, trộm vẽ em. Anh từng thử từ bỏ, thử quên em, thế giới lớn như vậy, bên người nhiều phụ nữ như vậy, sao cứ phải là người phụ nữ dối gạt như em...”

Anh dừng lại một chút, im lặng cười đau khổ.

“Nhìn bọn họ, anh lại nghĩ đến em. Thời điểm anh đau khổ nhất, anh lại nhớ em như cũ, chỉ có thể vẽ em, càng làm anh thêm hận mình, cũng càng thêm hận em.”

Lời nói của anh làm cô hoảng sợ, không tự chủ, nâng tay lên che hai mắt đẫm lệ, nhìn người đàn ông lặng lẽ đứng ở cửa, trong thời gian ngắn ngủi, trở thành người vừa chán nản vừa tang thương.

“Em đã kể chuyện Hoàng tử ếch, khi hoàng tử bị nguyên rửa, người hầu Henry trung thành, đã đặt lên trước ngực ba vòng sắt, tránh để tìm anh, vì đau thương mà vỡ nát.” Anh nhìn cô, chưa xốt mở miệng. “Khi em đi, anh cũng đặt lên ngực của mình vô số vòng sắt, mỗi chiếc vòng sắt, đều là hận. Nếu không hận em, lòng anh, sẽ tan nát vì khổ đau.”

Tổ Hình cắn môi, chỉ cảm thấy thống khổ không thôi.

“Yêu, yêu rất nhiều.” Horsens nhìn cô thật lâu, khàn giọng nói. “Càng yêu, thì càng hận.”

Lòng cô thắt chặt, lệ rơi lã chã.

“Anh tự nói với chính mình, anh tìm em để báo thù, vì muốn trả thù, anh nghĩ chỉ cần thương tổn em, có thể được vui vẻ, bình tĩnh trở lại, cũng có thể quên được em, nhưng mà... Sự thật là, sâu trong lòng anh, anh chỉ muốn quay lại bên em...”

Horsens nắm chặt tay, nhìn cô trên giường bệnh, thê lương mở miệng. “Khi anh phát hiện ra chuyện này, khi anh biết anh vẫn yêu em như trước đây, anh sợ... sợ. Anh không thể tin được, đến nước này mình còn ngu xuẩn như thế; không thể tin, rõ ràng bị em vứt bỏ, nhưng lại không thể quên; không thể tin, anh hận em như thế, nhưng lại mong ngóng tình yêu của em như cũ...”

“Anh quá sợ, cho nên mới làm em tổn thương.”

Lời nói khàn khàn tha thiết kia, quanh quẩn trong không khí, vây quanh cô.

“Thật xin lỗi.”

Anh tha thiết chân thành giải thích, chân khập khiễng, chân thấp chân cao lại gằn.

Tổ Hình nắm chặt mền giường, đông cứng không thể nhúc nhích hay né tránh, chỉ có thể rơi lệ đầy mắt, nhìn anh đi đến trước mắt, cẩn thận lấy ra từ trong ví, một tờ giấy gấp, mở ra cho cô xem.

Đó là một bức thư, từng bị xé nát, rồi lại dùng băng dán lại mỗi trang giấy, tất cả hợp lại thật hoàn hảo, còn sít chặt nhau.

Cô nhớ rõ bức thư này, nhớ rõ bức vẽ này.

Đó là, lần đầu tiên Horsens vẽ cô, cô muốn giữ nó, nhưng anh không cho.

Tổ Hình thở nhẹ, mở to mắt nhìn tờ giấy, nắm chặt tay, không dám chạm vào nó.

“Đây là bảo vật trân quý nhất của anh, vẫn luôn như thế.” Horsens nói nhỏ, “Rất hận, nên mới xé đi. Lại không thể vứt bỏ, anh đã quăng đi, lại lục thùng rác, từ từ kiểm lại từng mảnh một, dùng băng dính dán lại thật tốt. Bởi vì...”

Anh thở sâu, khàn giọng nói. “Đây là cách duy nhất anh có được em.”

“Anh biết, tội của anh không thể tha thứ.” Horsens đặt bức họa lên đùi cô, chân thành nói: “Nhưng anh yêu em, thật lòng yêu em.”

Tổ Hình không dám cử động, không dám tin, liên tục run rẩy, mặc cho nước mắt rơi xuống bức vẽ xem qua vô số lần kia, được cất cẩn thận trong ví của anh.

“Anh yêu em.” Anh nói đầy tình cảm.

Nhưng, cô sợ hãi bao nhiêu, bao nhiêu sợ hãi, làm sao dám tin? Làm sao lại dám ném thử dư vị ở chung chỗ với anh?

Lòng đau như vậy, rối loạn như sợi gai.

Tổ Hình không dám mở mắt nhìn anh, thậm chí không dám nhìn bức họa kia, cô nhắm hai mắt nhắm lệ lại, nghẹn run run nói ra từng câu chữ.

“Làm ơn..... Mời anh đi ra ngoài.....”

Cô có thể cảm giác được, Horsens đứng bên giường, hơi nóng phát ra trên người, thậm chí có thể nghe được anh hít một hơi thật sâu, phảng phất đau lòng bị đè nén. Cô nắm chặt tay hơn nữa, sợ hãi cực độ, lại khát vọng cực độ anh lại lặp câu nói kia.

“Mời anh đi ra ngoài.....” Cô cầu xin.

Anh run rẩy hít một hơi thật sâu, rốt cục đứng như cô mong muốn, chậm rãi xoay người, khắp khiêng, chân thấp chân cao bước ra phòng bệnh.

Cả một đêm, không thể ngủ.

Horsens đi rồi, lại để lại bức họa cất giữ trong ba năm, còn có tờ giấy bị xé nát kia, cùng lời nói thâm tình này.

Từng câu từng chữ, đều không ngừng lặp lại, quay vòng trong đầu.

Bức họa trên đầu gối, trong cái túi kia, nhiều không kể xiết.

Mặc dù cô đặt hết chúng lên bàn, lấy đồ vật che đi, nhưng lại nhớ rõ mòn một từng bức. Cô thức trắng đêm trần trọc, không thể ngủ được.

Khi hừng đông, Chí Minh và Xuân Kiều, đưa Tường Tường vào bệnh viện, làm thủ tục xuất viện cho cô.

“Đến đây đi, chúng ta về nhà.” Xuân Kiều lấy áo khoác đến, giúp cô mặc vào. “Chúng ta trực tiếp đến sân bay, trở về trấn, cô và Tường Tường có thể ở cùng chúng tôi, dù sao trong nhà còn phòng trống, cô không cần lo lắng việc gì, chỉ cần an tâm nghỉ ngơi.”

Tổ Hình xuống giường, đi giày, nhìn Xuân Kiều thu dọn đồ đạc trong phòng, tầm mắt lại rơi xuống bàn, đưa mắt nhìn những bức vẽ kia.

Cô không nên mang nó theo, những bức họa chỉ làm cô vướng víu, làm phiền cô.

Nhưng mà..... Nhưng mà.....

Xuân Kiều nhìn thấy chúng phía trước, cô vội kích động nhét chúng vào hành lý.

“Đó là gì.” Xuân Kiều hỏi.

“Không, không có gì.” Tổ Hình lắc đầu, đáp giả dối, vội vàng cho hành lý vào vali.

Xuân Kiều nhìn cô, tuy tò mò, nhưng không hỏi nhiều. “Nhà cô còn nhiều đồ, Tiêu Dục Thiên phụ trách sửa sang và đóng gói, gửi đến cho chúng ta, cô còn muốn mang gì không?”

“Không..... Không có.....” Cô lắc đầu.

“Chúng ta đi thôi.”

Trong nháy mắt, Tổ Hình lo Horsens vẫn còn ngoài cửa, nhưng, ngoài cửa không có một bóng người, chỉ có người nhà của bệnh nhân khác, đi lại trên hành lang vắng lặng.

Nhìn vị trí anh từng ngồi mấy ngày mấy đêm, không hiểu sao, cô lại đau lòng, mang theo bí mật buồn bã.

Bên ngoài cửa lớn bệnh viện, Chí Minh thuê xe, đậu ở chỗ này. Tường Tường thấy cô, vui vẻ mở cửa kính, lộ ra nụ cười sáng lạn, dùng sức vẫy tay với cô.

“Mẹ!”

Vừa thấy con, Tổ Hình bước nhanh đến, mở cửa xe, ôm lấy bảo bối âu yếm.

“Con rất ngoan, rất ngoan nha! Con ngoan ngoãn ngồi trên ghế đó!” Tường Tường ngồi an toàn trên ghế, ôm mẹ, lớn tiếng nói. “Chú Chí Minh nói, con mà ngoan sẽ cho con đi máy bay!”

“Đúng vậy, Tường Tường rất ngoan, cho nên lát nữa chúng ta sẽ đi máy bay.” Trần Chí Minh xuống xe giúp cất hành lý, đặt chúng ra toa sau, không quên dặn dò. “Bất quá, cháu không được để tay ngoài cửa sổ đấy.”

“Dạ!” Tường Tường lớn tiếng nói. “Cháu sẽ ngoan, chúng ta cùng đi máy bay!”

Xe lăn bánh, đi đến sân bay, Tổ Hình ngồi cạnh con, tay trái gắt gao nắm lấy bàn tay ấm áp của nó.

Nhưng, tay phải của cô, lại không nhận được vụng trộm nắm chặt vật giấu trong túi đồ. Cô có thể chạm đến băng dán ở trang giấy bị xé nát.

Xe dừng lại trước đèn đỏ ở ngã tư đường, cô bất giác cúi đầu, lấy tờ giấy ra, mở rộng nhìn thật kỹ.

Tờ giấy này bị người ta xem qua rất nhiều lần, tuy rằng có dính băng dán, nhưng nếp gấp cũng đã rất mờ. Cô có thể thấy, có người dán lớp băng dính mới ở phía trên, trong suốt, lưu lại dấu vàng mờ.

Nhìn nó, cô có thể cảm giác được, lúc ấy người đàn ông kia hận bao nhiêu, anh xé tờ giấy nát vụn, thành từng mảnh nhỏ, vứt đi, rồi lại tìm nó trở về...

Dường như cô có thể thấy, trong đêm đen, người đàn ông kia, ngồi dưới ánh sáng yếu ớt, chậm rãi ghép lại hình dáng của cô...

Tổ Hình cũng ôm lấy anh, nghẹn ngào thì thầm. “Em biết, em cũng yêu anh.” Rất yêu anh.

Thân thể anh chấn động ôm cô nang chặt hơn, ngăn không được lệ nóng lăn xuống.

Tiếng trầm trờ khen ngợi và tia sáng đèn huỳnh quang, đồng thời vang lên hết lần này đến lần khác, không ngừng náo động. Tuấn Hình vui khuôn mặt đắm lệ vào anh, tránh ánh sáng điên cuồng và ống kính có mặt ở khắp nơi.

“Chúng ta nên trở về xe”. Cô nói.

“Tốt, em nói gì cũng tốt” horsent ôm lấy cô đứng dậy, có chút lão đảo.

Tổ Hình đỡ anh, vốn lo đám ký giả sẽ điên cuồng đuổi theo, lạ kinh ngạc phát hiện tất cả bọn họ đều dừng im tại chỗ nhìn hai người mỉm cười.

Sau đó, không biết là ai vỗ tay tiên phong, vì thế liên tiếp, tiếng vỗ tay vang lên.

Cô đỏ mặt hoang mang lại thẹn thùng. “Anh làm gì vậy, sao bọn họ lại làm thế”. Horsens nắm vai cô, ngẩng nhìn cô. “Alex tiếp tục thuyết phục bọn họ, chỉ cần không quá rối, về sau anh sẽ đồng ý cho mỗi người một bài phỏng vấn. Em để ý sao?”.

Tổ Hình nhìn anh, bỗng nhiên trog lúc đó, biết nếu à vì cô, anh mạo hiểm, liệu mình hứa hẹn với giới truyền thông.

Cô lắc lắc đầu, thầm mỉm cười. “Không, em không ngại. Trước kia em đã biết người yêu em là một đại minh tinh, em sẽ không để ý”

Cổ Horsens nghen lại, ôm cô chặt hơn, hôn thật sâu.

Tia flash lại sáng lên, chụp được càng nhiều ảnh, Tổ Hình không còn sợ hãi. Cô ở trong lòng anh, mà anh yêu cô, đây mới là điều quan trọng nhất.

Anh là đại minh tinh và đồng thời cũng là người mà cô yêu nhất.

Có lúc, cô nghĩ, anh và cô sống ở thế giới khác nhau. Nay mới hiểu được thế giới của anh và cô đã giao nhau tiếp nối.

Vết thương từng chịu qua, nhờ anh an ủi đã bắt đầu khép lại, cô hiểu rõ và lúc này và mãi mãi về sau, cô sẽ ở cùng một chỗ với anh, cả đời như thế, mãi không chia lìa.

19. Chương 19: Ngoại Truyện

Một ngày nào đó, hai năm sau, quay phim cho đến khi trời sáng, Horsens trở về nhà.

Anh rón rén đi vào phòng ngủ, Thấy người phụ nữ yêu dấu cuộn mình trên giường lớn. Tuy chẳng đáng, nhưng anh vẫn không thích để cô lại một mình, vườn không nhà trống.

Anh nhanh chóng nhảy vào tắm, lau khô người, cẩn thận từng tí bò lên giường ôm cô vào trong ngực. Anh nhớ cô, nỗi nhớ chết tiệt, ôm cô vào ngực, anh mới dần thả lỏng.

Sau khi kết hôn, đã qua hai năm, nhưng anh thỉnh thoảng vẫn kinh hoàng sợ thức dậy sẽ không thấy cô. Cho nên khi ngủ anh luôn muốn ôm cô.

Cơn buồn ngủ kéo đến, anh mới nghĩ được mùi hương khiến người ta an lòng trên người cô, nhắm mắt lại, nhưng mới chợp mắt được mấy phút, bỗng nhiên cảm giác có người mở cửa ra.

Anh bật đèn ở đầu giường, nhập nhèm mở mắt, nhìn hướng phát ra tiếng động, trực tiếp đối mặt với con. Tường Tường không biết tiến vào từ lúc nào, rụt rè đứng bên giường.

An có chút kinh ngạc, việc không vui lúc trước, làm đứa con vẫn có ngăn cách với anh ngay cả anh cố lấy lòng nó mấy lần, nó vẫn không vui.

Mỗi khi Horsens ở nhà, nó đều cố ý không quan tâm anh. Nhưng giờ khắc này, Tường Tường vẫn đứng bên giường Nhưng đứng chỗ anh, chứ không phải bên cạnh Tổ Hình.

Anh ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi. ” Làm sao vậy?”

Tường Tường nhìn anh méo miệng, lặng lẽ nói. “Tôi.....Tôi gặp ác mộng.”

lúc trước nó cũng gặp ác mộng, nhưng trực tiếp bò lên giường, làm tổ bên cạnh tổ hình, nhưng thái độ lần này của nó lại rất khác thường,. Nhìn bộ dáng mất tự nhiên của con, Horsens nghĩ đến một việc.

“Có phải con đói lắm không?” Đứa bé này không còn dùng tả lót nữa rồi. Tường Tường hnha8 mày bộ dạng muốn khóc.

Hiển nhiên, nó nghe được tiếng anh về nhà, mới chạy đến cầu cứu. Đứa bé này đúng là một dạng với anh, siêu cấp sĩ diện.

Trong lòng Horsens nổi dậy một chút nhu tình, anh xuống giường, ngồi nhõm xuống cạnh con. ” Không sao trước đây cha cũng từng đói lắm?”

“Thật sao? Tường Tường rất kinh ngạc”

“Thật” anh xoa xoa cái đầu nhỏ , mỉm cười an ủi. “Đến đây đi chúng ta đi thay quần rồi đổi ga trải giường sạch được không”

Horsens vươn tay đến chỗ nó. Tường Tường nhìn bàn tay to kia, chần chờ một lúc lâu, mới đưa bàn tay nhỏ xíu cho anh.

Horsens khom người, nắm tay ó quay về phòng, thay quần áo cho nó, thủ tiêu chiếc quần và ga trải giường dính nước tiểu kia.

Ngay lúc anh định đưa con lên giường, Tường Tường lại nắm tay anh ngăn đầu nhìn anh , mắt lam chớp chớp, lặng lẽ mở miệng.

“Cha.”

Nghe được tiếng gọi kia, Horsens sửng sốt suy nghĩ trong lòng cả xúc bất đầu dâng trào.

“Con gọi ta là gì?” Giọng anh không khỏi khàn khàn.

“Cha.....a” Tường Tường rụt rè nói.

”Mẹ nói, ông là cha con, ông là điều hâu lớn mẹ kể cho con hồi nhỏ, có cánh thật to, có thể bay lượn. cho nên mẹ mới đặt tên cho con là Tường Tường.

Anh kinh sợ nhìn con, cổ họng thắt lại :

Tường Tường chần chờ nhìn anh , hỏi:

”Cha không phải sao?

“Đương nhiên phải” Horsens thở hắt một hơi , che giấu nội tâm kích động , anh ngồi xổm xuống nhìn nó nói giọng khàn khàn.

“Ta đương nhiên là cha con.”

Tường Tường nghe vậy, lặng lẽ mở miệng hỏi lại: ” Cha, con sẽ ngoan, con có thể ngủ cùng mẹ và cha không?”

Nó gặp ác mộng, rất sợ hãi.

Nhận ra con miệng không hề nói sợ hãi, anh ôm Tường Tường vào lòng. ”Đương nhiên có thể, không thành vấn đề/

Được đồng ý, Tường Tường thở phào,nó vươn tay nhỏ bé, vịn vai cha, “Trước kia, cha có mơ ác mộng không?”

“Có, thường thường.” Horsens ôm con đứng dậy, trở về phòng ngủ.

“Ác mộng thật đáng sợ” Tường Tường ghé vào lỗ tai anh thì thầm nói.

“Cha biết.” Anh vỗ về cái lưng nhỏ, khàn khàn đáp, ôm nó lên giường để nó nằm giữa mình và Tổ Hình , sau nó kéo chăn cẩn thận đắp cho nó.

“Cha...” tường Tường ngáp dài, từ từ khép mắt lại.

“Ừ?”

“Cám ơn cha”

Cổ anh thắt chặt lại, bàn tay to tiếp tục vỗ về cái lưng nhỏ , khàn khàn đáp đừng khách sáo.

Tường Tường không mở miệng ra nữa , chỉ truyền đến tiếng thở đều đều.

Trong ánh đèn, anh âu yếm nhìn vợ và con, chỉ thấy hốc mắt ẩm ướt . Sau đó, bàn tay dịu dàng vuốt lên khuôn mặt anh .

Anh giương mắt, thấy Tổ Hình.

“Em yêu anh” co nhỏ giọng mở miệng, khàn khàn nói lời yêu , không khí sáng sớm làm ấm lòng người.

Horsens nhẹ nắm tay cô, kéo đến bên môi thật lòng nói từng chữ.

“Dương Tổ Hình anh yêu em”. Cô mỉm cười, cách đưa con , mười ngón tay giao nhau.

Tình yêu say đắm, tràn ngập trong không khí.

Horsens biết mình thật sự yêu cô, yêu đến mãi mãi.

Mãi mãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-cam>